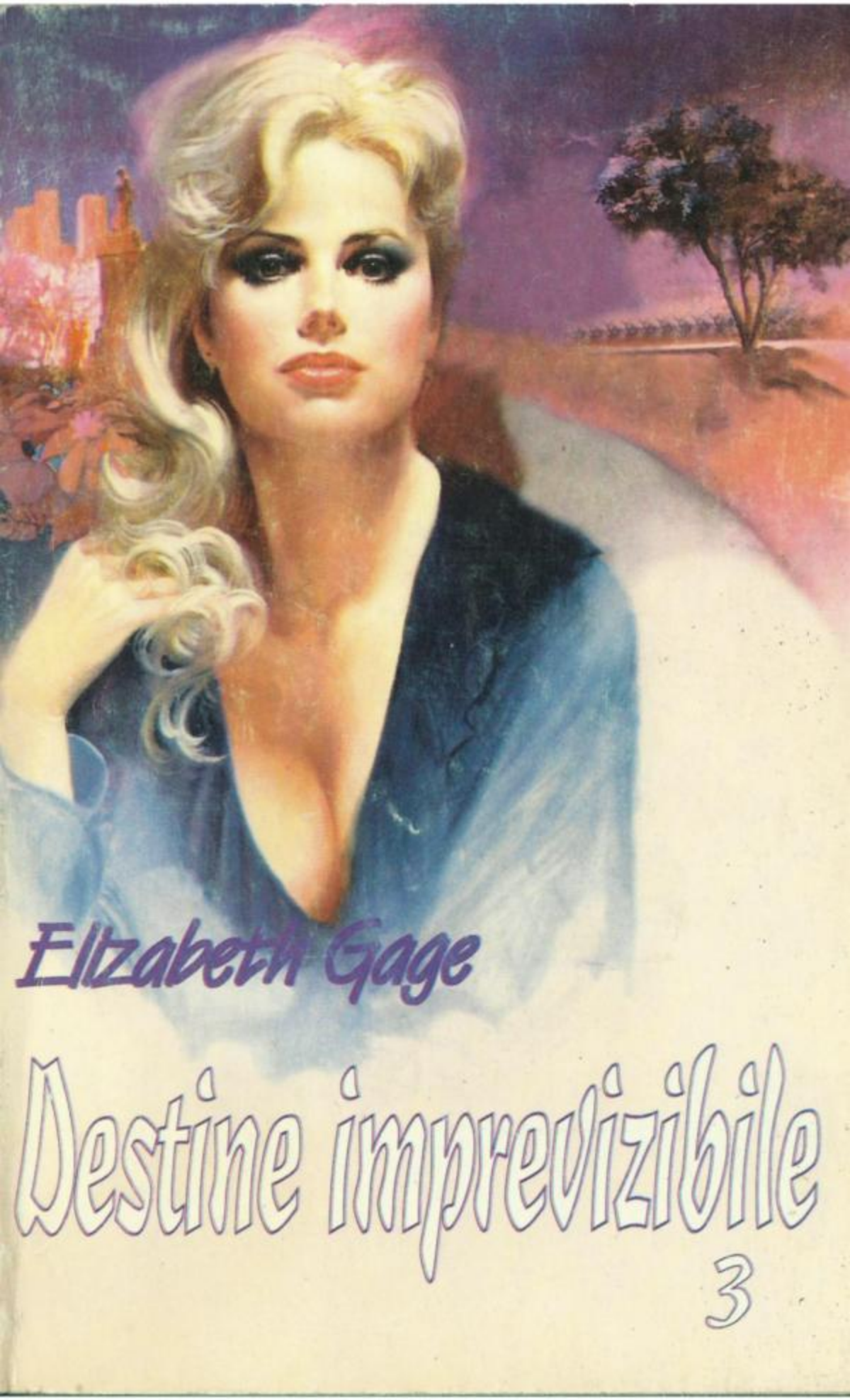

Elizabeth Gage

Destine imprevizibile

3

Pasiuni, secrete, sex, răzbunare...

"Indiscutabil, o formidabilă carte - şocantă şi senzaţională..." Spre deosebire de majoritatea romanelor palpitante, ***Destine imprevizibile*** este o povestire neobişnuit de bine structurată, cu personaje vibrînd de viaţă, tridimensionale, fascinante şi unice, care coboară din paginile cărţii pentru a ne captiva într-o intrigă ameţitoare, de o violenţă ieşită din comun, cu pasiuni înflăcărate, ambiţii nemărginite şi preţul lor plătit în sînge. Secretul întunecat, fatal, care va fi dezvăluit în final, vă va înmărmuri. O carte care trebuie citită."

Rave Reviews

Destine imprevizibile este suficient de senzual şi senzaţional ca să fi fost scris de Sidney Sheldon sau Jackie Collins. Este dominat de asemenea de romantismul şi forţa naraţiunii care le-au făcut cunoscute pe Danielle Steel şi Janet Dailey. Dar, mai presus de toate, este debutul promiţător al scriitoarei Elizabeth Gage, un nume destinat să se afle mereu pe lista romanelor de succes.

Waldenbook Fiction Finds

Avînd atît de multe calităţi, ***Destine imprevizibile*** promite să fie o lectură pasionantă, menită să ajungă cartea numărul unu a anului.

Playgirl

"Unul din cele mai dinamice romane. Forţa lui provine din sinceritatea autoarei. Eroina, Annie, este o inocentă în căutarea iubirii. Scenele în care Christine subjugă bărbaţii, financiar şi fizic, adaugă un ***je ne sais quoi...*** acestei cărţi uluitoare."

USA Today

Preţ ~~28 30~~ lei

A Glimpse of Stocking
by Elizabeth Gage

© copyright 1990 by Elizabeth Gage

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

Elizabeth Gage

Destine imprevizibile

Traducere de Marinela Cojocaru

Volumul 3

Editura MIRON

București - 1994

CARTEA A TREIA
CEVA ŞOCANT

Capitolul unu

Los Angeles Times, 11 decembrie 1970

Actriţa Annie Havilland, cunoscută foarte bine din rolul ei în recentul film al lui Damon Rhys, A Midnight Hour, *a avut un accident grav noaptea trecută la o distanţă foarte mică de casa lui Rhys din Hollywood Hills.*

Ofiţeri ai departamentului poliţiei din Beverly Hills au declarat reporterilor că maşina domnişoarei Havilland a trecut de o barieră şi s-a prăbuşit într-o rîpă adîncă de la capătul acelei străzi. La ora aceea casa domnului Rhys era neocupată.

Reprezentanţi ai spitalului UCLA au descris starea domnişoarei Havilland ca fiind foarte critică. Devreme în această dimineaţă a fost supusă unei operaţii de abdomen al cărei rezultat nu a fost dezvăluit încă. Am

fost informaţi că a suferit răni pe faţă, gît şi şira spinării, mai multe oase fiind rupte.

Ofiţerii prezenţi la locul accidentului au declarat reporterilor că domnişoara Havilland nu avea fixată centura de siguranţă în momentul accidentului.

Doamna Ralph Sonderborg împături ziarul şi îl puse pe masă. Articolul despre Annie Havilland, scris cu litere mari, se afla pe prima pagină şi continua să se uite la el în timp ce îi surîdea soţului ei.

Ralph era bine dispus în această dimineaţă. Aştepta cu nerăbdare vizita săptămînală la Club, unde urma să i se facă toate hatîrurile, masaj şi un meci de squash[1] cu un prieten octogenar.

Ea se prefăcea a nu fi de acord cu activităţile sale sportive pentru că supuneau unui efort prea mare inima slăbită a lui Ralph – nu avea o înfăţişare prea sănătoasă în ultimii ani, iar doctorul îşi mărturisise deschis îngrijorarea – dar în secret îi păsa prea puţin ce făcea cu trupul lui ajuns o biată cochilie.

În orice caz, astăzi se simţea bine. La fel ca şi ea.

Iar cariera acelei Annie Havilland se încheiase.

Doamnei Sonderborg îi plăceau dezastrele. Îi plăcea să ştie că aveau loc, că lumea se răsturna, mai ales pentru anumiţi oameni care o interesau. Era un tonic pentru ea, o inepuizabilă formă de amuzament. Pentru că lumea era dominată de cruzime.

1. joc cu rachete şi minge de cauciuc pe un teren înconjurat de pereţi

Ce făcuseră oare ca micuţa Annie să se prăbuşească în rîpă? Să fi fost toată acea continuă publicitate?

Nu. Doamna Sonderborg avea o presimţire că nu era aşa. Simpla cruzime colectivă nu ar fi putut-o doborî pe tînăra Havilland. Era prea încăpăţînată, prea ataşată viitorului ei.

Trebuie să fi fost altceva. Ceva care să o fi atins mai adînc, ceva care să-şi fi găsit calea spre un punct slab, de care lumea înconjurătoare nu ştia nimic.

Ei bine, asta e. Doamna Sonderborg plănuise ceva pentru tînăra Havilland, poate chiar în această primăvară – dar accidentul schimbase totul. Trebuia să mai reflecteze.

Doamna Sonderborg îşi îndreptă atenţia spre soţul ei. Simţul ei rafinat al ironiilor, conexiunilor şi analogiilor, îi ceru să aleagă exact această clipă pentru a-i da lui Keating lovitura de graţie. Săptămîni la rînd îl pregătise pe Ralph, iar acum era momentul potrivit.

– Dragul meu, spuse ea. M-am gîndit la ce mi-ai spus despre Russ. Folosi în mod intenţionat numele mic.

Soţul ei se făcu roşu la faţă. Puse jos *Wall Street Journal* şi se uită la ea cu ochi furioşi.

– Mă tem că ai avut dreptate, continuă ea, alimentîndu-i supărarea. Nu cred că se poate avea încredere în el. Să divorţeze aşa de soţia lui, cu trei copii mici...

– Nu e vorba de asta, scuipă Ralph cuvintele, starea lui de spirit întunecîndu-se dintr-odată. Am spus că nu mă interesează aşa ceva. Viaţa personală a unui bărbat nu e treaba mea.

Începuse să-l lucreze cu luni în urmă, cu puţin

înainte de separarea lui Keating de soţia lui. Îi mărturisise adevărul jenant că Russ se dăduse la ea într-un mod care nu putea fi calificat subtil atunci cînd au rămas singuri pentru o clipă la cina din casa minusculă a familiei Keating.

Ralph dorise să-l concedieze imediat, dar ea intervenise în favoarea băiatului, acuzîndu-se pe ea însăşi că ar fi prea sensibilă, spunînd că acel episod era probabil inocent, învinovăţindu-se că dăduse o interpretare falsă unei purtări neastîmpărate cauzate probabil de cîteva pahare în plus.

Hotărîse în mintea ei că ar fi interesant să-l vadă pe Keating plutind în nesiguranţă pentru un timp.

Aşa că îl prevenise de furia lui Ralph. Îi spusese că una din prietenele ei, o mare bîrfitoare, o văzuse în maşina lui Russ şi reuşise să-i trezească bănuielile lui Ralph.

Îl făcuse pe Russ să-i promită că nu-l va aborda pe Ralph pentru a se apăra. Ea însăşi îl va mînui pe Ralph, îl asigurase ea.

Însă în săptămînile care urmară începu să pară preocupată. Îi spuse lui Russ că divorţul lui îl făcuse pe Ralph şi mai suspicios. Ralph îl bănuia de iresponsabilitate, promiscuitate. Ralph era puritan în privinţa sexului şi era încîntat să nu-l recomande pe Russ pentru funcţia de vicepreşedinte – o funcţie la care ea lucrase atît de mult şi din greu ca să i-o obţină.

În acelaşi timp, acasă îl întărîta pe Ralph tot mai mult, aşa că atitudinea lui faţă de Russ la bancă devenise într-adevăr rece, prevestitoare de rele.

Şi continuă să-l joace pe Iago pînă-n pînzele albe, protestînd ca Ralph să nu fie prea sever sau grăbit în

judecata lui, chiar în timp ce-i oferea aluzie după aluzie că Russ era un tînăr înfierbîntat, pregătit să se vîre în patul şi pantalonii de mătase costisitori ai doamnei Sonderborg.

Ralph era prin natura sa mult prea prostănac şi flegmatic pentru a se lăsa uşor pradă geloziei, dar ea reuşise să-l înţepe acolo unde îl durea cel mai mult. Acum ajunsese obsedat de Russ şi doar ea îl mai ţinea în slujbă pe acest tînăr aflat în pericol. Prin bunăvoinţa ei rămase la locul lui de la bancă, plătind pensie alimentară soţiei şi copiilor lui, trăind într-un apartament ieftin din oraş. Aşa că aştepta ca doamna Sonderborg să-l scoată din această situaţie, crezînd în afirmaţia ei că era pe punctul de a divorţa de Ralph, de a se căsători cu Russ şi de a trăi fericiţi pînă la sfîrşitul zilelor.

Acum venise momentul pe care îl aşteptase.

– Dacă mă gîndesc bine, îi spuse ea soţului ei, cred că ai avut dreptate, dragul meu. Mă tem că Russ a avut într-adevăr intenţii lipsite de decenţă. Şi comportarea lui faţă de mine de atunci a fost scandaloasă. Îmi pare rău că trebuie să o spun, mai ales că l- am apărat mereu, dar cred că instinctul tău a fost corect chiar de la început.

Ralph se lumină la faţă. Era atît de mîndru de ea! Era sfătuitoarea lui, cea mai apropiată, singura persoană în a cărei judecată avea o totală încredere. Iar acum ea îi spunea că avusese dreptate tot timpul. Tînărul Keating era un gunoi, un gigolo convins că datorită înfăţişării sale putea stăpîni lumea. Ei bine, mîrşăviile lui nu-l vor duce la conducerea băncii. Era clar că era instabil şi egoist. Divorţul o dovedea.

– Mă voi ocupa de asta luni dimineaţă, spuse el ferm. Luni va fi ultima lui zi.

– Eşti sigur, dragul meu? întrebă ea cu o voce slabă, de parcă ar fi fost îngrozită de puterea lui ca director.

– M-am hotărît. Nu-ţi mai bate capul cu aşa ceva, scumpa mea. Ai făcut destul pe avocatul diavolului. La urma urmei, a încercat să profite de tine.

– Da, atunci... se eschivă ea supusă.

Vorbind se uita din nou în jos spre articolul despre Annie Havilland. Îşi imagina faţa ei distrusă în spatele acelor bandaje zăcînd la spitalul *UCLA*. Durerea... Fata ajunsese o schiloadă neputincioasă, mutilată şi aproape moartă.

Îi zîmbi soţului ei, o scînteie apărîndu-i în ochi.

– Ce-ar fi să luăm cina împreună în seara asta, dragul meu? întrebă ea. Doar noi doi. Îi voi da liber doamnei Amos. Mi-ai lipsit în ultimul timp. Ai muncit prea mult...

Din nou chipul îmbătrînit radie. Ralph Sonderborg era încîntat. Nu numai că îşi va petrece ziua la club şi îşi va scoate spinul Keating din coastă, dar în noaptea asta va avea parte de una din rarele întîlniri în pat cu soţia lui care îl făceau să se simtă ca un bărbat adevărat. Licărul subtil al invitaţiei din ochii ei nu lăsa nici o umbră de îndoială.

În spatele acelor ochi, doamna Sonderborg îşi înăbuşi dispreţul. În seara asta îi va da ceva lui Ralph care să-l facă fericit. Era destul de puţin în schimbul plăcerii de a-l fi distrus complet pe Keating.

Jocul fusese amuzant. Dar acum şoarecele era mort iar pisica obosită de urmărirea lui. Venise vremea să se odihnească puţin.

Apoi va căuta ceva nou.

Se gîndi din nou la Annie Havilland. Fata era

terminată, bineînţeles. Astfel că mica ispravă pe care doamna Sonderborg o pregătise pentru ea – atît de simplă, atît de eficientă – nu va mai fi necesară acum.

Poate.

Poate.

Harmon Kurth auzi vestea de la secretara lui, care vorbise cu spitalul încă din primele ore ale dimineţii.

– Cît e de rău? întrebă el.

– Mai rău decît s-a declarat pentru presă, replică ea. Vertebrele cervicale sînt marele semn de întrebare. E inconştientă, aşa că nu pot fi siguri dacă e vorba de paralizie. În plus mai are nişte răni cumplite pe faţă. Falca ruptă, tăieturi adînci la nas şi pe frunte. Au făcut deja o operaţie estetică azi-noapte şi vor mai urma şi altele.

– Situaţia asigurării? întrebă Kurth.

– Era asigurată. Prin contractul semnat cu noi. Totuşi, din moment ce nu lucra la nici un proiect pentru *International,* nu sîntem pasibili pentru un proces civil.

– Mulţumesc. Kurth închise telefonul.

Rămase nemişcat, stiloul lui mîzgălind cruci pe carneţelul din faţă. Rotiţele se învîrteau calm în mintea lui.

Problema lui, o ştia, s-ar putea să fi fost rezolvată de un singur accident de maşină.

Gîndindu-se la asta, simţi un mic spasm de regret că delicata, senzuala Annie Havilland imortalizată de *A Midnight Hour* nu va mai exista probabil niciodată.

Operaţiile estetice nu puteau reface un chip.

Înger Erotic.

Kurth zîmbi. Va dispune sistarea urmăririi ei.

Dar fruntea i se încreţea deja. Ştia că niciodată nu puteai fi destul de atent. Cariera lui se bazase pe această maximă.

Interpretarea ei în filmul lui Rhys îi era întipărită în memorie. Exista un talent de care trebuia să ţină seama.

Şi îşi reaminti felul în care îi strînsese mîna la petrecerea de la *International,* ochii ei lipsiţi de orice emoţie, zîmbetul calm de parcă niciodată nu l-ar mai fi întîlnit.

Ambiţia de fier din spatele acelui zîmbet – şi ura – nu-i scăpaseră lui Kurth. Combinate cu considerabilele ei înzestrări ca actriţă constituiau un arsenal care s-ar putea să supravieţuiască faptului că-şi pierduse frumuseţea.

Mai bine să nu anuleze investigaţiile lui Dugas. Să-l lase să-şi facă treaba.

Ceva îi spunea lui Kurth că va trece mult timp pînă va scăpa de fata asta.

Damon Rhys era leşinat într-o cîrciumă din Cuernavaca cînd sosi mesajul de la Conchata, singura persoană care ştia unde se afla, adus de un băiat.

– *Señor,* spuse el, trăgînd de mîneca inertă a bărbatului. Un mesaj pentru dumneavoastră. Foarte important. *Por favor, señor.*

Au fost necesare eforturile combinate ale barmanului, băiatului şi frizerului de alături pentru a-l trezi pe Rhys.

Cînd îşi reveni, citi mesajul, trimise băiatul să-i cumpere un ziar şi realiză ce se întîmplase.

Prin junghiurile mahmurelii simţi cum îl cuprinde o furie bruscă, neputincioasă.

Shain, îşi zise el. *Animal afurisit...*

Ar fi trebuit să ştie că aşa ceva va avea loc.

Dar de ce să-l învinovăţească pe Eric Shain? El nu se putea împotrivi naturii lui.

Mai bine să-i învinovăţească pe porcii de la *International* care născociseră acea campanie publicitară aruncînd cu noroi în Annie şi în filmul lui. I-a adus bani, da – şi, numai Dumnezeu ştia, au cîştigat şi ei enorm – dar probabil că erau cei mai răspunzători pentru acest accident.

Cu toate astea, se învinuia pe el însuşi în primul rînd.

De treizeci şi cinci de ani trăia singur. Îşi ieşise complet din obiceiul să aibă cineva nevoie de el. Da, îşi clădise viaţa de scriitor şi alcoolic, din a lăsa oamenii să afle, clar şi răspicat, că el considera ca un drept cîştigat prin naştere să se bazeze pe îngăduinţa şi ajutorul lor fără să fie obligat să le întoarcă acest serviciu.

Iar acum Annie era aproape moartă.

Nu exista nici o îndoială că venise la el.

Cunoştea acea rîpă. Poate că ultimul lucru pe care îl văzuse înainte de a se prăbuşi în ea fusese casa lui întunecată, goală.

În starea lui de spirit, după *A Midnight Hour* nu se gîndise decît la el însuşi şi la intervalul chinuitor pînă

la următoarea inspiraţie. Erau momentele lui cele mai traumatizante şi întotdeauna în această perioadă îşi satisfăcea capriciile cele mai copilăreşti şi mai distructive.

Aşa că o lăsase pe Annie de capul ei, fără să se mai gîndească la ea în timp ce întreg oraşul încerca să o asasineze.

Iar ea avusese totuşi nevoie de el, venise la el să-i ceară ajutorul. Dacă n-ar fi fost el aşa cum era, acum Annie ar fi fost în siguranţă şi sănătoasă.

– Felipe, i se adresă el barmanului, ajută-mă să mă ridic. Du-mă la un telefon.

Zece minute mai tîrziu se reîntoarse la hotel şi îşi împachetă micul bagaj pentru cursa spre Los Angeles.

Beţivan împuţit, se gîndi el. *Beţivan împuţit care nu eşti bun de nimic. Ţineţi-o în viaţă pînă ajung acolo.*

Degetele îi tremurau. Stomacul îl ardea. Capul îl durea. Lumea nu păruse niciodată atît de întoarsă pe dos.

Beţivan împuţit.

Capitolul doi

Jos, jos, jos.

Scările se întindeau batjocoritor în faţa ei, dilatîndu-se ca un pîntec pe cînd alerga coborînd pe ele. Picioarele i se mişcau ca prin o apă groasă.

Însă acum se afla deja în sufrageria urît mirositoare, trăgînd de mîna tatălui ei, încercînd în mod absurd să-l trezească. El nu se va trezi şi ea o ştia. Era un străin.

Trăgea de mîinile fetiţei, trăgea cu toată forţa, deşi ştia deja că acesta era blestemul ei.

Şi imediat, fetiţa deschise ochii iar focul se aprinse în ei. Annie încercă să se depărteze, dar degetele firave o strîngeau tot mai tare pe măsură ce o storceau de întreaga putere, lipindu-se de ea ca un clei hidos, o smoală fumegînd.

Iar flăcările îi lingeau lent picioarele, cuprinzîndu-i

cămaşa de noapte, trosnetul lor fiind înăbuşit în mod ironic de propriile ei ţipete.

Şi fetiţa zîmbea trăgînd-o pe Annie tot mai aproape...

În cele din urmă se termină. Flăcările fierbinţi, prelingîndu-se peste ea şi trosnetele bubuitoare dispărură, ca şi mirosul greţos şi macabrul mic călău.

Dar lăsară în urma lor o cataractă de întuneric şi brusc se transformară în pură durere, o durere atît de îngrozitoare că tînguirea lui Annie nu fu decît un mic spasm în gîtul ei.

Ochii i se deschiseră dintr-odată. Îşi dădu seama că faţa îi era acoperită de o mască strîmtă, sufocantă. Cînd încercă să-şi mişte mîinile pentru a o îndepărta, simţi că îi erau fixate lateral cu proteze strînse.

Gura îi era legată cu ceva; nu era de mirare că ţipătul îi murise în gît. Iar un tub pornea din nasul ei. Nu-şi putea mişca capul, pentru că era ţinut strîns în nişte vergi care parcă îi erau îngropate în creier.

Picioarele îi erau de asemenea imobilizate, deşi nu le putea vedea. Îmbrăţişarea groasă a ceva – bandaje? ghips? – îi spunea că erau prinse în atele.

Aceste impresii ca şi transfuzia de pe cadrul de lîngă ea, apărură ca nişte licăriri mici, confuze, depăşite de valurile unei dureri atît de puternice că nici percepţia, nici voinţa nu găseau suficientă forţă pentru a le înfrunta.

Lăsaţi-mă să mor. Vă rog, lăsaţi-mă să mor.

Era gîndul cu logica cea mai perfectă şi implo-

rarea cea mai sinceră.

Însă pentru cei din jurul ei n-a fost decît un vaiet trunchiat.

Pentru că se aflau oameni prin apropiere. Vocile veneau spre ea ca nişte ecouri insistente spălate de oceanul zbuciumat al durerii.

– Totul e în regulă, spuse o soră la urechea lui Annie. Doctorul vine într-o clipă. Stai liniştită.

Aproape imediat o voce masculină se alătură celei feminine. O auzi liniştind, protestînd, încercînd să pună întrebări. Dar nu putea concura cu puterea combinată a durerii şi a disperării.

Să-i dăm morfină atunci... un sfert... Da, are dureri îngrozitoare...

Era mulţumită că nu mai vorbeau cu ea. Vocile erau calme, dar îngrijorate. Părea amuzant de nesemnificativă. Pentru o clipă vocile răsunară mai clar, apoi dintr-odată, infinit mai departe.

O amorţeală enormă, opacă, crescu în ea rostogolindu-se lent peste tot ce întîlnea în cale, reducînd lumea la un fel de orizont apatic înaintea şi în urma ei. De-a lungul lui văzu viziuni oribile, creaturi bizare, morţi pline de cruzime, răni purulente, carne descompusă. Dar nu-i păsa.

Durerea nu pieri ci se retrase într-un colţ al coşmarului rămînînd acolo, iar ea îşi dădu seama pentru prima oară unde se aflau centrii ei. Erau în abdomen şi în faţă. Din ei radiau scîntei care alimentau durerea din şira spinării, gît, buze, umărul şi braţul drept, piciorul stîng.

– Domnişoară Havilland, sînt doctorul Reid, se auzi din nou vocea masculină. Chipul cu ochelari al unui doctor cam de treizeci de ani se ivi chiar

deasupra ochilor ei. Sînt chirurgul care a avut grijă de tine în această dimineaţă. Te afli la spitalul UCLA, domnişoară Havilland. Ştii de ce te afli aici? Îţi aminteşti ce ţi s-a întîmplat?

Ea încercă să-şi clatine capul nemulţumită, dar imediat el întinse o mînă pentru a o opri.

– Nu, domnişoară Havilland. Nu încerca să-ţi mişti capul. E foarte important. Capul tău e imobilizat într-un fel de proteză specială pentru că ne temem de o posibilă rană la gît. Acum, aş vrea să clipeşti o dată pentru da şi de două ori pentru nu. Mă auzi bine?

Annie clipi. Făcînd-o, zări pentru o clipă apa neagră care păruse să se reverse peste ea în momentul în care bara de lemn se spărsese în faţa maşinii.

Fundătură, arătase semnul...

– Ai avut un accident de maşină, domnişoară Havilland. Îţi aminteşti?

Ea clipi indiferentă.

– S-a întîmplat în urmă cu treizeci şi şase de ore, spuse doctorul. De atunci ai fost supusă unei intervenţii chirurgicale pentru îndepărtarea unei spline rupte şi pentru a opri hemoragia internă. Asta explică durerea din stomac. Falca e fixată pentru că ţi-ai rupt-o cînd capul s-a izbit de parbriz. Ai o mască specială pe faţă pentru tăieturi şi julituri. Transfuzia de la braţ şi tubul din nas sînt necesare pentru a menţine stabilă situaţia şi pentru a putea fi hrănită, dar le vom îndepărta curînd. Ai înţeles pînă acum?

Pleoapele i se mişcară închizîndu-se, apoi se deschiseră cu un efort.

– Şoldul, piciorul stîng şi umărul drept sînt în atele pentru a le menţine imobile pînă în clipa în care vom

putea face nişte operaţii ortopedice pentru a corecta fracturile. Acelaşi lucru se întîmplă şi cu coloana vertebrală. Eşti bine împachetată, domnişoară Havilland, dar te vei face bine. Deocamdată lucrul cel mai important e să rămîi nemişcată, doar dacă îţi cerem să îţi mişti o anumită parte a corpului. Ştiu că nu e plăcut, dar este foarte, foarte important. Înţelegi?

Disperarea din clipitul ei era evidentă doar pentru ea însăşi.

– Acum, spuse doctorul, aş vrea să faci nişte lucruri pentru mine, dacă poţi. Îţi voi atinge piciorul drept şi te rog să-ţi întorci degetele spre tavan.

O felicită cînd ea îşi mişcă degetele de la picioare şi de la mîini şi ochii conform instrucţiunilor sale simple. Apoi începu să o întrebe despre centrii durerii. Necăjită, clipi la toate întrebările lui, pentru că îi era imposibil să-i spună că era peste tot, peste tot...

Pluti tot mai departe de el de-a lungul orizontului sumbru al drogului cînd ceva o trase brusc înapoi. Un cuvînt i se formă pe buze, estompat de masca elastică şi de falca înţepenită, dar totuşi inteligibil, pentru că ştia că era deja în mintea doctorului.

– *Copilul...*

Simţi cum îi ia mîna. Îl văzu clătinînd din cap.

– Vor mai fi alţi copii, domnişoară Havilland. Încearcă să nu fii prea deprimată din această cauză. Lucrul cel mai important e să te refaci. N-am găsit nici o leziune definitivă a sistemului reproductiv. Vreau să-ţi concentrezi forţele pentru a coopera cu noi ca să te faci bine. De acord?

Întunericul se întoarse ca un balsam, acoperind în întregime vocea lui. Drogul păru să-i înţeleagă disperarea şi să o ajute răspîndindu-se pentru a

acoperi totul. Bănuia că doctorul o minte în privinţa şanselor ei de a-şi reveni. Gîndul acesta îi provocă bucurie. Lumea era un loc pe care va fi fericită să-l părăsească.

Arăta deja ca o mumie, un spirit vinovat pedepsit pentru îndărătnicia lui prin tăceri eterne, nemişcare şi suferinţă. Transfuzia pe cadrul ei putea la fel de bine să fie plină cu lichid pentru îmbălsămare.

Copilul. Auzi ecoul propriului scrîşnet, al speranţelor indescifrabile.

Apoi se lăsă să cadă prin adîncurile greţii către somn.

Capitolul trei

Cînd se trezi încăperea se afla în umbră. Dar putea să-şi dea seama că era zi pentru că razele de lumină venind prin jaluzele atîrnau pe tavan.

Aproape chiar înainte de a putea gîndi, gemea. Îşi imagină că ar trebui să fie pe undeva în apropierea ei un buton de chemare dar cum nu-şi putea mişca capul nu-l vedea. Intensitatea durerii din faţă şi din stomac întuneca orice încercare de a reflécta.

O mînă de bărbat cu degete lungi, pătate cu galben trecu prin faţa ei, ridicînd butonul şi apăsîndu-l. Apoi obiectul fu pus în mîna lui Annie.

Ridică ochii şi-l văzu pe Damon Rhys aplecat deasupra ei, ochii lui albaştri strălucind încordaţi.

– Aici e, frumoaso. Rezistă. Te vei face bine.

Vocea familiară cu sunetul ei bubuitor era ca o

mîngîiere neputincioasă în mijlocul unui naufragiu.

Îşi imaginä că ospitalitatea îi cerea să zîmbească, dar masca făcea ca aşa ceva să fie imposibil. Doar ochii ei îşi puteau exprima gratitudinea. Încercă să mormăie un salut, dar el clătină din cap.

– Stai liniştită, fetiţo, spuse el, înţelegîndu-i suferinţa. Nu încerca să vorbeşti. Nu încerca să te mişti. Măcelarii ăştia te-au împachetat ca pe un colet şi ai poste tot atele şi proteze. Ai dat de dracu', dar te vei face bine.

Sosi sora însoţită de un doctor.

– Ai nevoie de medicaţie? întrebă doctorul, privind repede de la ochii chinuiţi ai lui Annie la ecranul unui monitor aflat pe undeva dincolo de cadrul transfuziei.

Are un balon nevoie de aer? se gîndi ea mohorîtă.

– Bineînţeles că are nevoie de medicaţie, auzi răcnetul lui Damon. Doar ştii cît timp a trecut. Dumnezeule, omule, nu o face să simtă că trebuie să-ţi răspundă. Dă-i drogul şi fă-o cît mai repede!

Simţi cum mîna lui o apucă blînd pe a ei în timp ce doctorul pregătea o siringă.

– Fii liniştită, fetiţo. Nu-ţi face probleme. Sînt aici. Vocea lui Damon era plină de tandreţe, răzbătînd din ea o notă de furie îndreptată asupra doctorului.

Această trezire era la fel de dureroasă ca şi prima, dar cumva mai suportabilă pentru că îi era deja cunoscută. Annie putea simţi junghiuri de durere avansînd prin picioare şi braţe spre coloana vertebrală şi pornind înapoi. Zvîcnirile îngrozitoare din stomac se alăturară greutăţii de plumb a speranţelor ei trăgînd-o

în pămînt.

Acum, cît de oribil, ştia că falca îi era ruptă, şi se întrebă dacă dinţii ei îi erau intacţi. Monstruoasa mască din jurul feţei ei era ca gheara unui demon pe pielea ei. Tubul coborînd din nasul ei era teribil de neplăcut.

I se făcu o nouă injecţie şi din nou se repeziră asupra ei fanteziile macabre de animale de pradă devorînd răni care supurau. Medicamentul era un coşmar aproape la fel de cumplit ca şi durerea cu care se lupta. O intuiţie neaşteptată îi spuse că aşa ceva era de la sine înţeles. Doar iadul se putea lua la întrecere cu el însuşi.

Ochii ei îşi trimiseră mesajul de neputinţă spre Damon Rhys care privea în jos nerăbdător.

– Nu-ţi face probleme, spuse el. Am eu grijă de tipii ăştia. Te-au scos de pe lista critică, şi începi să prinzi puteri. Ţi s-a făcut operaţie la burtă şi toate funcţionează. Ţi-au corectat fracturile şi ai avut o operaţie la spate, dar încă n-ai terminat. Ortopedul va veni în această după-amiază. Eu voi rămîne aici tot timpul.

Ea nu putu decît să schiţeze un clipit de mulţumire. De cît timp, se întrebă ea, se afla acolo?

Ceva din zîmbetul lui îi spunea că îi cunoştea micul secret.

– Am pierdut... Vocea era un murmur slab, buzele abia putîndu-se mişca.

– Ştiu, frumoaso. Ştiu.

Privirea din ochii lui era mai plină de înţelegere decît îşi imaginase că aşa ceva era posibil.

– Concentrează-te să ieşi din această încurcătură cu cît mai multă răbdare, spuse el. Viitorul tău e o

carte deschisă. Vei putea avea cîţi copii doreşti. Dormi acum, dar nu uita, voi rămîne lîngă tine. Clipeşte o dată dacă e O.K.

Drept răspuns ea îşi închise ochii îndureraţi şi se lăsă pradă somnului.

Capitolul patru

Nici obositul, preocupatul Damon Rhys, nici fata zdrobită din patul din faţa lui nu observară că printre doctorii, surorile şi infirmierele fără chip trecînd pe lîngă camera ei se afla unul care nu avea ce căuta acolo.

Deghizarea fusese uşoară: halatul unui doctor, un nume, un stetoscop. Wally Dugas mai pătrunsese şi altă dată în spitale căutînd fişe sau încercînd să ia legătura cu pacienţi ţinuţi la pat. Securitatea era întotdeauna neînsemnată pentru că programul era îndreptat mai mult asupra îngrijirii pacienţilor decît asupra verificării vizitatorilor nedoriţi. Personalul surorilor era de obicei puţin numeros iar în cazuri de urgenţă rezerva lor era goală. Cu puţină grijă puteai întotdeauna obţine ceea ce doreai.

De data asta Wally se îndreptă direct spre salonul special în care Annie fusese mutată după o săptămînă petrecută la urgenţe. Aşa cum bănuise, exista o fişă separată pentru surorile care făceau de serviciu.

Trecu prin obişnuitele gesturi de a saluta pacienta şi a-i lua pulsul. Ochii ei erau deschişi privind în gol. Nu reacţionă la prezenţa lui. Era noapte tîrziu şi era probabil drogată.

O vedea pentru prima oară în carne şi oase. Era dureros de clar că nu o va mai vedea niciodată pe adevărata Annie Havilland. Dispăruse pentru totdeauna. Masca de pe faţa ei nu lăsa nici o îndoială în această privinţă.

Fişa ei îi spuse restul. Fracturi cervicale, coaste rupte, femur şi şold în atele, dislocare a umărului drept, contuzii ale rinichilor, splină ruptă, o puternică hemoragie în prima noapte.

Cel mai îngrozitor era maxilarul fracturat, tăieturile şi juliturile de pe frunte şi cea mai mare parte a feţei. Vor avea multă bătaie de cap ca să o facă să arate din nou ca o fiinţă umană, cu atît mai puţin ca o copie a scandalosului *Înger Erotic* din filmul lui Damon Rhys.

Wally privi de la atele la cleştele Crutchfield imobilizîndu-i capul, şi la bandajele groase prinse cu ace în cotul drept şi piciorul stîng. Întoarse pagina fişei şi se uită la medicamentele pe care le primea. Morfină, cincisprezece miligrame la patru ore.

Dumnezeule, se gîndi el. *Nu are scăpare.*

Conform fişei acuta durere din abdomen încetase nu cu mult după prima intervenţie chirurgicală, dar durerile provocate de fracturi erau cumplite. Mult mai greu era de tratat durerea de la fracturile cervicale. Nu

puteau opera de teama unui edem şi a presiunii asupra cordului. Operaţia la coloana vertebrală va trebui să mai aştepte cîteva luni.

Wally se întoarse la prima pagină, memoria lui fiind atrasă de ceva care scăpase ochiului său conştiincios.

Fusese însărcinată.

Şi pierduse copilul.

Wally analiză această situaţie. Examinase el însuşi scena accidentului şi discutase cu cîţiva din membrii departamentului poliţiei din Beverly Hills. După spusele lor fusese trează în momentul în care pierduse controlul maşinii.

Trează, dar fără centură de siguranţă.

Poliţia presupunea că se aflase într-o stare emoţională. Intenţia ei putea şi nu putea fi aceea de a se sinucide. Apăsase pe frînă, dar prea tîrziu. Nimeni nu ştia ce fusese în capul ei.

Wally se uită de la fişă la bărbatul care dormea în scaunul de lîngă fereastră. Îl recunoscu pe Damon Rhys. Era uşor de înţeles de ce se afla aici, nefiind acasă în noaptea în care starul lui zburase în jos pe stradă trecînd pe lîngă casa lui goală.

Wally adună tot ce ştia despre fată. Presiunea campaniei publicitare ca urmare a notorietăţii filmului *A Midnight Hour* trebuie să-i fi făcut viaţa îngrozitoare. La urma urmei nu era decît o începătoare, iar în Harmon Kurth îşi găsise cel mai implacabil duşman pe care o tînără actriţă îl putea avea.

Dar Wally bănui că nici măcar înverşunarea lui Kurth nu ar fi putut-o împinge spre aşa ceva. Era mult mai tenace.

Doar iubirea o putuse determina să facă ceea ce

făcuse.

Iubirea, şi aflarea faptului că era însărcinată...

Wally era convins că Shain era într-un fel responsabil. Annie avusese o legătură cu el; fără îndoială el era tatăl fetusului mort. Se putea verifica printr-o anchetă discretă.

Wally cunoştea obiceiurile sexuale ale lui Shain, datorită unei părţi tangenţiale a unei investigaţii pe care o făcuse cu cîţiva ani în urmă.

Să-i fi dat Shain papucii? Refuzase să recunoască copilul? O învinuise pentru că rămăsese însărcinată?

Wally va afla cu timpul. O privire aruncată formei mumifiate din faţa lui îi dădu de înţeles că nu era nici o grabă.

Închizînd fişa observă grupa ei de sînge. AB negativ. Donatorul universal. Nu era ceva nou pentru el; văzuse acelaşi lucru pe certificatul de naştere din Richland.

Punînd fişa la locul ei, gîndurile lui Wally se îndreptară spre sora pierdută. Într-o zi, fie înainte sau după ce o va găsi, va stabili şi grupa ei de sînge.

Atunci va şti tot adevărul.

Poate.

Aruncă o ultimă privire siluetei patetice din pat. Era ciudat să te gîndeşti că într-un fel o cunoştea deja, poate chiar mai bine decît se cunoştea ea însăşi. Putea cîntări contribuţiile ereditare ale tatălui ei singuratic şi încăpăţînat şi ale mamei, o actriţă hrăpăreaţă, aduse personalităţii ei de adult. Annie era ea însăşi o minunată actriţă, o persoană ambiţioasă, o luptătoare încăpăţînată. Da, îi avea pe amîndoi în ea.

Şi ceva din sora ei.

Deci, se cățărase pe vîrful celui mai periculos munte din lume într-un timp record – fără îndoială ferindu-se de cei mai fatali adversari de-a lungul ascensiunii – doar ca să dispară într-o rîpă.

Totuşi, pe undeva prin această ecuaţie complexă, îşi luase rămas bun de la strămoşii ei şi devenise Annie Havilland. Aceasta era eterna enigmă care îl făcea pe Wally să rămînă detectiv. În drumul ei spre o soartă care îi aparţinea doar ei, ajunsese într-un pat de spital. Bănuise ea vreodată că această cale pe care o urma s-ar putea să o aducă aici?

Nu, reflectă Wally cu tristeţe. Astfel de lucruri le afli întotdeauna prea tîrziu.

Capitolul cinci

În zilele care urmară Annie deveni mai conştientă de oamenii şi de lucrurile din jurul ei. Învăţă ce înseamnă să fii un pacient aproape mort într-un spital aglomerat, dar mai presus de toate învăţă subtilităţile controlării unei dureri cronice.

Cleştele de metal prins de craniul ei fusese înlocuit de o proteză pentru cap şi gît, dar vergelele subţiri rămaseră ataşate direct de oasele ei. La cîteva ore surorile curăţau porţiunea din jurul acelora cu apă oxigenată şi cu o cremă antibiotică – un procedeu destul de dureros pe care ea abia îl simţea.

Tubul îi rămăsese în nas, iar transfuzia inserată în braţ, unde va rămîne pînă vor trece două săptămîni de la accident. Deşi putea din cînd în cînd să bea lichide cu ajutorul unui pai vor trece săptămîni pînă va

putea mînca şi cea mai simplă hrană.

Faţa era încă bandajată douăzeci şi patru de ore pe zi ca să asigure vindecarea juliturilor şi contuziilor şi pentru a-i imobiliza maxilarul. Nu-şi simţea partea superioară a frunţii din cauza paraliziei temporare a nervilor senzoriali provocată de impactul cu parbrizul.

În acelaşi timp restul corpului ei era supus unor continue valuri de durere atît de insuportabile încît se refugia într-un colţ ascuns din ea însăşi, retragerea ei fiind sprijinită de morfină, şi sesiza cît mai puţin posibil realitatea din jurul ei.

Echipa de terapie fizică a spitalului, condusă de o doctoriţă tînără, plină de viaţă, pe nume Judy Hagerman, anticipase această reacţie din partea lui Annie. Chiar în timp ce începură cu ea exerciţii simple – ridică o mînă, îndoaie un deget – au combătut depresiunea post-operatorie trăgînd-o cu încăpăţînare spre lumea reală, departe de obsesia ei privind durerea.

Pentru Annie era dificil să răspundă cu mai mult de cîteva suspine remarcilor şi întrebărilor prietenoase ale lui Judy, dar se bucura să vadă apărînd în faţa ei în fiecare dimineaţă părul ei blond şi ochii scînteietori. Era bine să ştie că îi păsa dacă trăieşte sau moare, chiar dacă pe ea nu o interesa.

Totuşi, din acest punct de vedere, ştia deja că nu-i lipsea nimic pentru că în oglinda de deasupra capului îi vedea pe Damon Rhys stînd lîngă fereastră la toate orele din zi şi din noapte. Reuşise cumva să treacă peste toate regulile privind vizitatorii şi nu o lăsa singură nici o clipă. Cînd şi unde dormea nu ştia. Ştia doar că de fiecare dată cînd deschidea ochii era acolo, citind o carte sau un ziar sau scriind într-un carneţel galben.

Şi de fiecare dată cînd arunca o privire imaginii lui

din oglindă, el părea să o simtă pentru că imediat se uita la ea. Atunci ridica degetul mare în semn de salut, se scula şi venea lîngă patul ei, verificîndu-i starea înainte de a-şi relua locul în scaun. Dacă i se părea că suferă prea mult chema imediat un doctor. Dacă mişcările personalului nu erau destul de expeditive, auzea pe coridor bubuitul ameninţător al vocii lui.

Angajase trei surori ca să o urmărească tot timpul în schimbul de opt ore pentru că nu avea încredere în surorile mult prea ocupate ale spitalului care nu puteau fi disponibile în orice moment pentru un ajutor de urgenţă. Se purta cu ele cu o bunăvoinţă ţîfnoasă şi în curînd îi uni un fel de intimitate domestică, amintind de Conchata şi casa din Benedict Canyon.

Uneori, în momente de ameţeală, Annie mirosea ceea ce nu putea fi decît whisky venind din colţul în care se afla Damon, şi îşi dădu seama că fie ieşise pentru a bea ceva, fie adusese cu el o sticlă în servieta veche, jerpelită, pe care o avea mereu la el.

De fiecare dată cînd unul dintre specialişti, fie ortopedul, fie chirurgul fie unul dintre cei care îi supravegheau terapia fizică, apărea pentru a analiza rezultatele testelor şi a-i controla progresul, Damon îl urma pe coridor. Îi auzea bombănind gutural, acum mai docil şi confidenţial, cerînd să fie informat despre situaţia ei. Exista o notă de îngrijorarea părintească în vocea lui atunci cînd vorbea despre ea.

Deseori instinctul îi spunea că durerea ei era insuportabilă, deşi ea o ascundea în spatele dinţilor încleştaţi şi al ochilor goi, chinuiţi. Venea lîngă ea şi o obliga să accepte medicamentele.

– Ei, haide, frumoaso, spuse el. Îţi dăm un Demerol. Pentru Dumnezeu, nu-ţi fie teamă să ceri. Acum nu e momentul să ne jucăm cu aspirina. Eşti

prea dură cu tine însăţi.

Cînd nu mai putea rezista, ceda. Niciodată nu-şi imginase că era posibilă o altfel de durere. Lumea era un coşmar viu, avînd în centru trupul ei sfărîmat. Deprimarea o copleşea constant, umplîndu-i cu lacrimi ochii torturaţi.

Damon trebuia să fi sesizat ceea ce Judy Hagerman ştia deja: era absolut necesar ca Annie să fie conectată la realitate cu o ancoră solidă şi să fie ţinută ocupată cît mai mult posibil. Astfel el petrecea lungi perioade citindu-i ziarele cu voce tare, făcînd comentarii pline de duh care ar fi făcut-o să zîmbească dacă acel act fizic n-ar fi fost o imposibilitate în situaţia ei.

– Păi, scumpo, cei trei preoţi şi călugăriţa care sînt în închisoare pentru că au plănuit răpirea lui Kissinger continuă să protesteze că o vor face din nou. Îţi imaginezi aşa ceva? Cum ţi-ar plăcea să fii o muscă pe perete într-o cameră cu trei preoţi, o călugăriţă şi Henry Kissinger? Despre ce naiba ar putea sta de vorbă?

Văd că i-au condamnat pe Charlie Manson şi pe prietenele lui pentru uciderea lui Sharon şi a celorlalţi. Ce lume, fetiţo. Violenţa face ca acest bătrîn glob să-şi iasă de pe axă. Vietnam, Orientul Mijlociu, separatişti în Quebec, separatişi basci... Ascultă, a avut loc o lovitură de stat în Uganda. Un tip pe nume Idi Amin a preluat puterea. Mă întreb dacă o fi cu ceva mai bun decît celălalt...

Sînge, haos, crime... nimic nou. Dacă ne luăm după recenta declaraţie a lui Nixon, lucrurile niciodată nu au mers mai bine. Cu ochii lui, probabil că şi eu aş vedea la fel. Dacă măcar afurisiţii ăştia de *Cowboys* nu i-ar fi lăsat pe cei din Baltimore să-i bată – am pierdut o sută de dolari în jocul ăla...

Îi povesti despre planurile lui de a o face să-şi petreacă convalescenţa în casa lui de îndată ce va ieşi din spital.

– Am pus un pat de spital în camera din spate, spuse el. Vei vedea munţii. Ţi-am pus şi un televizor color şi un mic pickup – deşi vioara mea va fi suficientă muzică pentru tine. Cele trei surori vor fi la cheremul tău, iar Conchata va găti pentru tine – şi ăsta e lucrul cel mai important. Am instalat la parter toate aparatele alea Nautilus şi Cybex pentru terapia fizică. Arată ca o afurisită de sală de gimnastică. Iar doamna Guenther de alături mi-a spus că poţi folosi piscina ei de cîte ori vrei. Te vei distra pe cinste, frumoaso.

Tulburată de profunzimea grijei pentru ea îşi lăsă deprimarea să vorbească într-o dimineaţă pe cînd se uita la el cu ochii lipsiţi de speranţă.

– De ce faci toate astea? Articulă cuvintele cu dificultate. Ştiu cît eşti de ocupat. De ce nu-ţi vezi de problemele tale şi nu mă uiţi pe mine? Mi-am distrus viaţa. Nu trebuie să o distrug şi pe a ta cît timp mă chinuiesc cu a mea.

El veni mai aproape şi îi luă mîna.

– Niciodată n-am avut o fiică, spuse el silindu-se să zîmbească. Dă-mi voie să cred că e nevoie de mine, bine, puiule? Îmi vei face un mare serviciu.

Singurul ei răspuns a fost un tremur pierdut, de acceptare al ploapelor. Însă îşi lăsă cu recunoştinţă mîna în a lui.

Jan, cea mai în vîrstă şi mai experimentată dintre cele trei surori speciale, clătină din cap în timp ce stătea de vorbă într-o noapte cu una dintre surorile spitalului.

– I-am văzut arătînd groaznic, spuse ea, dar fata asta e într-o stare înspăimîntătoare. Dacă scapă va fi o mare minune. Cei mai mulţi pacienţi în condiţia ei ar prefera mai degrabă să moară.

– Cum se mai simte? întrebă sora şefă.

Jan se încruntă dusă pe gînduri.

– E ciudat, spuse ea. Într-un fel şi ea vrea să moară. Nici măcar domnul Rhys nu poate ajunge la ea. Dar ceva din ea rezistă. Pur şi simplu aşteaptă. Aşteaptă să vadă ce se va întîmpla. Să vadă dacă va apărea ceva pentru care să merite să trăiască. Are tăria asta de granit a caracterului. Mai tenace decît propria ei deprimare. Cred că va reuşi.

Chipul i se lumină.

– Cum mai stăm cu vizitatorii?

Sora şefă ridică din umeri.

– E mereu acelaşi lucru. Un telefon în fiecare dimineaţă de la tipul ăla, Roy Deran din New York şi flori tot timpul. De cele mai multe ori vin de la un comerciant de automobile, Cantele. Îşi smulge părul din cap din cauza a ce s-a întîmplat. Şi în fiecare după-amiază, de la două la trei cu precizie de ceasornicar, o prietenă pe nume Aleine Degraw vine şi se aşează în sala de aşteptare. Doar stă. Dezleagă cuvinte încrucişate şi discută cu surorile. O femeie foarte de treabă; jumătate din surori i-au povestit deja mai toate problemele lor. Şi mie mi-ar plăcea să am aşa prieteni.

Fruntea lui Jan se încruntă.

– Şi Shain? întrebă ea. El nu a dat pe aici?

Cealaltă soră zîmbi maliţios.

– Şi-a făcut apariţia în prima spătămînă – cu tot alaiul după el. Firește, nu l-au lăsat să intre. Am înţeles că domnul Rhys a spus personalului că el personal îi va tăia gîtul lui Shain dacă pune piciorul în camera ei. Înălţă din umeri. De atunci, nici urmă de el.

În cameră, Annie se uita prin oglindă la un program de la televizor. Damon, pe jumătate adormit privea absent în gol, ochii lui înceţoşaţi îndreptîndu-se din cînd în cînd asupra lui Annie.

Raftul de lîngă fereastră era acoperit cu cărţi de vizită care îi urau să se facă bine. Restul spaţiului liber de pe masă era ocupat de unul din aranjamentele florale trimise de admiratori şi de prieteni. Celelalte, refuzate de Damon pentru că nu mai era loc unde să fie puse, fuseseră mutate de surori în camerele altor pacienţi mai nevoiaşi, singuratici.

Astăzi cel mai frumos aranjament era făcut din flori exotice, inclusiv orhidee sălbatice. Jan nu rezistase tentaţiei de a-l pune la un loc de onoare, deşi sosise fără nici o carte de vizită de la cineva din Miami.

Menţionase lucrul ăsta cînd desfăcuse cutia cu flori, dar Annie nu putuse să o lămurească.

Nu cunoştea pe nimeni în Miami.

Capitolul şase

Alice Havilland dispăruse în lumea largă. Inteligenţa ei, arătîndu-se în cele din urmă în toată splendoarea ei, era prea mult pentru Wally.

Dar evenimentul care îi precedase dispariţia era cheia care îl convinsese că ghicise bine.

Cam cu zece ani în urmă, fetiţa ei, pe atunci de doisprezece, treisprezece ani, scăpă pe neaşteptate din custodia lui Alice.

Sonny Ruggiero, un cartofor şi şantajist mărunt care fusese iubitul lui Ali în acea perioadă, era acum locatar al penitenciarului din Illinois. Îşi amintea foarte clar de acea întîmplare.

– Era un frig de crăpau pietrele în iarna aceea în Cleveland, îi povesti el lui Wally. Eram într-un motel de la marginea oraşului. Copilul a şters-o într-o dimineaţă

pe cînd noi dormeam. N-a luat nimic decît nişte bani şi hainele de pe ea. A lăsat cîteva jucării vechi, cărţi. Am fost surprins – o fetiţă ca ea. Unde ar fi putut să se ducă?

Zîmbi apoi.

– Dar dacă mă gîndesc bine, ştia să se descurce, fii sigur. Şi, Dumnezeule! Ce bomboană de fată era. Frumoasă foc. Sclipirea cu două înţelesuri din ochii lui îl lămuri pe Wally că cunoscuse farmecele fetei în pat.

– Cum a reacţionat Ali? întrebă Wally.

– Păi – bărbatul se încruntă – nu ştiu ce să spun. Trebuia să o cunoşti pe Ali. Dacă ai fi cunoscut-o ai fi zis că nu era ea. A rămas – cum să spun – dusă pe gînduri. Ştii, nu i s-a părut ceva surprinzător. Şi nici nu s-a înfuriat. N-a pornit să o caute. Pur şi simplu a rămas pe gînduri.

– Cum era înainte?

– Păi, obişnuia să rîdă mult. Avea un simţ al umorului foarte ascuţit. Şi îşi ieşea din sărite dacă te puneai rău cu ea. Era o femeie crudă. Ridică privirea ultîndu-se prin ochii pe jumătate deschişi. I-a făcut viaţa foarte grea fetiţei... era prea severă.

Ridică din umeri cu indiferenţă.

– Deci, spuse Wally, nu a încercat să găsească fetiţa. Ce s-a întîmplat după aceea?

– A plecat. M-a lăsat baltă. A dispărut pur şi simplu. Am venit acasă într-o zi de primăvară şi ea nu mai era acolo – şi de atunci nici nu am mai văzut-o, nici măcar n-am mai auzit de ea.

Pufăi din ţigară. Pe chipul lui apăru o expresie melancolică.

– Uneori mai întreb de ea... dar nimic. Parcă a

dispărut de pe faţa pămîntului. Pun pariu că nu mai trăieşte. Aş fi auzit. Întotdeauna poţi să afli pe unde se află oamenii. Dar au trecut poate zece ani de atunci.

Oftă.

– Nu, spuse el hotărît. Eu cred că Ali stă frumuşel pe undeva, departe de cei pe care îi cunoaşte – sau e moartă. Una din ele.

– De ce doar astea două? întrebă Wally.

Bărbatul zîmbi.

– Ar trebui să o cunoşti. Fie că şi-a găsit vreun client pe care îl învîrte în jurul degetelor, un băieţaş de bani gata, poate chiar un soţ – fie că a scos din minţi pe cineva şi acesta i-a rupt gîtul. Una din astea. Ai cuvîntul meu.

Wally îl crezu.

În felul său grosolan Sonny Ruggiero pusese degetul pe esenţa personalităţii lui Ali. Wally care începea să-i cunoască firea la fel de bine pe cît se cunoştea pe sine, era convins că nu mai era o prostituată.

Oh, nu pentru că ar fi fost mai bătrînă. Nu, exista destulă muncă pentru femei de vîrsta ei.

Sonny avea dreptate bănuind că Ali îşi abandonase modul de viaţă după dispariţia lui Christine. Dar greşea considerînd că era o coincidenţă.

Alice părăsise acea viaţă tocmai pentru că Christine îi scăpase.

Wally se uita pentru a suta oară la fotografia lui

Charlie Grzybeck arătîndu-le pe mamă şi pe fiică pe plaja de la Chesapeake. Femeia îşi pusese cu atenţie mîna pe umărul fetiţei – nu pentru a o proteja, ci pentru a o sechestra.

A sechestra şi a pedepsi.

Cînd fetiţa, aflată în pragul adolescenţei, scăpase din mîinile mamei ei, nu mai exista nici un motiv pentru Alice – sau Alethea, aşa cum îi plăcea să fie numită de alţi bărbaţi – să continue viaţa bizar de autodistrugătoare pe care o dusese de cînd îl părăsise pe Harry.

O viaţă în care ea însăşi se bălăcise doar pentru a-şi supune fiica ororilor acesteia.

Firește, nu va căuta fetiţa. Trăind în afara legii, Alethea nu putea recurge la o organizaţie oficială cum era detestata poliţie. Copilul era liber.

Şi nici nu încercase să o recupereze într-o manieră neoficială. Nu pentru că nu o iubise – iubirea nu avea nici o legătură cu geloasa ei supraveghere timp de doisprezece ani – ci pentru că se săturase de ea. Făcuse ceea ce-şi propusese să facă.

Şi s-ar putea să mai fi existat un motiv. Din tot ce auzise Wally despre Christine, era posibil ca Alethea să se fi temut de ea la vremea aceea.

Încercă să-şi imagineze ceea ce Sonny Ruggiero numise „a fi dusă pe gînduri" ca urmare a dispariţiei fiicei ei. Firește, trebuie să fi privit în urmă la cei doisprezece ani.

Şi înainte. Şi în acest scurt interval de timp îşi plănuise viitorul.

Era liberă acum să-şi îndrepte considerabila ei inteligenţă spre schema pe care o abandonase cu mult timp în urmă: găsirea unui loc sigur şi avantajos

în societatea onorabilă.

Wally zîmbi uitîndu-se la fotografie. Chiar şi astăzi trebuie să fie o femeie atrăgătoare. Nu se îndoia că se descurcase. O făptură care putea să ducă de nas un codoş după altul, urmărindu-i ajungînd în închisoare în timp ce ea scăpa mereu, cu siguranţă că nu întîmpinase nici o dificultate în căsătoria cu un patron bogat, un bărbat divorţat sau un preşedinte de bancă.

Cine putea şti? Probabil că în timp ce reflecta la pierderea fiicei ei, se felicita la gîndul că violenţa la care o supusese pe Christine în cei doisprezece ani care formau caracterul cuiva, va da rezultatele scontate în lume ca şi în psihicul deformat al lui Christine. Aşa arăta fecunditatea feroce a răutăţii.

Aşa gîndea o persoană ca Alethea. Wally nu se îndoia nici măcar o clipă.

După cum nu se îndoia nici de faptul că într-o zi o va găsi, atunci cînd va avea timp suficient ca să o urmărească. Instalată confortabil în lumea celor onorabili în spatele unei identităţi documentate cu cărţi de credit, conturi bancare şi poliţe de asigurare, va fi greu de găsit. Dar pentru propria lui mulţumire voia să o vadă cu ochii lui, chiar dacă efortul i-ai fi luat mai mulţi ani.

Cu fiica era cu totul altceva. Mult mai simplu, bineînţeles.

Şi poate mai periculos.

Honey, Tippy, Tina, Christine.

Indiferent cum îşi spunea, la doisprezece sau treisprezece ani, viaţa era tot ce ştia. Aflată la voia întîmplării în Clevandul friguros după creşterea pe care o primise, nu era nici pe departe înclinată să se adreseze unei agenţii legale. Din instinct ar fi considerat statul ca duşmanul ei.

În fotografia de pe plajă ochii fetiţei erau plini de inteligenţă şi de şiretenie aproape la fel de intimidante ca şi macabra răbdare. Era o persoană deosebită, extraordinară. Şi era antrenată de o expertă în multiplele şiretlicuri ale prostituţiei.

Care a fost prima ei mişcare în acea dimineaţă rece în Cleavaland?

Petrecîndu-şi întreaga viaţă urmărindu-şi mama trecînd de la un protector la altul, trebuie să fi înţeles că şi ea avea nevoie de un protector.

Iar căutarea unei legături trebuia să înceapă într-un climat mai blînd.

Sudul Californiei, Arizona, Miami. Lista era scurtă.

Şi din moment ce fusese crescută în Est şi Estul Mijlociu, va alege Miami.

Îi va fi uşor să o găsească – dacă mai era în viaţă.

Wally era mulţumit de rezultatele muncii sale. Investigarea vieţii lui Annie Havilland – ajunsă acum o formă zdrobită fără nici un viitor într-un pat de spital, frîntă şi speriată fără îndoială pentru totdeauna – îl condusese direct la o femeie fără trecut, o femeie pe care toţi cei care o cunoşteau pe Annie o considerau moartă cu mult timp în urmă. Dar nu era moartă. Iar propriile ei peregrinări întunecate îl conduseră spre o a treia persoană, cea mai enigmatică dintre toate: Christine.

Dar pe ea ştia că o va găsi, şi încă curînd.

Pentru că faţa din fotografie, ochii plini de răbdare privind din miezul unei deşertăciuni controlată de mama ei, era propria lui faţă.

Capitolul şapte

Harmon Kurth se ridică urmărindu-şi vizitatorul intrînd în birou.

Bărbatul avea în jur de treizeci de ani. Nu arăta nici tînăr, nici bătrîn pentru vîrsta lui. Era înalt, avea în jur de un metru nouăzeci şi arăta puternic deşi parcă slab şi deşirat. Strîngerea lui de mînă era fermă, dar nu agresivă.

– Frank McKenna, domnule. Mă bucur să vă cunosc.

– Încîntat, Frank, zîmbi Kurth. Ia loc.

În timp ce străinul îşi aranja picioarele lungi în scaunul din faţa mesei, Kurth îi studie ochii. Deşi expresia lor era plină de respect, chiar amabilitate, păreau atenţi, suprafaţa lor nedezvăluind nimic din gîndurile aflate în spatele lor. Sub părul de culoarea

nisipului, dădeau impresia de stăpînire de sine, inteligenţă şi poate secrete reţinute aproape din reflex.

Îl făcură pe Kurth să se întrebe dacă era omul potrivit pentru el. Va trebui să afle.

– Ei bine, începu el, Martin Farrow mi-a povestit foarte multe despre tine, Frank. Înţeleg că ai început ceva mai tîrziu să practici avocatura.

– Aşa este, domnule. Străinul nu explică, dar informaţiile lui Kurth arătau că se chinuise mai mulţi ani în mici afaceri pentru a lichida o veche datorie de familie înainte de a-şi croi drum spre Şcoala de Drept.

– Văd că acest început tîrziu nu ţi-a încetinit avansarea, spuse Kurth. Ai absolvit printre primii şi ai fost angajat de firma *Farrow, Farrow & Pierce.* Ai excelente recomandări.

Răspunsul vizitatorului a fost o uşoară înclinare a capului. Nu-i plăcea să vorbească despre el însuşi.

– Dar nu te-am chemat aici din cauza calificării tale profesionale, spuse Kurth. Martin Farrow mi-a garantat că eşti un om pe a cărui discreţie şi loialitate mă pot baza. De aceea a acceptat să mi te împrumute, ca să spun aşa, pentru o muncă uşoară dar foarte importantă.

– Da, domnule. Mîinile lui McKenna erau nemişcate pe braţele scaunului, a cărui dimensiune intenţionat uriaşă nu reuşea să-i micşoreze corpul mare.

– Avem o actriţă aici la *International,* continuă Kurth, atingîndu-şi degetele de la două mîini. Se numeşte Annie Havilland. Bănuiesc că ai auzit de ea.

– Da, domnule.

– Ei, după cum ştii probabil, a avut un accident

îngrozitor. Aproape că a murit. E în spital, şi nu exagerez cînd spun că se luptă pentru viaţa ei. Are dureri atroce şi înfruntă un viitor foarte nesigur. E ceva cumplit, cumplit.

Kurth clătină din cap.

– Noi cei de la *International* am fost distruşi cînd am aflat. O mare surpriză. Annie este pentru noi o persoană specială atît ca actriţă cît şi ca om. Vrem să beneficieze de tot sprijinul nostru în această încercare dificilă şi sincer să fiu, nu se află într-o stare în care să vrea să fie văzută de cei din lumea filmului. Aşa că vezi, practic suferă singură.

Se uită atent la McKenna.

– Acum, aici intri tu în scenă, Frank. Pot să-ţi spun Frank? Am nevoie de cineva în care să pot avea încredere, cineva pe care să mă pot baza, ca să-i facă cîteva vizite la spital lui Annie pentru a vedea cum se simte. Şi în acelaşi timp aş vrea ca dumneata, ca reprezentantul meu oficial, să studiezi terapia care i se aplică şi să te asiguri că e tratată bine.

Înălţă uşor din umeri.

– Oh, ştiu cine sînt doctorii ei; sînt toţi specialişti renumiţi. Asta se înţelege de la sine. Dar vreau să ştiu mai mult despre camera în care se află Annie, despre îngrijirea pe care o primeşte – să simt atomsfera, ca să spun aşa. Sînt îngrijorat că personalul de acolo o va lăsa să fie mai deprimată decît e bine pentru ea. Spitalele sînt locuri pline de indiferenţă...

Îşi ţuguie buzele îngrijorat.

– Vreau doar să ştiu că se face tot posibilul pentru ea. Informaţiile tale mă vor ajuta să mă liniştesc, Frank. Aş face-o eu însumi, dar pe mine nu vrea să mă vadă. Vrea să rămînă în cochilia ei. Bănuiesc că e

extrem şi periculos de deprimată. De aceea am nevoie de tine, Frank: să mă asiguri că totul merge bine, dacă e posibil – şi în orice caz să-mi prezinţi adevărul.

Izbucni în rîs.

– După cum îţi dai seama aşa ceva e greu de obţinut de conducătorul unui studio înconjurat de oameni care spun da. Ei, ce zici, îmi faci acest serviciu?

O ezitare de o clipă din partea străinului arătă că evalua cererea neobişnuită şi o găsea ciudată. De ce nu punea Kurth pe unul din oamenii lui să se ocupe de o problemă atît de simplă?

Dar McKenna era doar la începutul drumului său la prestigioasa firmă *Farrow,* şi nu îşi putea permite să refuze o cerere personală a lui Harmon Kurth venită prin însuşi Martin Farrow. Va accepta dacă avea cît de cît ceva creier în capul lui. În plus, cererea era atît de neînsemnată...

– Da, domnule, spuse McKenna în cele din urmă. Voi face ceea ce-mi cereţi.

– Minunat. Kurth se ridică. Ştiam că pot să contez pe tine, Frank. Marty mi-a vorbit foarte frumos despre tine. Se pare că te îndrepţi spre un mare viitor în avocatură.

Observă nemulţumit că McKenna stînd în picioare era mult mai înalt decît el. Deşi ochii lui McKenna erau departe de a exprima aroganţă, felul lui de a fi părea să domine în mod inconştient spaţiul din jurul lui.

– Nu uita, spuse Kurth cînd îşi strînseră mîinile, e o tînără foarte valoroasă. O mare actriţă, dar şi o persoană deosebită. Îi datorăm foarte multe, noi cei de la *International,* şi intenţionăm să fim alături de ea

cu toate resursele noastre atît cît va fi necesar pînă se va însănătoşi şi va putea juca din nou. Caută o modalitate de a trece de acea deprimare a ei, Frank. Caută o cale de a o readuce la viaţă. Însă indiferent ce vezi, spune-mi. Vreau ca tot ce este omeneşte posibil să fie făcut pentru ea.

– Îmi voi da toată silinţa, domnule.

McKenna ieşi încet afară din birou.

Kurth se aşeză satisfăcut şi privi prin fereastră la platourile de filmare şi la zidurile înalte ale studioului.

Dacă Martin Farrow avea dreptate, McKenna era omul potrivit. Cineva din afara studioului. Cineva demn de încredere, dar fără putere sau influenţă.

Şi, s-ar putea ca acest bărbat tînăr să se considere privilegiat avînd şansa de a intra în contact cu un star atît de senzaţional ca Annie Havilland.

Un spion care nu ştia că e spion.

Un agent care îi va raporta conştiincios lui Kurth de dragul lui Annie, şi nici nu va visa că munca lui va duce inevitabil spre o nenorocire.

Capitolul opt

În primele douăsprezece săptămîni după accident Annie rămase legată de pat. Necesitatea imobilizării vertebrelor cervicale făcea imposibile anumite mişcări.

Era recunoscătoare noii proteze pentru gît şi cap care îi permitea să-şi mişte uşor capul, şi pentru înlocuirea detestatelor vergele prin alte mijloace mai convenţionale şi mai puţin neplăcute care să-i stabilizeze fracturile. Transfuzia şi tubul din nas fiind îndepărtate era capabilă acum să se hrănească singură. După opt săptămîni i se scosese proteza de pe maxilarul vindecat – şi putu să mănînce orice mîncăruri uşoare îi plăceau – în care se includeau delicatese mexicane pregătite de Conchata ca şi spaghete pregătite cu dragoste de Shirley Cantele.

Masca grotescă de elastic care îi acoperise faţa

aparţinea şi ea trecutului. Dar chirurgul îi păstra rănile camuflate cu un tip sau altul de pansamente menite să o protejeze de lumina nedorită lăsînd în acelaşi timp să pătrundă aerul. Era încîntată de toate aceste voaluri pe chipul ei, ştiind că mai tîrziu vor fi făcute mai multe operaţii estetice într-un efort eroic de a-i conferi un aspect cît de cît asemănător unei feţe umane, şi nu îndrăznea să contempleze materialul brut şi ciopîrţit care se ascundea acum în spatele bandajelor.

Ghipsul care îi imobiliza partea stîngă urma să fie tăiat după a douăsprezecea săptămînă, dacă radiografia o va permite. Însă din cauza dislocării umărului drept îi va fi imposibil să care greutăţi pentru o lungă perioadă. Restabilirea ei va fi înceată şi dureroasă.

În această perioadă rămase deprimată şi închisă în ea însăşi, deşi coopera cu doctorii, surorile şi cei ce se ocupau de terapia ei fizică. Durerea acută a fracturilor, mai puternică în vertebrele cervicale, nu îi permitea să se odihnească. Pe măsură ce corpul îi devenea mai puternic şi mai puţin devastat de trauma iniţială, somnul ajunse o imposibilitate. Nu putea decît să schiţeze o imitaţie ridicolă de sucit şi răsucit în protezele ei grele, căzînd pentru o oră sau două într-un somn greu, spasmotic, dominat de coşmaruri, apoi, ore în şir zăcea într-o somnolenţă drogată. Îşi petrecea nopţile albe într-o deznădejde solitară, furioasă că era trează, dorindu-şi să poată citi pentru ca timpul să treacă mai uşor, dar incapabilă să se concentreze pentru aşa ceva.

În ciuda refuzului ei persistent de a se plînge, durerea din oase, rămînea greu de tratat. Echipa de medici încercă să o treacă de la morfină la Demerol,

de aici la Darvon cu codeină, dar acestea nu dădeau nici un rezultat. Durerea nu voia să se diminueze. De cîteva ori fusese trecută înapoi pe Percolan sau Talwin, iar în momentele cele mai cumplite primise doze puternice de Demerol sau Dilaudid, care o lăsau ameţită şi năucă, şi mai deprimată ca niciodată.

Se hotărîse ca peste cîteva luni să fie supusă unei operaţii la vertebrele cervicale, o încercare de a-i micşora durerea paralizantă de la gît. Dar erau puţine speranţe ca operaţia să reuşească în întregime. Între timp se discuta despre electrostimulare, şi chiar acupunctură, pentru că durerea rezista oricărui tratament.

Spre sfîrşitul celei de-a doua săptămîni petrecute în spital sau la începutul celei de-a treia – niciodată nu-şi va aminti clar acele zile – Annie observă o faţă nouă în oglinda de deasupra capului.

Era un bărbat foarte înalt, cu păr de un castaniu deschis şi ochi căprui. Era îmbrăcat într-un costum elegant. Privea în jos spre ea fără să i se poată citi nimic pe chip.

– Domnişoară Havilland, spuse el, sper că nu te deranjez. Mă numesc Frank McKenna. Am vrut doar să văd cum te mai simţi.

Annie mormăi un salut indiferent prin pansamentele ei. Presupuse că aparţinea cohortei de oameni ai spitalului care defilaseră prin faţa patului ei deja de atît de multe zile.

– Sînt aici la cererea colegilor tăi de la *International Pictures,* spuse el. Vor să se asigure că eşti bine îngrijită aici. Studioul este foarte preocupat de situaţia ta. Am vrut doar să...

Dar auzind de *International* ochii ei priviră în altă

parte cu încăpăţînare. Cuvintele străinului se pierdură.

Simţi răceala din tăcerea ei. Se retrăsese complet în ea însăşi. Era clar că nu avea de gînd să discute cu el.

El nu-i putea vedea gîndurile din spatele ochilor care îşi fereau privirea.

Kurth, se gîndi ea. *Se întreabă ce gaură mare voi face în bugetul studioului.*

Această grijă paternă a studioului era fără îndoială o mască pentru teama lui Kurth că ea şi-ar putea pune în cap să de-a în judecată pe cineva – spitalul, compania de asigurări, însuşi studioul – în cazul în care ar considera vreun aspect al tratamentului ei incompetent sau abuziv. Tipul ăsta numit Frank era probabil primul dintre spionii trimişi de Kurth pentru a se asigura că nu există nici o bază pentru reclamaţii.

Ei bine, nu avea de gînd să-l înarmeze cu confidenţe despre cum se simte.

Închise ochii şi se prefăcu că doarme.

În cîteva secunde, mulţumită drogurilor curgîndu-i prin organism, prefăcătoria deveni realitate. Annie căzu într-un somn adînc, drogat.

Cînd se trezi, descoperi surprinsă că străinul se afla tot acolo. Stătea lîngă fereastră, cam rigid în costumul lui negru, şi se uita la ea.

Ea oftă exasperată de prezenţa lui. El se ridică şi veni lîngă ea.

Arăta stingherit că-i viola intimitatea dominată de suferinţă. Cu toate astea exista un calm imperturbabil

în prezenţa lui, care o impresionă.

Sezisă o ciudată calitate la el, o onestitatte masculină pe care atitudinea lui rezervată abia dacă o diminua. Ochii păreau să se afle în centrul ei. Erau ochi sobri – ochii care îşi făceau o regulă din a nu comunica absolut nimic lumii exterioare în afara simplei prezenţe a lui Frank în propria lui piele. Păreau să-i simbolizeze detaşarea, libertatea stranie a propriei judecăţi, deşi erau prea calmi pentru a arătta şi cea mai mică urmă de agresivitate.

Atît de neutră şi directă era privirea lor, că ea ar fi considerat-o liniştitoare, ca atitudinea unui doctor la patul unui bolnav, învăţat să calmeze anxietăţile pacienţilor – dacă n-ar fi fost faptul că ştia că vine din partea lui Kurth.

Această informaţie determină cuvinte furioase pe buzele ei.

– Nu e nevoie să-ţi pierzi vremea pe aici, spuse ea, înfuriată de protezele şi pansamentele care o împiedicau să vorbească. Doctorii te vor informa dacă situaţia mea va lua o întorsătură proastă. Sînt convinsă că ai ce să faci la studio.

El clătină din cap.

– Nu lucrez pentru *International Pictures,* spuse el. Sînt avocatul unei firme care lucrează pentru *International.*

Atunci întoarce-te la cărţile tale de drept şi lasă-mă în pace. Cuvintele îi stăteau pe vîrful limbii, dar un val de oboseală combinat cu simţul riguros al politeţei, le curmară imediat.

Drept răspuns ridică puţin mîna stîngă şi o lăsă să cadă oftînd. Resemnarea ei părea nesfîrşită.

– Nu-ţi pierde speranţa, îi auzi ea vocea ca pe un

pocu îndepărtat în întinderea goală a existenţei ei. Încearcă să ai răbdare.

Simpatia lui o lăsă rece.

– Mă voi strădui, murmură ea, privind în altă parte.

Puţin mai tîrziu auzi uşa închizîndu-se atunci cînd el plecă.

Capitolul nouă

Străinul numit Frank reveni.

O vizită pe Annie cam o dată la două săptămîni în luna care urmă. De fiecare dată cînd venea, Damon făcea o pauză în veghea lui, şi cei doi bărbaţi se duceau să schimbe cîteva cuvinte pe coridor.

Annie nu avea motive obiective să se împotrivească apariţiilor sporadice ale străinului din moment ce Damon era atît de dornic să le încurajeze. Într-adevăr, cei doi bărbaţi se înţelegeau bine şi se părea că vizitele lui Frank vor continua şi în viitorul apropiat.

Annie se hotărî să-l tolereze şi merse pînă acolo încît îl învrednici cu cîteva răspunsuri monosilabice la întrebările lui referitoare la tratament, programul spitalului şi munca celor trei surori speciale. Dar alte

remarci şi întrebări nu primiră nici un răspuns din partea ei. Nu avea nici o intenţie să întreţină cu el o conversaţie despre dezastrul care se abătuse asupra vieţii ei.

Deloc satisfăcut să o părăsească după schimburile lor scurte de cuvinte, mai rămînea cîteva minute penibile lîngă fereastră, aşteptînd parcă o conversaţie care nu mai apărea. Annie îşi bătea joc de el, pedepsindu-l cu o tăcere atît de încăpăţînată încît lui nu-i rămînea altceva de făcut decît să plece.

În timpul acestor intervale moarte îl studia şi ea cu coada ochiului.

Trupul lui mare era îmbrăcat cu gust în costume elegante, care, combinate cu înălţimea lui, îi conferau o curioasă aură de siguranţă de sine.

Cu faţa pătrată şi cu nasul puternic reliefat Frank nu era un bărbat frumos. Poate doar dacă nu erai soţia lui şi îl admirai în hainele corecte, bine lucrate.

Însă ceva îi spunea lui Annie că nu era însurat.

În orice caz o femeie l-ar numi un bărbat sexy, îşi zise ea. Din cauza înfăţişării sale calme, echilibrate, a picioarelor lungi, a mîinilor mari, împreunate liniştit pe genunchi – şi din cauza acelor ochi, care priveau atît de egal, ascunzînd gîndurile în timp ce mîngîiau cu limpezimea lor blîndă şi atentă.

Dar acest farmec fizic nu făcea decît să adîncească antipatia viscerală pe care o simţea pentru el, mai ales cînd îşi amintea că o supraveghea pentru interesul studioului. Pentru el ea nu era altceva decît o proprietate deteriorată contribuind la cheltuielile de la *International.*

Dincolo de reticenţa lui, sesiză dorinţa de a o scoate din cochilia ei şi stingherеala pe care i-o pro-

voca prin tăcerea ei ursuză. Dacă ar fi fost ea însăşi, l-ar fi compătimit, şi poate că ar fi dorit să ştie mai multe despre el. De unde venea? Ce-l determinase să devină avocat? De ce un bărbat aşa de atrăgător şi bun de însurătoare era încă necăsătorit? Sau intuiţia ei era totuşi greşită în această privinţă?

Dar Annie nu era ea însăşi, iar curiozitatea normală îi era retezată de un zid de durere. Aşa că Frank nu avea decît să sufere din cauza descompunerii ei, aşa cum suferea şi ea, reflectă Annie cu amărăciune.

Astfel tăcerile lor continuară. Iar ochii lui atenţi înlocuiră vocea în contactul subtil cu fata din pat.

Îl simţea zăbovind asupra ei, o privire insistentă, care o scotea din sărite, pentru că o făcea să se simtă mai slăbită decît era. La urma urmei, Frank era atît de compact şi de musculos, atît de sever instalat în el însuşi, în timp ce ea era un spectru palid sub bandajele ei, o epavă neajutorată. Şi se simţea ciudat de goală cînd ochii aceia calmi, întunecaţi, o măsurau cu privirea – ceea ce era exact opusul a cum ar fi dorit să se simtă în condiţia ei.

Totul la acest bărbat era cumva un afront. Pur şi simplu era prea politicos, prea atent, prea tăcut, prea puternic – prea Frank.

Nemulţumită, Annie fixa cu privirea ecranul televizorului şi îi lăsa lui teritoriul de lîngă fereastră pînă cînd plictiseala şi jena îl obligau să plece.

Dar o parte din ea nu se împotrivea în întregime ideii de a-l vedea întorcîndu-se. Aura lui de stăpînire de sine aproape mecanică, fără umor, fără prefăcătorie, era la mare depărtare de făţărnicia zgomotoasă a celor de la Hollywood care ar fi vizitat-o dacă ea le-ar fi permis. Seriozitatea mută a lui Frank părea să acţioneze ca un tranchilizant, în ciuda iritării pe

care i-o provoca invadîndu-i intimitatea.

Şi din moment ce duşmanul care îi devora viaţa era invizibil şi de neatins era bine să aibă pe cineva prin preajmă pe care să-l urască.

Într-o zi se opri lîngă patul ei înainte de a pleca.

– Arăţi mai puternică astăzi, spuse el. Felicitări.

Ea îi acceptă cuvintele cu o imperceptibilă înclinare a capului, apoi nu mai spuse nimic.

– Am văzut *A Midnight Hour* de mai multe ori. Zîmbi. Cred că ai fost de-a dreptul extraordinară în acel rol. Ar trebui să fii foarte mîndră de tine însăţi. Văd cît de mult te-a costat.

Ochii ei se umplură de lacrimi atît de brusc că nu putu să împiedice una să-i alunece pe obraz pe sub pansament. Un mic oftat îi scăpă printre buze.

– Am spus ceva ce nu trebuia? întrebă el. Mă gîndeam doar că îmi dau seama cît de puţin îţi seamănă Liane – acum că te cunosc puţin – şi că trebuie să fi muncit foarte mult ca să o prezinţi pe ecran. Iartă-mă dacă am fost lipsit de tact.

Nu mă cunoşti. Cuvintele răutăcioase îi stăteau pe buze, dar nu le rosti.

În schimb îşi plimbă neputincioasă ochii peste trupul ei, arătînd fără cuvinte spre starea în care se găsea.

– Ai răbdare, spuse el cu blîndeţe. Arăţi într-adevăr mai bine.

Îi putea simţi trupul înalt şi puternic lîngă pat. Mirosul lui proaspăt plutea aproape de ea, eclipsînd

antisepticul spitalului. Mîna lui, la un centimetru de a ei, părea să vrea să o atingă cu înţelegere, dar ezită.

Hotărîtă să nu-l încurajeze, întoarse capul, strîngînd din dinţi, aşteptînd ca el să plece.

Cînd uşa se închise în cele din urmă, obrajii ei simţiră şuvoiul fierbinte al lacrimilor care acum puteau curge libere.

McKenna reuşise pînă la urmă să stabilească un contact cu ea. Spera că era satisfăcut.

Două săptămîni mai tîrziu cînd se întoarse îl aştepta tratamentul de tăcere.

Capitolul zece

Blondă... Foarte tînără... Frumoasă...

A fost surprinzător de uşor. Iar Wally ghicise bine orientîndu-se spre Miami.

Urmele fetiţei apărură imediat. Oamenii şi-o aminteau drept una dintre cele mai prodigioase prostituate copil care existaseră vreodată, o maşină de regulat capabilă să cîştige mii de dolari într-o singură zi încă de pe vremea cînd era doar o adolescentă.

Dar Wally trebui să procedeze cu mare atenţie pentru că aceia care îi vorbeau de Christine – acesta era numele pe care îl folosea acum – nu discutau despre o persoană aparţinînd trecutului. O cunoşteau ca femeie adultă. Era în viaţă, activă şi plină de succes.

Şi periculoasă.

Wally se mişcă cu mare grijă lăsînd ca fiecare codoş, trişor sau prostituată cu care vorbea să tragă concluzia că tot ceea ce dorea cu adevărat era doar să o reguleze el însuşi pe Christine. Îşi punea întrebările pe un ton fascinat, ochii lui luînd o expresie obsedată.

Răspîndindu-şi pretextele cusute cu aţă albă nu întreba prea multe de la nici o sursă. Aşa că află din bucăţi adevărurile uluitoare despre viaţa profesională a lui Christine.

Află despre Ray d'Angelo şi scurta protecţie oferită tinerei Christine şi despre moartea lui ordonată de sindicatul Mafiei din Detroit. Află povestea ciudată a lui Nunzio Lunetta, el însuşi un om temut, şi moartea lui misterioasă prin strangulare, atribuită de unii mîinilor fine, înşelător de slabe ale lui Christine.

Află că, spre deosebire de Alethea, Christine nu ducea această existenţă cu scopul de a-şi satisface nişte capricii perverse sau poate demenţiale. Astfel, nu se mulţumea cu şantajişti şi trişori ticăloşi sau escroci mărunţi care să o protejeze şi să-i ghideze cariera. Îşi alegea codoşii cu mare grijă, alăturîndu-se unor bărbaţi mai puternici decît predecesorii lor – predecesori care nu îndrăzneau să pretindă răzbunare pentru că erau depăşiţi în relaţii şi forţă de cei care le luau locul.

Christine era inteligentă. Dar, spre deosebire de mama ei, nu era excentrică. Dacă exista nebunia în ea, rămînea ascunsă, ocupînd un loc secundar în progresul bine organizat al carierei ei.

Mai presus de toate, avea un curaj extraordinar.

Fiecare dintre sursele lui Wally îi spuseră aceeaşi

poveste esenţială: Christine refuza să se supună codoşilor ei şi scăpa nepedepsită. Acest fapt era o parte integrantă a faimei ei din lumea interlopă şi a respectului de care se bucura oriunde numele ei era cunoscut.

Îşi economisea banii, se îngrijea, era de încredere. Nu avea cazier. Legăturile ei cu Mafia erau excelente, bazate pe ani de servicii făcute şi primite. Se ţinea retrasă, îi manipula pe alţii după cum credea ea că e necesar şi era o şantajistă perfectă.

Nu exista nici o fotografie a ei.

Doar la o săptămînă după ce descoperise cum şi cînd Christine scăpase de Alethea, Wally urmări firele disparate ale existenţei ei ducîndu-l spre Tony Pietranera.

Joseph Mancini, din Miami, vorbi cu satisfacţie de afacerea încheiată cu Tony. Şi mai adăugă ceva enigmei care o reprezenta personalitatea lui Christine.

– E o fată minunată, spuse el. Una dintre cele mai bune. Poate, în felul ei, e cea mai bună. Dar nu poţi lucra cu o fată ca ea dacă tu însuţi eşti un bărbat adevărat. Nu s-a născut să primească ordine. Un bărbat inteligent va şti de la început că într-o zi îi va tăia beregata. E un adevăr pe care doar un prost îl poate ignora.

Oftînd asmatic sorbi din cafea.

– Şi mai există încă ceva, spuse el. Pentru a domina mai bine un bărbat îl va face să se îndrăgostească de ea. Am văzut-o întîmplîndu- se cu mine

însumi şi am tăiat nodul înainte de a fi prea tîrziu. Se opri, rămînînd pe gînduri. Cine ar putea descrie astfel de şiretlicuri? O anume demnitate, dulceaţă... Un mod de a închide o poşetă, de a întinde mîna la spate pentru a prinde un lănţişor. Lucruri mici. Îţi intră sub piele. Îţi ating inima. Te fac să vrei să o iei în braţe, să o ţii pe genunchi... Dar...

Ridică un deget în semn de avertisment şi se încruntă ironic.

– Sînt semne pe care un bărbat prudent le recunoaşte. Sînt cîrlige care vin din creierul nu din inima ei. Ţi le va înfige în măruntaie şi te va tăia încet în mici bucăţi.

Clătină din cap.

– Cu o astfel de femeie trebuie să tratezi de la distanţă, ca şi cu un membru respectat al unei alte familii. Prea aproape, e periculoasă. Aşa că, după ce m-am ocupat puţin de ea, i-am vîndut-o lui Tony. Un tip stupid. O mediocritate. Perfect pentru ea. Îi plîng de milă. De fapt, am încercat să-l avertizez. I-am vorbit despre primejdia pe care o reprezintă Christine. M-a ascultat cu privirea unui om plictisit. Îţi spun ceva: era deja vrăjit de ea. Pînă la urmă va plăti pentru asta.

Ridică din umeri.

– Dar fiecare bărbat trebuie să-şi aleagă propria otravă.

– Unde o pot găsi? întrebă Wally.

Bătrînul zîmbi.

– Caută prin jurul tău. Lucrează pe toată Coasta, de la Boston la Miami. De asemenea la Chicago, Detroit... Dar acum e iarnă. Cei bogaţi sînt în vacanţă în Florida. Acolo o vei găsi pe Christine.

Îşi ridică din nou sprînceana, avertizîndu-l pe

Wally.

– Dar fii atent, spuse el. Te va face să te îndrăgosteşti de ea. Să nu zici că nu te-am prevenit.

Wally nu se mai deranjă să-i spună lui Joseph Mancini ceea ce el însuşi ştia de mai mult timp. Era deja îndrăgostit de Christine.

Dar nu ca un bărbat de iubita lui.

Erau ca frate şi soră.

Inima lui se înduioşase de sute de ori pentru fetiţa din fotografie.

Miezul îngheţat ascuns în ochii ei dezvăluia adevăruri în care el era expert.

Abuzul, o ştia, nu putea distruge copiii. Natura îi înzestrase cu o armură prea puternică pentru ca cruzimea să o străpungă.

Dar abuzul distrugea în mod inevitabil adulţii care erau sortiţi să devină – şi asta reprezenta extrema perfidie.

Christine îşi petrecuse întreaga copilărie aşteptînd o eliberare care nu adusese decît un gol atunci cînd o dobîndi. Agonia pe care o trăia acum era una tăcută, invizibilă altora şi chiar şi ei înseşi.

Pentru asta o iubea.

Şi o dată, doar o dată, va trebui să o vadă.

Wally încă mai lucra pentru Harmon Kurth. Dar ştia că-şi va risca viaţa ca să ducă misiunea asta la bun sfîrşit. Soarta lui era pe undeva prin noaptea de afară, cu floarea enigmatică crescută din sămînţa urii ucigaşe a lui Alice Havilland.

O floare, despre care se afirma că e mai frumoasă decît toate celelalte.

Cînd o va găsi, ştia că va fi în pericol.

Şi pericolul acesta îl atrăgea mai mult decît orice.

Capitolul unsprezece

Los Angeles Times, 5 mai 1971

La cinci luni după accidentul de maşină care aproape că i-a pus capăt vieţii, starea sănătăţii actriţei Annie Havilland este încă precară.

Ieşind din spitalul UCLA în urmă cu şapte săptămîni, domnişoara Havilland se află, după cum se ştie, la casa prietenului şi mentorului ei, scriitorul Damon Rhys. Urmează o terapie fizică necesară fracturilor multiple şi aşteaptă o operaţie estetică şi o intervenţie chirurgicală la coloana vertebrală, care să-i refacă una sau mai multe din vertebrele cervicale.

Reporterii de la Times *au aflat că din cauza durerii cronice provocată de rănile ei domnişoara Havilland a devenit dependentă de narcotice. Membrii echipei de doctori şi chirurgi care se ocupă de restabilirea domnişoarei Havilland n-au confirmat şi nici n-au*

negat aceste informaţii.

Damon Rhys se afla în scaunul de la fereastra din dormitor urmărind-o pe Annie dormind şi ascultînd urletul îndepărtat al unui coiot din canioane, apoi împături încet ziarul pe care îl citise.

Ştia că atunci cînd se va trezi durerea ei va fi la fel de cumplită, la fel ca şi disperarea. Eforturile lui de a o înveseli în toate aceste luni nu reuşiseră să treacă de deznădejdea pe care o ascundea de el şi de toţi ceilalţi.

De aproape o jumătate de an o urmărea ducînd o bătălie fără speranţă împotriva durerii şi a siniştrilor ei aliaţi, drogurile. Era o bătălie plină de ezitări şi inegală, pentru că în timp ce durerea îi slăbea forţa de a-şi reveni, medicamentele o reduceau la o apatie ameţită care depăşea voinţa ei de a se face bine.

Totuşi, Damon sesiză că această capitulare fizică – se cîntărise ieri şi avea doar patruzeci de kilograme – era un rezultat al lipsei de speranţă care o mistuia treptat. Bănuia că motivul acelei prăbuşiri lente era pierderea copilului. În mintea ei ea îşi ratase cea mai mare şansă din viaţă, şi astfel viitorul prezenta pentru ea tot atîta atracţie cît şi un coşmar continuu.

Era cu atît mai patetic să o vezi scufundîndu-se tot mai jos cu fiecare săptămînă, cu cît el ştia că voinţa ei de a trăi era prin firea ei foarte puternică. Annie era o luptătoare, o supravieţuitoare care nu se lăsa învinsă uşor. Încă de cînd o întîlnise pentru prima oară îşi dăduse seama că era genul de persoană care nu

suporta ideea de a se supune unui destin pe care nu-l controla ea însăşi. Se silea să privească partea frumoasă a vieţii sau cel puţin acea parte pe care o putea influenţa. Forţa absolută a voinţei ei ca şi marele talent l-au convins să o distribuie în rolul Liane.

Şi de atunci, el însuşi suferind de depresiuni sufleteşti, o iubise şi o admirase exact aşa cum şi-ar fi admirat propria fiică, o făptură concepută din el însuşi, dar binecuvîntată cu o armură interioară mult mai puternică.

Astăzi însă, cînd stătea tăcut în încăperea întunecată, metafora tatălui îl durea mai mult ca înainte. Se considera vinovat pentru starea în care se afla acum. Dacă ar fi fost acasă în acea noapte cumplită ca să o primească înăuntru şi să-i aline durerile inimii, nu s-ar fi produs acest dezastru fizic.

Lasă-mă să simt că e nevoie de mine...

Da, avusese într-adevăr nevoie de el. Iar el fusese leşinat într-o cîrciumă din Cuernavaca în timp ce mîna ei întinsă o căuta în van pe a lui...

Dar Damon era destul de artist pentru a se sili să fie obiectiv. Ştia că nu el fusese cel care condusese maşina trecînd prin barieră şi prăbuşindu-se în rîpă. Ci Annie.

Să o fi făcut din dorinţa de a se sinucide? Nu în mod conştient. Ea nu.

Nu, conducea prea repede, fiind furioasă şi îndurerată, şi scrutarea casei lui goale îi distrăsese atenţia de la drumul din faţa ei...

Însă inconştient... asta era cu totul altceva.

Damon se strîmbă. Ştia atît de puţine despre ea! Atît de puţin despre trecutul ei, tatăl adorat, mama

despre care nu vorbea niciodată. Cum ar putea el ghici ce anume o îndemnase să facă un astfel de gest?

Un lucru totuşi era sigur. Sarcina dovedise că se aflase în noaptea aceea în acea stare din cauza lui Eric.

Eric, care în mod înţelept se făcuse nevăzut după acea primă încercare de a o vizita pe Annie, dar a cărui fotografie era pe coperţile tuturor revistelor de scandal, însoţite de articole despre suferinţa legată de tragedia marii lui iubiri...

În timpul turnării filmului, instinctele lui Damon pe platoul de filmare îi spuseseră că nu exista o legătură intimă între Eric şi Annie. Le putea sesiza dedicarea profesională pînă şi în scenele de dragoste.

Şi respirase uşurat, bucuros că farmecul irezistibil a lui Shain nu complicase filmările. Stupidele zvonuri ale presei de scandal referitoare la cei doi fuseseră exact opusul adevărului.

Însă cînd filmările se încheiaseră iar Damon terminase lucrul cu actorii, uitase cu totul de Shain şi de Annie. Atunci trebuie să fi început aventura lor.

Damon îi văzuse prea puţin în acea perioadă. Gîndindu-se doar la el însuşi şi la film, nu-şi bătuse capul să-şi ţină ochii deschişi, să se îngrijoreze pentru Annie.

Ar fi trebuit să o facă.

Eric Shain era un prieten, un coleg minunat şi cu siguranţă unul din cei mai buni actori ai generaţiei sale – şi mai bolnav la cap ca nimeni altcineva pe care Damon îl cunoscuse vreodată. Comparat cu Shain, Damon era un exemplu de sănătate mintală.

Dar Eric îşi ascundea cu inteligenţă boala. Acesta

era geniul lui ca actor şi ca persoană – era cheia legendarei sale puteri de seducţie.

Iar Annie căzuse pradă farmecelor lui. Şi de ce nu? Era o ţară liberă. Alegerea îi aparţinea.

Dar situaţia era mult mai complicată.

Damon credea că o cunoaşte pe Annie destul de bine pentru a-şi da seama de inteligenţa ei ascuţită, de judecata ei sănătoasă. Preferinţele sexuale ale lui Shain erau cunoscute de toată lumea. Şi după zece săptămîni în care filmase scene de dragoste cu el, Annie ar fi trebuit să aibă destulă intuiţie pentru a vedea prin masca interpretării lui îngrozitoarele slăbiciuni care îl făceau atît de potrivit pentru rolul lui Terry.

Cum de putuse fi atît de oarbă ca să-l primească în patul ei?

Ei, femeile erau neaşteptat de capricioase. Momentele lor de luciditate erau selective cînd venea vorba de bărbaţi. Un seducător ca Shain se descurca cu orice fată.

Totuşi, trebuia să fie ceva mai mult. O cheie pentru această slăbiciune pentru el. Să fi fost tocmai mila pentru spărturile din armura lui? Să fi fost înduioşată de felul în care intrase atît de bine în pielea lui Terry? Un instinct matern?

Poate. Şi dacă era, îşi ascunsese ei înseşi ceva mai puţin inocent şi mult mai periculos: propria ei nevoie de a suferi.

De ce altfel să-l fi ales pe cel mai puţin real dintre bărbaţi, iubitul cel mai puţin demn de încredere?

Şi să-l lase să-i facă un copil?

Damon se ridică, veni lîngă pat şi privi la fata zdrobită, epuizată sub masca ei de bandaje. Respira

încet, corpul îi era nemişcat.

Mahmureala era o tortură. Avea mare nevoie să bea ceva. Va trebui să aştepte sosirea nopţii cînd Jan va veni să rămînă cu Annie, ca să poată pleca şi să se îmbete criţă.

Aşa cum făcuse în Cuernavaca.

Scutură din cap pentru a-şi limpezi mintea de păienjenişul vinovăţiei. Ceva în silueta nepăsătoare din pat atinse o coardă sensibilă în el, cerîndu-i să se concentreze, să nu o înţeleagă greşit.

Da, trecuse drept victimă inocentă a lui Shain. Dar în realitate era la fel de complicată ca şi el. Doar că ea nu-şi dădea seama.

Şi aveau în comun un lucru de extremă importanţă: ambii erau actori. Pe ecran, fireşte – dar şi în viaţă.

În ce-l privea pe Eric, era un cabotin pînă în măduva oaselor. Unora dintre iubitele lui le dezvăluia ciudăţenii pe care le ascundea altora. Însă înăuntrul lui trăia doar pentru plăcerea propriei deşertăciuni, senzaţia palpitantă a irealului care ucidea lumea.

Într-o zi existenţa lui fizică îi va urma sufletul, distrugîndu-se. Va fi o mare pierdere pentru cinematografie, dar nu şi pentru specia umană.

Annie era mai complexă, mai sănătoasă. Slăbiciunile ei erau invizibile. Credea într-adevăr că era ceea ce era: o fată echilibrată dedicată profesiunii ei, hotărîtă să se bucure de viaţă şi să fie fericită. Iar această postură – cumva rigidă şi oarbă – era, de fapt, normalitatea în esenţa ei. Nu erau oare toţi oamenii actori fericiţi în acelaşi sens al cuvîntului? Oamenii care refuzau nefericirea, care negau haosul, care evitau disperarea?

Dar din adîncurile de nepătruns ale lui Annie se născuse Liane. Da, era o mare enigmă.

Şi abia ce-l ucisese pe Terry ca Liane, că făcuse o întoarcere bruscă şi îi căzuse victimă lui Eric în viaţa adevărată. Rolurile se inversaseră.

Însă pe acea stradă aflată în beznă, conducînd prea repede spre exact această casă, fără centura de siguranţă – Annie, dintre toţi oamenii! – arătase că mai exista şi altceva în ea, mai periculos pentru ea decît toţi Eric Shain-ii din lume.

Damon ştia că nici într-un milion de ani ea nu va recunoaşte aşa ceva, nu va vorbi despre asta – din simplu motiv că nici nu bănuia existenţa unei astfel de trăsături în ea.

Dar era acolo. Fără nume, invizibilă... era acolo. Dincolo de zîmbetul ei, în adîncurile acelor ochi argintii, poate în esenţa curajului ei – acel singur lucru pe care nu-l putea accepta despre ea însăşi. Plăcerea de a risca să piardă, poate? O dorinţă secretă de a pierde cele mai mari pariuri, cele de care depindea viaţa sau moartea? Damon nu găsea cuvintele potrivite. Dar nici nu putea să nu o observe.

Şi nu era doar o parte integrantă a mecanismului care o făcea să funcţioneze – dar din ea, în mod misterios, apăruse copilul.

Copilul care nu mai exista.

Lui Damon i se tăie brusc răsuflarea. Pentru prima dată întrezărise adevărul despre Annie. Dar era adevărul despre el însuşi şi poate despre altceva. Singurul adevăr pe care merita să-l cunoşti.

Dintr-odată îşi dădu seama unde era şi unde fusese.

De ce se aflase în Cuernavaca în acea noapte

fatidică? Pentru că se îmbătase. Şi de ce se îmbătase? Pentru că se afla între proiecte. Pentru că *A Midnight Hour* se terminase şi suferea de acea aşteptare greu de suportat ca să-i vină o nouă idee, scînteia unei inspiraţii – aşteptare care încă nu se terminase.

Era partea cea mai îngrozitoare a vieţii lui. De fiecare dată cînd încheia un film, o povestire, o piesă de teatru, era convins în secret că va fi şi ultima. Inspiraţia făcuse deja mai multe vizite decît merita sărmana lui carne; nu avea aroganţa de a crede că vor mai fi şi altele.

Aşa că fugea. Şi se îmbăta.

Şi de aceea nu fusese aici pentru Annie.

Însă acum, în mod incredibil, aşa cum stătea privind în jos la ea, vieţile lor schimbate pentru totdeauna de legătura pierdută în acea singură noapte, acum ceva vibra, ceva prindea formă.

Venea de la Annie. De la trupul ei zdrobit, voinţa fragilă, străduania de a trăi pentru zi, cînd o rădăcină de-a ei rămînea plantată în noapte. De la mintea ei echilibrată şi inima zdrobită. Umbra înspăimîntătoare din străfundurile ochilor ei limpezi, ochi care marcaseră istoria filmului cînd Liane ţîşnise afară din ei.

Ea nu o poate vedea...

Linii de forţă se împleteau în jurul lor, orbite se întîlneau şi vibrau de pe cursul lor în mintea lui Damon. Necunoscutul părea să se apropie tot mai mult, să se încolăcească în jurul lui prinzîndu-l într-o strînsoare puternică.

Îi veni o idee.

Clătinîndu-şi încă o dată capul, dădu să se întoarcă la scaunul de la fereastră, să-şi ia carneţelul şi

să o noteze, indiferent ce ar fi fost...

Dar se uită din nou la Annie. O ultimă privire pentru a-i verifica starea înainte de a-şi nota ideea, înainte de a face primul pas spre o nouă lucrare. Film? Piesă de teatru? Roman? Cine ştia? Dar era real, crescînd şi răsucindu-se în el.

Faţa ei adormită îi reţinu atenţia. Ea era în centrul acestei idei. Acum îşi putea da seama. Dar era mult mai mare...

Mai mare decît zadarnicele scuturi ale voinţei umane, mai mare decît dorinţele ascunse care ştiau cum să o amăgească – dar de neconceput fără amîndouă. Pentru că doar împreună ar trimite sufletul în călătora sa sinuoasă de-a lungul cărărilor care schiţau faţa esenţialului.

Poate mai mare decît Annie Havilland. Dar nu mai mare decît destinul ei.

De neconceput fără ea. Fără Annie.

Beat de gîndurile sale şi de nerăbdarea de a lucra, Damon se simţi la fel de egoist ca în noaptea din Cuernavaca. Era la fel de înfăşurat în el însuşi pe cît era Annie în durerea şi bandajele ei.

Dar nu exista nici o cale de a împiedica ceea ce prinsese viaţă în el. Îl domina şi el nu putea decît să i se supună.

Aruncîndu-i o ultimă privire lui Annie se îndepărtă de ea.

Capitolul doisprezece

Christine se relaxa lîngă piscină, cu o oră înaintea prînzului.

Avea trei întîlniri astăzi, două cu pensionari şi una cu un bărbat venit în vacanţă pe care îl cunoscuse cu o săptămînă în urmă. Tony era în Orlando făcîndu-şi afacerile lui, aşa că era singură.

Ochii ei erau îndreptaţi asupra bărbatului cu soţie şi copii de cealaltă parte a piscinei. Arăta ca un director tînăr în plină ascensiune, sau poate un avocat. Trebuia să aibă bani sau un cont mare în bancă pentru a sta aici.

O observase imediat pe Christine atunci cînd veniseră şi în ultimele douăzeci de minute ochii lui se îndreptaseră de vreo zece ori asupra sa. Soţia lui era întinsă pe un scaun pe plajă citind un roman, costu-

mul ei dintr-o bucată ascunzînd grăsimea din talie.

Va fi uşor să-i apară în cale în această după-amiază.

În singurătatea ei Christine îşi făcea meseria. Pentru fiecare pensionar care murea avea nevoie de un nou client. Pentru fiecare tip pe care îl şantaja lăsîndu-l lefter avea nevoie de o altă victimă.

Aşa că stătea în pînza ei, un păianjen răbdător, citind o carte şi privind prin ochelarii de soare la oamenii din jurul ei.

Observă un bărbat mic şi îndesat cu o înfăţişare anostă care venea în direcţia ei. Purta o jachetă sport în carouri, mult prea mare şi un papion care îl făcea să arate ca un claun. În ciuda pălăriei de pai pe care o ducea în mînă, nu era îmbrăcat pentru o climă caldă. Arăta ca un comis-voiajor ghinionist, cu faţa lui rotundă, părul deschis la culoare şi ochi mici, căprui.

Părea derutat în timp ce trecea printre scaunele de plajă.

Dar venea direct spre Christine.

– Îmi cer scuze, spuse el cu un zîmbet nesigur, cînd ajunse lîngă ea. Aş putea sta puţin de vorbă cu dumneata, domnişoară...?

Christine îl privi curioasă din spatele ochelarilor de soare, cîntărindu-l din priviri. Detectivul unui hotel? Un detectiv particular? Comportarea lui nu insinua nimic.

– Cu ce te pot ajuta? întrebă ea politicos.

– Păi, spuse bărbatul, ca să nu lungesc vorba, e o problemă legată de o persoană dispărută. Sînt detectiv. Dugas e numele meu. Spune-mi Wally. Îi aruncă un zîmbet larg, inocent şi întinse mîna. Ea i-o luă precaută fără să spună nimic.

– Caut o fată, spuse Wally, care lipseşte de mult

timp. Am vorbit cu niște oameni care cred că s-ar putea ca tu să o fi întîlnit. E o treabă destul de încurcată, domnișoară, și aș fi foarte recunoscător dacă mi-ai acorda cîteva minute din timpul tău.

Continuînd să tacă, Christine îl studie pe omul din fața ei.

– Nu te-aș deranja, spuse el, dar cred că îl cunoști pe Tony Pietranera. Ca să fiu sincer, s-ar putea ca el să știe tot ce vreau eu să aflu. Dar din moment ce nu e în oraș m-am gîndit să stau puțin de vorbă cu tine. Apoi nu va mai trebui să vă deranjez pe nici unul din voi.

Această primă mișcare de învăluire nu o impresionă pe Christine. Nu se temea ca Tony să fie interogat. Totuși, această abordare s-ar putea să ascundă și alte munții și voia să știe care ar putea fi.

– Ei bine, spuse ea, nu sînt sigură că te pot ajuta, domnule...

– Wally, insistă el. Nu prea țin la formalisme. Dar bănuiesc că ți-ai dat seama de asta. Arătă cu degetul spre hainele lui ridicole.

Picioarele lui Christine se mișcară ușor pe scaunul de plajă. Senzualitatea se răspîndi prin carnea, vocea și postura ei, semnalele ei intenționînd să-l zăpăcească.

– Nu vrei să stai jos? Îi arătă spre scaunul de lîngă ea.

– E drăguț din partea ta, spuse el depunîndu-și stîngaci corpul durduliu pe scaunul de plajă. E cald aici, adăugă el, scoțînd o batistă și ștergîndu-și fruntea transpirată în timp ce Christine îl urmărea.

– S-ar putea să nu-ți stîrnească nici un fel de amintire ceea ce-ți spun. Fata a fost luată de la tatăl ei

cu mulţi ani în urmă, probabil chiar înainte de a se naşte. Tatăl e mort acum, dar cineva vag legat de familie vrea ca această fată să fie găsită dacă e posibil. Trebuie să fie cam de vîrsta ta...

Christine dădu din cap imperceptibil.

– Şi-a petrecut copilăria cu mama ei, continuă Wally. Acum, trecutul mamei e destul de enigmatic. Numele ei era Alice, Ali, Alethea – cam aşa ceva. Îmi cer scuze pentru lipsa de precizie, domnişoară, dar e o situaţie foarte neclară.

Îşi şterse din nou faţa.

– Nu vrei nişte limonadă, sau poate o bere? întrebă Christine amabilă.

– Oh, foarte drăguţ din partea ta. Recunoştinţa îi lumină chipul lui Wally. Nişte ceai rece ar fi minunat.

Christine îi făcu semn chelnerului şi îi dădu comanda.

– Deci, reluă Wally, fata pe care o caut – fireşte acum e o femeie tînără – a avut mai multe nume. Toney, Tippy, Tina, Chrissie... Din cîte îmi pot da seama ea s-ar putea să nu fi auzit niciodată de tatăl ei sau de familia lui. A fugit de la mama ei cam cu vreo zece ani în urmă. Din motive întemeiate, aş putea spune. Mama era o adevărată teroare.

Christine zîmbi.

– Tippy, Tina... nu există un nume de familie?

Wally ridică din umeri stingherit.

– Ei, aici m-ai prins. Genul ăsta de oameni foloseau o mulţime de nume. Crawford, Thompson, Thomas, Davies... E o poveste într-adevăr complicată, şi n-ar trebui să te plictisesc cu ea, doar că această tînără ar avea de cîştigat foarte mult dacă ar lua legătura cu familia tatălui ei.

Îşi ridică o sprînceană, curioasă.

– În plus, spuse el, doar dacă n-am greşit, i-ar plăcea probabil să-i cunoască. Mai ales pe sora ei.

Faţa lui Christine era o mască de interes politicos.

Rămaseră tăcuţi cînd chelnerul puse paharul cu ceai pe un şerveţel lîngă Wally.

– Ei bine, domnule Dogas – Wally – Christine zîmbi – numele pe care le-ai pomenit, aşa cum spui, nu-mi stîrnesc nici o amintire. Am cunoscut multe fete, dar toate aveau familiile lor. Oameni normali...

Wally dădu din cap sorbind din ceai.

– Tocmai asta e problema mea, spuse el. Într-un fel e o situaţie anormală. Femeia, mama – hai să-i spunem Alice – s-a căsătorit cu cineva dintr-un mic oraş. A avut un copil şi cînd l-a părăsit pe soţul ei i-a lăsat acest copil. O fetiţă. Nu după mult timp a avut un alt copil, tot o fetiţă. Ea e cea pe care o caut.

Răsuci în mînă paharul cu ceai.

– Aşa că vezi, spuse el, prima fetiţă a crescut cu tatăl, în timp ce a doua cu mama ei. Mama o apucase pe un drum greşit, ca să spun aşa, şi de aceea familia soţului nu a acceptat-o, iar ea a plecat. Tatăl nu s-a mai împăcat cu rudele lui după aceea, dar a avut mare grijă de fetiţa care i-a fost lăsată, pînă a murit.

Se uită la Christine.

– Prima fetiţă s-a descurcat foarte bine în viaţă. Lucrează în cinematografie şi e foarte cunoscută. Despre mamă nu s-a auzit nimic de foarte mulţi ani. Deci familia vrea să găsească această a doua fetiţă şi să ia legătura cu ea, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Această familie are un nume? vocea lui Christine era calmă.

– Păi, aş prefera ca asta să rămînă deocamdată confidenţial, spuse Wally. Aşa cum, indiferent ce mi-ai spune, ar fi păstrat în cel mai mare secret. Zîmbi. Şi apoi, fata pe care o caut, e aproape sigur că nu a auzit niciodată de tatăl ei sau de familia lui. Asta face căutarea să fie şi mai interesantă. Parcă ar fi ceva din spectacolul *This Is Your Life*[1]. Rude pierdute de mult şi aşa mai departe.

Îşi termină ceaiul sorbind lacom şi îşi şterse gura cu batista.

– Tot ce pot să-ţi spun e că fata pe care o caut e tînără, blondă, frumoasă – probabil seamănă puţin cu tine – dacă nu te superi pentru acest compliment. A fost crescută de o mamă bolnavă, abuzivă. A fugit pe cînd era copil şi de atunci se descurcă singură. Nu cred că viaţa a fost prea uşoară pentru ea...

Îşi răsuci pălăria în mîini.

– E destul de trist cînd stai să te gîndeşti, spuse el. O fetiţă a fost crescută de un tată iubitor care a murit de infarct pe cînd ea avea optsprezece ani – iar cealaltă de o mamă crudă, o mamă care probabil era nebună. Fetele nu ştiu una de alta. Una a fost atît de norocoasă, iar cealaltă...

Îşi clătină încet capul.

– Trebuie să admirăm natura umană, spuse el. Cea de-a doua fată, cea pe care o caut, s-a descurcat şi ea foarte bine. E o profesionistă, una respectată. Una din cele mai bune în meseria ei. Manipulează bine oamenii şi e o adevărată perfecţionistă. Dar ştii – deşi nu ai de unde să ştii astfel de lucruri, domnişoară – astfel de calităţi sînt obişnuite la copiii de care s-a

1. Asta e viaţa ta

abuzat fizic. Să manipuleze oamenii, să controleze o situaţie... face parte din natura lor, ca să spun aşa. Cît timp sînt copii trebuie să fie mici politicieni, mici diplomaţi ca să scape de bătăi...

Ochii lui zăboviră asupra ei cu o privire ambiguă.

– Aşa că atunci cînd cresc, n-a prea mai rămas multă frică în ei. Sînt foarte stăpîniţi. Nimic nu-i zdruncină. Durerea e toată înăuntru.

Christine nu spuse nimic. Wally oftă.

– Cînd mă gîndesc ce poate lumea asta să le facă unor cópii... Fireşte, e vorba şi de noroc. O fetiţă duce o copilărie fericită şi îşi îngroapă tatăl în cimitirul oraşului, în timp ce cealaltă hoinăreşte dintr-un oraş în altul cu mama ei, trăind practic de pe o zi pe alta, suferind chinuri pe care cei mai mulţi oameni nici nu şi le pot imagina...

Vocea i se pierdu.

Christine nu se mişcase. Soarele îi făcea umerii să lucească, avînd pe ei un strat subţire de loţiune de bronzat. Ochii ei luminoşi îl priveau pe Wally din spatele ochelarilor de soare. Costumul de baie minuscul punea în evidenţă o piele suplă a cărei aromă parfuma aerul. Wally privea în jos, gînditor la pălăria lui, dar ea putea simţi că atenţia lui era atrasă de aura corpului ei care se răspîndea între ei.

– Uite cum facem, ajunse el la o concluzie. S-ar putea să o fi întîlnit fără să-ţi dai seama. Poate că şi-a luat alt nume. Probabil că nu ştiai cine era. Acesta este genul de urmă pe care sînt obligat să o caut într-un astfel de caz. Dacă n-ai nimic împotrivă aş vrea să ne întîlnim undeva şi să vedem ce-ţi poţi aminti. Locuri pe unde ai fost, oameni pe care i-ai cunoscut. Totul va rămîne secret – asta se înţelege de la sine.

Poate că am putea lua prînzul împreună?

Christine îşi scoase ochelarii în cele din urmă şi îl privi pe cel din faţa ei cu ochi impenetrabili ca stelele care sclipeau pe cerul nopţii. Exista implorare în atitudinea lui ca şi o ameninţare clară. Le cîntări atentă. În acelaşi timp mai observă ceva la el – modul în care vorbea despre o familie, un tată, o soră – o fascina.

Se hotărî să muşte momeala, dar cu multă prudenţă.

– Acum sînt foarte ocupată, spuse ea. Deşi nu pare să fiu, adăugă ea rîzînd. Am mai multe probleme de rezolvat astăzi şi nu ştiu cînd voi fi liberă. Mai bine spune-mi unde locuieşti? S-ar putea să pot veni în seara asta.

Recunoscător Wally îi dădu numărul camerei de la motel.

– E foarte amabil din partea ta, spuse el. Sînt sigur că nu vei regreta.

Se ridică, îi strînse mîna apoi se îndepărtă clătinîndu-se. Îi simţea ochii sfredelindu-i spatele.

După ce el plecă din zona piscinei, Christine îşi îndreptă atenţia spre tînărul tată jucîndu-se cu copiii lui în apă. Îi memoră faţa pentru că nu avea de gînd să-l lase să-i scape.

Dar gîndurile îi rămaseră la micul detectiv cu falsa lui asprime şi ochii inteligenţi.

Ca doi duşmani pregătiţi pentru o bătălie inevitabilă se studiaseră unul pe altul timp de douăzeci de minute.

Acum venise vremea să lupte.

Capitolul treisprezece

Wally nu avea de unde să ştie cît de mult din informaţiile dezvăluite lui Christine erau într-adevăr noi pentru ea. Era destul de isteaţă pentru a fi aflat foarte multe lucruri în tinereţea ei.

Dar contase pe faptul că nu ştia nimic. Pariase pe faptul că Alice nu-i spusese nimic fiicei ei despre perioada petrecută cu Harry Havilland. În primul rînd s-ar fi temut că într-o zi Christine s-ar putea să beneficieze din aflarea acestui adevăr. Egoismul ei nu putea permite aşa ceva. În al doilea rînd o sechestrase din instinct. Toţi părinţii abuzivi erau discreţi. Îşi ţineau special colţurile disparate ale vieţii lor, învăluite în ambiguitate.

Fata acceptase să vină la motel. Asta dovedea că voia să cunoască ce mai avea Wally pregătit pentru ea. Pînă aici totul era în regulă.

Întrebarea era dacă o înarmase într-un mod pe care nu-l putea preveni spunîndu-i atît de multe.

Studie camera de hotel. Va trebui să fie foarte atent cînd ea va veni aici. Era periculoasă. Va trebui să o convingă că nu-i voia răul. Şi nu va fi uşor.

Însă punea la cale acest plan de mai multe săptămîni. Era convins că va reuşi.

Se privi în oglindă. Ochii mici erau vioi, nerăbdători.

Din clipa în care o văzuse de aproape, o auzise vorbind, inima lui bătuse mai repede. Îi fusese foarte greu să se prefacă. Era mult mai frumoasă decît îşi imaginase.

Iar înăuntrul ei se afla miezul deşertăciunii care îi domina viaţa şi care îl lega de ea.

Ştia că Harmon Kurth va avea de cîştigat dacă va afla că această fată e aici, că e o prostituată de mare clasă şi că probabil e scorta lui Alice Havilland.

Dar ce făcea în seara asta nu era pentru Harmond Kurth.

Era pentru Wally Dugas.

Ea telefonă la nouă ca să spună că va sosi la zece.

Wally pregătise camera. Pe masă se găseau pahare, gheaţă, sticle de sifon, nişte coniac, alune şi covrigi uscaţi.

Pistolul îi era ascuns la spate într-un toc special. Dacă ea va trimite oameni ca să-l elimine fără măcar să apară, era pregătit.

Cu excepţia pistolului nu exista nimic altceva în cameră care să poată fi folosit ca armă. Din clipa în care Christine va sosi intenţia lui era să stea la cel puţin doi metri de ea şi să fie cu ochii pe poşetă.

Aruncă o ultimă privire mesei. Pe suprafaţa ei lucioasă, între scrumieră şi mica cupă cu alune şi covrigi se afla fotografia lui Chrissie la opt ani împreună cu Alice pe plaja de la Chesapeake.

Sosi la timp.

Era îmbrăcată într-o rochie uşoară de vară. Un parfum îmbătător intră în cameră odată cu ea, proaspăt şi foarte feminin. Purta mici cercei de jad şi un pandativ frumos. Genunchii şi pulpele, perfect bronzate, ieşeau din rochie, iar bretelele fine ale sandalelor accentuau delicateţea prezenţei ei. Arăta ca o frumoasă tînără soţie venită pentru a petrece o noapte de vară cu soţul ei.

În mînă ducea o poşetă nu prea mare şi o eşarfă. Wally ştia că nu fusese văzută intrînd. Ca o profesionistă, mereu în gardă îşi luase toate precauţiile.

– Te rog să mă scuzi dacă te privesc aşa, spuse el ţinîndu-i uşa deschisă. Eşti într-adevăr o tînără foarte frumoasă.

Ea intră, mişcările ei fiind line ca cele ale unei pisici. Wally îi arătă spre masă.

– Vrei să bei ceva? Un sifon, poate...?

Dar ea văzuse fotografia şi stătea în faţa mesei, nemişcată.

– Te rog, spuse Wally închizînd calm uşa. la loc.

Foarte încet Christine se aşeză.

Wally se îndreptă spre scaunul din faţa ei, privirea lui trecînd de la poşetă şi eşarfă la ochii albaştri care rămaseseră fixaţi pe sub genele aurii asupra fotografiei de pe masă.

O clipă lungă el o lăsă să se uite la ea. Ştia că mintea îi funcţiona rapid. Dar mai ştia că se uita la propria ei faţă şi la viaţa care o făcuse ceea ce era astăzi – o viaţă pe care probabil se străduise din răsputeri să o uite.

Wally începu să vorbească.

– Am fost un copil gras, spuse el. Tatăl meu îmi spunea Slim[1]. Ofta şi îmi zicea: Nu ştiu ce să mă fac cu tine, Slim. Eram neîndemînatic. Bănuiesc că mult mai mult decît alţi copii.

Zîmbi.

– Erau doi împotriva unuia singur. Amîndoi beau şi cînd se îmbătau se certau. Eu mă alegeam cu vînătăile. Mă duceam de la unul la altul, dar de obicei nu ghiceam bine şi primeam oricum bătaie.

Oftă.

– Tata lovea tare, dar ea ştia cum să mă rănească mai mult. Pentru că aveam mai mare încredere în ea, presupun. Încă mai simt acele coaste rupte. Şi una din urechi îmi ţiuie şi astăzi...

Îi studie ochii. Erau aţintiţi asupra fotografiei de pe masă, dar adîncurile lor păreau să se lărgească pe cînd îi auzea cuvintele. Irişii erau complecşi, punctaţi de culori exotice ca-serile din tărîmuri îndepărtate.

– Niciodată n-am fost dus la un pediatru, continuă el. Tata era doctor. Chirurg. Avea el grijă de mine. Aşa

1. slab, slăbănog

că, nimeni nu ştia. Vînătăile, juliturile... toată lumea credea că eram doar neîndemînatic. Oh, a existat o profesoară. Eram în clasa a patra. A bănuit ceva şi a sunat autorităţile. Dar tata era un om important, profesor la Şcoala de Medicină. S-a descurcat uşor.

Ea continua să se uite la fotografie. Într-un fel Wally ştia că privea ochii fetiţei, ochi care se deschideau răbdători din îmbrăţişarea strînsă a mamei.

– N-am scăpat decît după ce-am terminat liceul, termină Wally. E greu să te desparţi de oamenii pe care îi iubeşti... Oricum, am intrat imediat în domeniul investigaţiilor – din motive pe care sînt sigur că le înţelegi. Trebuia să am controlul asupra oricărei situaţii. Participasem destul la viaţă. Voiam să o urmăresc de la distanţă.

Mai tîrziu, spuse el, am aflat că au divorţat. El s-a recăsătorit cu o femeie tînără care avea jumătate din anii lui. Ea s-a recăsătorit cu un om de afaceri şi trăieşte acum pe Hilton Head Island.

Ridică din umeri.

– Am rămas singur toţi aceşti ani, spuse el. O dată, cu cîţiva ani în urmă a apărut o fată. Printr-o investigaţie pe care am făcut-o. Tatăl ei şi-a părăsit familia şi l-am găsit pentru ea. S-a agăţat de mine, o plăceam şi eu. M-ar fi acceptat – dar eu n-am putut. N-am putut să mi-o permit. Înţelegi ce vreau să spun? Cînd ceva s-a dus, s- a dus pentru totdeauna. Nu mai poţi deschide acele uşi.

Christine nu se mişcase. Deşi faţa îi era lipsită de orice expresie, ca cea a unei statui, ochii albaştri de sub genele aurii arătau aproape ca ai fetiţei din fotografie.

– Astăzi munca mea provoacă neplăceri multor oameni, spuse Wally. Uneori celor care nu trebuie.

Consider că e de datoria mea să nu-mi pese cine sînt. Nu e bine, ştiu. Dar să fii de partea justă, e un lux pe care nu şi-l permite oricine. Oftă. Dar şi partea cealaltă îşi are preţul ei. Ăsta e necazul.

Rămase tăcut o clipă.

– În cazul acesta, spuse el în cele din urmă, nu va fi fata despre care am vorbit la piscină. Am vrut doar să o găsesc. Nu va suferi. La naiba, cum ar putea suferi? Însă în ce o priveşte pe sora ei, fata care a crescut într-un mic oraş împreună cu tatăl ei – n-am fost chiar cinstit cu tine. De fapt a primit şi ea cîteva lovituri în viaţă. Una dintre ele tocmai de la cel pentru care lucrez.

Urmă o tăcere lungă. Christine nu scosese nici un cuvînt de cînd intrase în cameră. De dimineaţă nu-i mai auzise sunetul vocii.

– Dacă nu te superi, spuse Wally, trebuie să mă duc pînă la baie. Te rog, simte-te ca acasă. Cînd mă întorc poate reuşim să-ţi împrospătăm memoria. Viaţa e complicată... s-ar putea să o fi întîlnit totuşi.

Intră în baie, deschise puţin robinetul de la chiuvetă, se aşeză pe capacul de la toaletă şi îşi privi ceasul. Auzi zgomote înfundate din camera alăturată, dar apa nu le făcea uşor de distins.

Cînd secundarul ceasului său făcu de şapte ori o rotaţie completă, trase apa la toaletă, închise robinetul şi ieşi din baie.

Ea plecase, fireşte.

Fotografia nu se mai afla pe masă.

Wally se mişcă fără grabă. Examină încăperea de la covor pînă la tavan, draperii şi dulap, lăsînd totul aşa cum era.

Apoi îşi turnă un deget de coniac şi umplu paharul cu sifon. Se aşeză pe pat şi aşteptă.

După ce s-au scurs patruzeci şi cinci de minute ridică receptorul şi ceru de la telefonista motelului un număr interurban. După cîteva apeluri cineva îi răspunse.

– Casa domnului Kurth.

– La telefon Wally Dugas. Domnul Kurth este acasă?

– O clipă, vă rog.

Urmă o pauză lungă. Într-un tîrziu o voce groasă răspunse.

– De ce foloseşti numărul ăsta?

– Am încercat linia directă, domnule Kurth, Wally vorbea foarte distinct. Mi s-a răspuns că nu mai funcţionează.

– Voi verifica. Dă-i drumul. Ai găsit-o?

– Nu, domnule. Nu poate fi găsită. Dar am descoperit unde i se pierde urma.

– Asta ce vrea să însemne? Vocea lui Kurth era nerăbdătoare.

– Sun din Miami. Era o prostituată şi o şantajistă respectată prin părţile astea. A fost ucisă cu un an şi jumătate în urmă de represaliile Mafiei. Nimic personal. Ea era prea neînsemnată. I-au tăiat beregata şi au aruncat-o în apă. Am văzut fotografiile de la morgă.

Se lăsă tăcerea.

– Care e concluzia ta, domnule Dugas? Furia şi ironia se auzeau în vocea lui Kurth.

– Păi, medicul legist are grupa de sînge. Nu e ceva sigur, dar pe baza ei aş zice că nu era sora de sînge a lui Annie Havilland. Dar cred că este fără discuţie fiica lui Alice Havilland. Tatăl ei poate să fi fost unul din iubiţii mamei din Richland, sau cineva de mai tîrziu. În orice caz am vorbit cu cei care o cunoşteau pe Christine, a doua fiică. Tot ce mi-au putut spune a fost că era o profesionistă competentă, demnă de încredere şi că bărbaţii din jurul ei au vîrît-o în tot felul de necazuri.

Kurth oftă.

– În regulă, domnule Dugas. Vocea îi era tăioasă. Munca ta mi-a pus destul la încercare răbdarea. Te poţi întoarce acasă şi trimite-mi nota de plată. Dar vreau să înţelegi un lucru. Accidentul de maşină poate să fi pus capăt carierei lui Havilland. În orice caz ca sex- simbol. Pe de altă parte s-ar putea să facă din ea o martiră, ceea ce înseamnă o publicitate puternică. Te voi crede pe cuvînt că nu există nimic în trecutul ei care ar putea fi folosit în afară de episodul cu Shain iar acesta a fost deja exploatat. De aceea din această clipă vei avea grijă ca viaţa ei intimă şi sexuală să fie supravegheată. Pe o perioadă nedefinită. Îmi vei raporta ca şi pînă acum.

– Am înţeles, domnule Kurth.

Wally închise telefonul.

Cîteva minute rămase pe pat, gîndindu-se la Kurth şi ce-i trecea lui prin minte în noaptea asta. Alte modalităţi de a se răzbuna pe Annie Havilland... planuri pentru împrejurări neprevăzute în cazul în care îşi va reveni suficient din leziunile ei pentru a juca din nou... Setea de răzbunare a lui Kurth era nemăsurată.

Wally se ridică şi îşi pregăti o nouă băutură. Detesta alcoolul în general, dar de data asta era un

toast.

O întîlnise în cele din urmă pe Christine, o văzuse în carne şi oase.

Acum ştia cum se simţeau imigranţii cînd făceau lungi călătorii în ţările de baştină ale strămoşilor lor şi vedeau străini care le purtau numele. Sînge din sîngele lor...

O găsise. Şi îi făcuse singurul serviciu pe care era capabil să i-l facă.

Şi mai făcuse ceva, pentru el însuşi.

Se aşeză şi deşurubă capacul receptorului. Micul microfon era obişnuit dar perfect. Întreaga conversaţie cu Kurth fusese înregistrată.

Se ridică, se duse la televizor şi scoase şi celălalt microfon.

Ea venise pregătită. În şapte minute avusese suficient timp ca să pună ambele microfoane, să fure fotografia şi să plece.

Se uită la microfoanele minuscule. Se întrebă ce s-ar fi întîmplat dacă ea ar fi văzut situaţia diferit. Dacă ar fi dispărut pur şi simplu, sau ar fi trimis pe cineva să-l ameninţe, să-l ucidă. Sau ar fi venit pregătită să-l ucidă ea însăşi.

Dar se întîmplase aşa.

Wally bău în tăcere în cinstea lui şi a vizitatoarei lui.

Se îndoia că o va mai vedea vreodată. Dar o singură dată fusese suficient. Strălucise ca o rază de soare în această încăpere mohorîtă. Mirosul ei era ca parfumul unor orhidee rare.

Îşi aminti cuvintele lui Joseph Mancini. Da, putea topi rezistenţa unui bărbat. Cu siguranţă vîrîse în groapă cîţiva bărbaţi, poate mai mulţi. O orhidee rară

şi otrăvitoare.

Iar Wally însuşi făcuse rău multor oameni, ucisese cîţiva. Era sora lui de sînge, purtătoarea aceleiaşi boli – o boală care ucide sufletul ferind în acelaşi timp trupul de orice primejdie de pe pămînt.

Cu un sentiment asemănător iubirii, recurse la memoria sa fotografică pentru a-şi aminti ochii ei blînzi cu acele culori legănate într-o mare de albastru. Meritase să o ajute.

Dar făcînd-o s-ar putea să fi lansat în lume un rău şi mai mare.

O înarmase cu ceea ce ea venise să afle.

Iar ea va apăsa pe trăgaci.

O oră mai tîrziu încă medita la viitor, urîndu-i drum bun lui Christine cu acea minusculă flacără pe care o aprinsese în el, cînd se auzi o uşoară bătaie în uşă.

Cu pistolul în mînă o deschise.

Ea stătea pe coridor, un zîmbet frumos arcuindu-i buzele. Eşarfa dispăruse. Avea la ea o sacoşă mică, dar era îmbrăcată la fel.

– Îmi pare rău că am plecat aşa, spuse ea. Acum aş vrea să beau ceva.

El se dădu la o parte lăsînd-o să intre. Ea se apropie de masă, deschise poşeta şi puse fotografia pe suprafaţa lucioasă.

– O poţi păstra, spuse el închizînd uşa. Mai am una. Cu permisiunea ta aş vrea să rămînă la mine. Înseamnă ceva pentru mine – ca şi pentru Charlie Grzybeck.

În colţul unei scrumiere erau microfoanele pe care Wally le luase din telefon şi televizor. Nu se uită la ele cînd se întoarse spre el.

– Mulţumesc, spuse ea.

– Mulţumesc, Wally, o corectă el.

– Wally.

Se apropie încet şi îl sărută pe buze. Atingerea parfumată a cărnii ei era ca mişcarea frunzelor fragede în amurg.

Căldura interzisă din el se aprinse brusc şi începu să se răspîndească.

Pentru prima oară în douăzeci de ani Wally simţi că îi e frică.

– Mulţumesc, repetă ea întinzînd mîna spre veioză. Aceasta se stinse.

Scăldată doar în lumina argintie a lunii Christine duse mîna la spate. Rochia căzu pe podea şi ea rămase goală. Frumuseţea ei era ireală, imposibilă. Îşi puse braţele în jurul ei. O simţea mică şi fragilă. Era caldă, şi mai catifelată decît şi-ar fi imaginat.

Ochii lui se înceţoşară dintr-odată. Simţi durerea lungii despărţiri şi bucuria reunirii. Pielea pe care o atingea era atît de străină şi atît de cunoscută că un mic oftat de încîntare îi scăpă de pe buze.

Ea părea să înţeleagă ce se întîmplă cu el. Îl dezbrăcă cu blîndeţea unei infirmiere, îl ajută să intre în pat şi îi dărui plăcerea trupului ei.

Fiecare sărut al ei deschidea o rană şi o închidea cu aceeaşi durere şi alinare crudă. Fiecare suspin, fiecare fior era un imn, însemnînd că Wally nu mai era singur. Găsise un membru al aceleiaşi specii şi în noaptea asta era a lui, carnea ei, plină de înţelegerea lui şi propria ei recunoaştere.

Pentru a doua şi ultima oară el îşi deschise sufletul spre lume şi simţi abundenţa ei îmbrăţişîndu-l, înflăcărată, nemiloasă, superbă.

O oră mai tîrziu era singur.

Se strecurase tăcută din braţele lui, îşi luase lucrurile şi îl părăsi după un ultim sărut. Nu rostiseră nici un cuvînt de cînd ea şoptise „Mulţumesc".

Credea, cu inima şi mintea, că nu o va mai revedea niciodată. Noaptea aceasta însemnase un rămas bun.

Şi poate de aceea luă cu el cearceafurile şi feţele de pernă cînd plecă de la motel a doua zi dimineaţă.

Pentru Harmon Kurth, Christine încetase să existe.

Pentru Wally, misiunea încă nu se încheiase.

Capitolul paisprezece

Los Angeles Times, 9 august 1971

Actriţa Annie Havilland a fost supusă ieri unei intervenţii chirurgicale la coloana vertebrală la spitalul UCLA.

Operaţia a fost determinată, a explicat un reprezentant al spitalului, de durerea cronică de la gît şi de infirmitatea provocată de accidentul de maşină avut de domnişoara Havilland în decembrie anul trecut.

Chirurgul Leonard Blair le-a explicat reporterilor că operaţia are ca scop înlăturarea presiunii asupra rădăcinii nervilor care să-i permită pacientei un mod de viaţă relativ lipsit de dureri şi cît mai activ.

De teama unei inflamări post-operatorii care ar putea produce paralizia, echipa de ortopezi condusă

de doctorul Blair a hotărît să nu încerce această intervenţie chirurgicală în timpul primelor cinci săptămîni după accident. Însă durerea acută de la gît rezistînd oricărei alte terapii a făcut operaţia obligatorie, ne informează doctorul Blair.

„În aceste circumstanţe" le-a declarat el reporterilor, „am simţit că acum acest risc este mai mult decît justificat. Durerea nu a cedat în faţa nici unui alt tratament; între timp pacienta a cîştigat destulă putere pentru a rezista operaţiei. Aşteptăm cu nerăbdare o excelentă restabilire."

Doctorul a adăugat că echipa de la UCLA intenţionează să aplice în continuare metodele de terapie mai obişnuite folosite deja în cazul domnişoarei Havilland, inclusiv odihna, căldura locală, masaj, medicamente pentru relaxarea muşchilor şi tranchilizante pentru controlul spasmelor, şi un riguros program de exerciţii.

Întrebat de reporteri dacă domnişoara Havilland a devenit dependentă de una sau mai multe narcotice în lunile care au trecut de la accidentul care aproape i-a pus capăt vieţii, doctorul Blair a refuzat orice comentariu.

Nu se pune problema unei alte intervenţii chirurgicale ortopedice în cazul domnişoarei Havilland. Totuşi, operaţia estetică pentru refacerea finală a fracturilor şi tăieturilor faciale suferite în urma accidentului este programată pentru iarna următoare.

Doctorul Blair îşi clătină capul resemnat citind

articolul din *Times*. Prezentase cazul lui Annie cu tot optimismul de care era capabil.

Doar el ştia întreg adevărul. Din clipa în care o deschisese putuse să vadă că intervenţia chirurgicală nu-i va fi de nici un folos. Cel mult va putea să-şi ţină capul sus mai uşor şi va putea privi în stînga şi în dreapta fără să facă grimase de durere. Dar durerea cronică de la gît nu va dispărea.

Reporterii atenţi ştiau al naibii de bine că acest chin al ei o făcuse dependentă de droguri puternice iminente restabilirii dar care abia dacă îi calmau durerea. Refuzul lui de a comenta fusese întîmpinat cu zîmbete pline de subînţelesuri.

Ştiau că lucrurile stăteau rău. Însă doar doctorul Blair îşi dădea seama că medicamentele nu o vor face niciodată să se simtă mai bine.

Annie rămăsese de una singură. Durerea era problema ei, şi doar a ei.

Capitolul cincisprezece

Tony Pietranera era singur în apartamentul lui din West Side, ochii lui scrutînd pereţii mohorîţi cu peisaje ieftine, italiene.

În mîna dreaptă avea un pahar de coniac, umplut aproape pe jumătate. Îl învîrti o clipă, apoi îl dădu pe gît dintr-o singură înghiţitură şi porni spre bar pentru a-şi mai turna unul.

Nu putea sta jos. Trebuia să fie în picioare, să umble, să se mişte. Se simţea agitat ca o panteră, dar prins în cuşcă şi neajutorat.

Christine plecase.

Termină şi cel de-al doilea pahar şi ezită înainte de a şi-l turna pe al treilea.

Avea nevoie de o minte limpede pentru perioada care va urma.

Dincolo de fereastră era un oraş cu zece milioane de oameni; de partea cealaltă a rîului care înconjura această insulă, se afla o ţară cu peste două sute de milioane. Zeci de oraşe mari. Nenumărate locuri în care te puteai ascunde, identităţi pe care le puteai adopta.

Christine plecase.

Cum o va găsi?

Tony se gîndi la dilema lui. Avea o influenţă limitată în cadrul familiilor de pe Coasta de Est. Cîteva servicii făcute, şi deja plătite. Iar în Midwest nu se bucura de nici un fel de consideraţie.

Un codoş care nu-şi putea păstra fata era considerat un încornorat. Însuşi gestul de a cere ajutor din partea organizaţiei l-ar face să devină un obiect al batjocurii.

Ce să facă?

Trebuia prinsă, adusă înapoi şi pedepsită sever. O cereau legea şi tradiţia. Dacă reuşea să-l umilească, propria lui credibilitate va fi distrusă.

Pentru o altă fată desfigurarea şi poate chiar moartea ar fi preţul unei astfel de jigniri. Bineînţeles în cazul lui Christine, astfel de măsuri extreme nu erau justificate din punct de vedere practic.

O blestemă. Făcîndu-se nevăzută, îl obliga să acţioneze. Îl făcuse sclav al absenţei ei, al aroganţei iniţiativei ei separate. El nu putea decît să o urmeze. Nu-i putea porunci.

Nu-l prevenise Joe Mancini cu patru ani în urmă

de exact acest deznodământ?

E prea independentă. Eu mă spăl pe mîini. Dacă o poţi controla, valorează milioane.

Avertismentele bătrînului îi intraseră pe o ureche şi ieşiseră pe alta. Era lacom şi o dorise pe Christine.

Acum plătea pentru voracitatea lui.

Nu era drept! Privîndu-l de sursa existenţei sale prin dispariţia ei, Christine comitea o nedreptate de neiertat. Sutele de mii de dolari pe care ea i-ar fi putut cîştiga în fiecare an îi aparţineau în mare parte lui. Îi furase o proprietate care îi aparţinea.

Atunci, trebuia să o găsească.

Gîndul era liniştitor pentru că nu exista o altă alternativă. Tony îşi turnă al treilea pahar. După ce luă o înghiţitură zdravănă ca să-şi calmeze tremurul de sub piele, îndrăzni să se uite în oglindă.

Ceea ce văzu îl şocă.

Nu era faţa unui om de afaceri sigur de el hotărît să pedepsească un angajat încăpăţînat.

Era faţa unui iubit descurajat, părăsit.

Înspăimîntat, întoarse spatele oglinzii.

Era una să-şi contemple ranchiuna, nemulţumirea şi chiar umilirea în timp ce se gîndea la metode de a se răzbuna pe ea.

Dar era cu totul alta să-şi imagineze acest apartament fără foşnetul liniştit al fustelor ei, parfumul proaspăt, pasul uşor. Să-şi imagineze toate camerele de hotel aşteptîndu-i în viitorul lor profesional, minunatele călătorii făcute cu ea, miile de aspecte şi feţe ale frumuseţii ei suave.

Şi indescriptibila privelişte a frumuseţii ei, mîngîierea pielii, căldura cărnii înconjurîndu-l, posedînd şi dominînd.

Dacă nu se va mai întîmpla niciodată?

Obscură creierului său crud, lui Tony i se acorda o experienţă considerată o imposibilitate pentru un bărbat din mediul lui, şi de fapt pentru orice bărbat: durerea dispariţiei unei femei.

Era abandonat de făptura suavă căreia i-ar fi aparţinut fericit, din toată inima.

Se repezi înapoi la bar, apoi ezită. Nu exista loc în el pentru gîndire, hotărîre, ci doar pentru o disperare fără margini şi o durere infinită.

Îl părăsise.

În cele din urmă se întoarse la oglindă. Faţa care îl privea era descompusă, sălbatică.

Da, cunoştea ruşinea şi neputinţa dispreţului unei femei.

Dar acum, încet, ajungea la el partea întunecată a acestei stări, producînd scîntei în ochii din oglindă, făcînd sîngele să-i clocotească în vene.

Era furia.

Capitolul şaisprezece

Annie se trezi într-o dimineaţă şi privi pe fereastră spre coline. Ştia că era timpul să-şi ia pilula. În cele mai multe dimineţi o lua din sticluţa de pe noptieră, nu fără grabă, şi o înghiţea recunoscătoare, cu apa rece aflată în cana de pe masă.

Studie peisajul. Chiparoşii erau uscaţi. Era vară iar pompierii urmăreau cu sufletul la gură trecerea fiecărei zile, temîndu-se de incendiile bruşte din munţi care puteau arde săptămîni în şir scăpînd de sub control. Era un anotimp al primejdiilor dar şi al unui fel de speranţă ce umplea aerul cu un parfum înţepător pentru că plantele îşi aveau propria lor aromă picantă.

Se uită din nou la sticluţa cu pilule. Ştia că imediat ce lua una, un ecran mental diafan o va separa de dimineaţa proaspătă, limpede, un val ca de bumbac

în spatele căruia se va putea refugia în propria-i melancolie, astfel încît nici lumea nici durerea nu vor putea pătrunde spre centrul nervilor ei.

Astfel încît nu va trebui să trăiască. Astfel încît îşi va putea petrece restul zilelor ca o convalescentă, trăindu-şi întreaga existenţă în umbra a ceea ce-şi făcuse singură.

Sticluţa cu pilule era în mîna ei. În formă comprimată reprezenta trei sute de zile de luptă zadarnică – un pas înainte, doi înapoi – din noaptea accidentului ei.

Reprezenta de asemenea progresul apatic de la morfină la Demerol, Percolan şi alte medicamente de la intervenţia chirurgicală la coloana vertebrală – o operaţie a cărei totală lipsă de succes era un secret tacit cunoscut de ea şi doctorii ei.

Şi cel mai mult această sticluţă reprezenta spaima şi dezgustul pentru propria-i soartă, durerea incurabilă de a fi fost cine a fost şi de a fi făcut ceea ce făcuse.

Da, se gîndi ea. Pilulele erau pedeapsa ei. Iar irealitatea lipsită de veselie pe care o aduceau cu ele era închisoarea pe care şi-o impusese singură, dintre a cărei pereţi ştia acum că nu mai exista scăpare.

Luă pilula în mînă.

Pentru lumea trepidantă de afară accidentul şi chiar existenţa ei erau doar o amintire.

A Midnight Hour nu mai era obiectul unui asalt publicitar. Epuizîndu-şi potenţialul primelor repre-

zentaţii era înregistrat ca un fenomen comercial printre filmele serioase, un posibil film clasic şi un triumf pentru *International Pictures*.

Impactul lui Annie Havilland ca Liane asupra avidului public de film aparţinea şi el trecutului. Iar în ce o privea pe Annie însăşi fusese uitată de lumea capricioasă a publicităţii. Faţa ei faimoasă nu mai exista şi astfel cariera îi era considerată terminată. Nu se mai dădea nici o importanţă problemei de cine ar putea fi legată şi nu mai exista nici un sens să se născocească istorii scandaloase în privinţa ei. Viitorul ei era privit cu indiferenţă de cei din lumea filmului.

Aşa dorea să fie. Îşi savura anonimatul. Îi plăcea faptul că aproape nimeni nu-l suna pe Damon ca să lase mesaje pentru ea – cel mai puţin Barry Stein. Da, mai primea felicitări în care i se ura să se facă bine, şi răspundea la toate, dar erau tot mai puţine şi mai rare.

În aceste zile se simţea mai degrabă ca o invalidă decît ca o persoană care se retrăsese. Viaţa era în urma ei, regretele şi loviturile la fel ca bucuriile şi provocările. Trecea prin gesturile obişnuite ale zilelor, şchiopătînd prin camerele lui Damon, discutînd cu Conchata şi ajutînd-o să gătească, încercînd să se forţeze să înghită gustoasa mîncare pe care o pregătiseră împreună, zîmbind în ciuda preocupării faţă de durerea ei. O întîmpina pe Judy Hagerman şi îşi executa conştiincioasă exerciţiile, silindu-se să facă conversaţie. Stătea în camera ei sau pe verandă, privind spre coline, gîndindu-se la rîpa de la capătul străzii unde începuseră toate necazurile ei.

Şi aştepta următoarea doză de medicamente.

Mintea îi lucra într-un fel de vacarm, capabilă de luciditate, dar nu de concentrare asupra nici măcar

unui gînd, cu atît mai puţin faţă de un plan de acţiune care să o scoată din tristeţea şi apatia ei. Ca o fumătoare de opium, plutea în contemplare, incapabilă să-şi mişte un singur muşchi.

Idei, opinii şi adevăruri zburau prin mirintea ei înainte de a fi alungate de droguri. Privea înapoi spre cariera ei de actriţă şi înţelegea de ce o iubise atît de mult. Capacitatea de a crea din nimic un persoonaj, de a urmări carnea şi sîngele străin de tine animîndu-ţi vocea şi gesturile – de a fi o altă persoană – fuusese o şansă nepreţuită. Întotdeauna îşi va aminti cu recunoştinţă.

Poate, medită ea, dacă îşi va reveni vreoddată din starea ei actuală s-ar putea să găsească ceeva de făcut în domeniile colaterale lumii filmului. Se gîndi la Jerry Falkowski şi la pasiunea lui faţă de tot ce reprezenta sunet şi reproducerea lui. Poate că şi ea va putea ajunge o tehniciană de sunet, operatoare sau se va putea ocupa de montaj. Oamenii aceştia investeau la fel de mult din ei înşişi într-un filmm ca şi actorii sau regizorul, obţinînd o la fel de mare satisfacţie personală din produsul finit.

Poate, ca fostă actriţă, va putea învăţa într-o zi să regizeze. Dacă nu în cinematografie atunci în colţurile mai modeste ale teatrului. Învăţase destule privindu-i pe Damon şi Mark Salinger lucrînd cu actorii pentru a şti că dacă va avea puţină experienţă va putea face acelaşi lucru. Şi, în definitiv îl urmărise pe cel mai bun dintre cei mai buni, Roy Deran, lucrînd timp de un an întreg.

Dar aceste planuri se pierdeau în gol la fel de repede pe cît luau formă în mintea ei. Erau pentru o altă Annie Havilland, o fiinţă sănătoasă şi activă care probabil nu va mai exista niciodată. De ce să le

permită să o ispitească atunci cînd nu putea face nimic în privinţa lor?

Aşa că Annie se cufunda în melancolia ei meditativă.

În dormitorul ei începu să citească tot mai mult, nu doar despre teatru şi film, ci despre tot ce-i trecea prin minte. Citi romane despre care auzise dar nu găsise timp să le citească. Citi biografii, tratate istorice, cărţi despre botanică, energie nucleară, politică, muzică, arta chineză. Cititul deveni modalitatea cea mai eficientă pentru a-şi abate atenţia de la durere.

Uneori îşi dădea seama, spre marea ei dezamăgire, că nu-şi putea aminti nici măcar un lucru din cărţile pe care le citise, atît de mare fusese confuzia ei mentală atunci cînd le parcursese cu ochii.

Dar cel puţin făcuse să treacă timpul. Iar timpul era un adversar care trebuia ucis.

Cu toate astea, îşi amintea o mare parte din ceea ce citise. Şi se simţi devenind mai gînditoare decît fusese vreodată, mai introspectivă.

Privi la viaţa ei de pînă acum, de la anii pîngăriţi ai adolescenţei din Richland pînă la Liane şi la oribila campanie publicitară care o denumise *Înger Erotic.* Văzu continuitatea ironică a existenţei ei. Cel mai mare duşman al ei, din întreaga ei existenţă, fusese propriul ei sens de înstrăinare faţă de ceilalţi oameni, convingerea că într-un fel nu aparţinea acestei lumi.

Iar lumea colaborase la această iluzie. Calitatea de a fi frumoasă fusese cu dibăcie întoarsă împotriva ei în Richland, la fel cum talentul şi munca depuse în crearea lui Liane fuseseră întoarse împotriva ei de maşina publicităţii.

O maşină condusă de Harmon Kurth. Zîmbi gîn-

dindu-se la satisfacţia pe care trebuie să o fi simţit auzind de accidentul ei. Presupuse fără îndoială că presiunea zvonurilor scandaloase despre ea, combinată cu faptul că nu i se oferea nici o şansă de a lucra, contribuiseră la ceea ce se întîmplase. Şi probabil că avea dreptate.

Nu-şi va mai avea niciodată acum mult dorita răzbunare împotriva lui Kurth. Dar nu-i mai păsa. Trăiau într-un iad viu de egoism, izolaţi de restul oamenilor. Nu era nevoie să fie pedepsiţi pentru păcatele lor. Aceste păcate erau o pedeapsă suficientă. Lucrul important pentru oamenii normali era să se ţină cît mai departe de cei precum Kurth, să se concentreze a fi ei înşişi umani şi capabili de iubire.

Greşise, îşi dădea seama acum, încercînd să-şi bazeze cariera pe planul ei de a-l pedepsi pe Kurth. Ar fi trebuit să se gîndească la salvarea sufletului ei. Asta fusese greşeala ei esenţială.

Totuşi, fusese acea campanie nesăbuită, acea cursă neînduplecată care o dusese la Damon şi o trezise la viaţă pe Liane. Un rol de o astfel de profunzime era suficient pentru ca orice actriţă să fie mîndră de el. Şi pentru o artistă care nici vorbă să se considere un geniu fusese un prilej extraordinar de a lucra aproape de Damon Rhys, de a simţi ceva din aura lui întinzîndu-se şi asupra ei.

Nu, nu trebuia să-ţi regreţi prea mult trecutul. Viaţa era plină de dubluri argintii, cele mai multe invizibile pentru cei ocupaţi cu trăirea ei. Nu puteai culege şi alege din bogăţia lumii. În cele din urmă era mai bine să nu rişti să dai ceasul înapoi. A doua oară lucrurile ar putea ieşi şi mai rău.

Şi aşa Annie petrecea zilele singură cu gîndurile ei. Le lăsă să se extindă într-o deznădejde infinită

atunci cînd simţea nevoia să o facă, pentru că ştia că nimeni altcineva nu le putea vedea. Erau lumea ei intimă de amintiri, coşmaruri şi, uneori, acceptare.

Se gîndi la toţi şi la toate – cu excepţia copilului pe care îl pierduse.

Pe măsură ce timpul trecea părea să apară o nouă claritate în reflecţiile ei, un fel de cristalizare într-o direcţie bine cunoscută, de parcă ar fi fost într-adevăr mai puternică acum, şi pregătită să treacă de la gînd la faptă – dacă n-ar fi existat durerea persistentă, chinuitoare care îi domina corpul şi ceaţa drogată care întuneca imaginea zilelor ei.

Însă tocmai la această ceaţă nu îndrăznea să renunţe, reprezentînd un văl care o despărţea de ceva ce nu suporta să privească în faţă.

Cu buzele strînse privi la pilulă. Putea vedea puterea din ea. Tubul mic şi colorat, îmbietor ca o bomboană pentru un copil se afla în degetele ei atrofiate.

Odată înghiţit, gelatina se va dizolva, iar praful îşi va găsi calea spre nervii ei, spre creierul ei, amorţindu-i toate simţurile, slăbindu-i puterea de a gîndi, de a simţi, de a spera.

Şi astăzi va fi ca şi ieri, iar mîine ca astăzi. Ritmul epuizant al vieţii ei izolate va continua neschimbat.

Atîta timp cît ea o va permite.

Cu gîndul acesta în minte Annie se ridică. Luă sticluţa cu pilule şi porni spre baie.

Îşi aminti de carnea moartă, cenuşie a lui Nick

Marciano întinsă pe dalele de la morgă, un monument patetic închinat căutării înnebunite după o pace a minţii care luase sfîrşit într-un apartament plin de gîndaci unde moartea venise mult prea repede pentru a înhăţa mîna întinsă a victimei ei. Cît de eficient fusese stinsă lumina iubirii şi a rîsului din acei ochi acoperiţi de pleoape pămîntii.

Annie privi în jos la bazinul toaletei. Încet deschise sticluţa şi turnă toate pilulele, auzind zgomotul căderii lor tulburînd apa. Apoi găsi celelalte sticluţe din dulăpior şi le goli una cîte una, urmărind toaleta umplîndu-se ca o mlaştină sîngerie de o gelatină lipicioasă înainte de a trage apa.

Cînd nu mai rămase nimic decît aspirină se întoarse în dormitor. Inspiră adînc aerul proaspăt al dimineţii, studie colinele cu ochi limpezi şi se aşeză lîngă fereastră.

Venise vremea să fie din nou ea însăşi.

Încăpăţînarea sosi în ajutorul ei ca un vechi prieten în timp ce reflecta la hotărîrea ei.

Voi trece peste această durere, îşi spuse ea. Voi avea viaţa pe care mi-o doresc. Nu voi mai fi o victimă a condiţiei mele sau a trecutului şi a disperării. Nu voi învinovăţi doctorii pentru limitele ştiinţei lor şi nu mă voi mai acuza pentru greşeli care nu pot fi remediate. Soarta îmi aparţine mie acum, şi doar mie însămi.

Auzi o pasăre cîntînd. Mirosi cedrii, iasomia şi eucaliptii. Deschise cartea şi citi o pagină. Se duse în bucătărie, îşi turnă un pahar cu suc de lămîie şi îl sorbi minunîndu-se.

Viaţa devenea ceea ce cunoştea, calmă, şi obişnuită, extraordinară: un premiu acordat fiinţei umane norocoase de o providenţă extravagantă în

generozitatea ei. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să se concentreze asupra frumuseţii şi variaţiei din jurul şi dinăuntrul ei şi se putea tîrî afară din groapa ei bucurîndu-se de a fi din nou Annie Havilland.

Dar mai exista ceva.

Trebuia să-şi îngroape copilul.

Făcu o lungă plimbare. Găsi pe coline creasta cea mai izolată. Acolo îşi folosi degetele pentru a săpa o mică groapă în pămînt. În ea puse pandantivul pe care i-l dăruise Harry Havilland cu o săptămînă înainte de absolvire, o săptămînă înainte de moartea lui. Timp de opt ani reprezentase talismanul ei aducător de noroc.

La revedere,, spuse ea copilului nenăscut, fără nume. *Te iubesc.*

Lacrimile care îi umplură ochii, o avalanşă imposibil de controlat, părură să o spele, curăţînd-o. Ţîşneau din răni nevăzute care puteau sîngera liber şi începeau să se cicatrizeze, acum că pierderea ei îi aparţinea în cele din urmă.

Rămase mult timp în acel loc, simţind clipele trecînd în timp ce pămîntul se rotea sub ea. Îl atinse uşor, ca şi cum ar fi fost ceva ce pierduse şi regăsise.

Apoi se întoarse acasă.

În acea după-masă îi zîmbi lui Judy. Conchata îi

observă buna dispoziţie. Damon îşi ridică o sprînceană cînd o văzu întîmpinîndu-l veselă la sosire.

Pînă şi sora trimisă de doctorul Blair primi cîteva cuvinte optimiste cînd sună pentru a fixa următoarea vizită la spital.

În noaptea aceea Annie se întinse în pat, şi îşi concentră mintea asupra zonei crepusculare a ideilor şi gîndurilor aduse de ziua ei lungă. Se surprinse singură adormind în doar o jumătate de oră.

În dimineaţa următoare se trezi plină de forţă.

Da, îşi zise ea, tehnica de sunet nu este o carieră chiar aşa de rea. Se va duce la bibliotecă şi va citi mai multe despre acest subiect. Poate îl va suna pe Jerry Falkowski şi îi va cere să o ajute.

Venise vremea să trăiască din nou.

Annie pornise la drum.

Capitolul şaptesprezece

Era timpul să i se scoată masca.

Doctorul Mahoney, un irlandez rumen la faţă, cu o voce şi o comportare surprinzător de calme, îi fixase personal maxilarul rupt, curăţîndu-i şi suturîndu-i tăieturile adînci în noaptea accidentului. Fiind cu ea încă de la început devenise un prieten şi sprijin important pe măsură ce se apropia clipa în care îşi începea restul vieţii cu o faţă nouă.

Însă el nu-i putea micşora spaima de cum s-ar putea să arate faţa ei. Pentru că, deşi un expert în tehnicile chirurgicale plastice, ştia că în faza sa actuală arta operaţiei estetice făcuse tot ce putuse pentru Annie. La un an şi trei luni după accident faţa pe care o va vedea astăzi în oglindă va fi a ei pentru totdeauna.

Doctorul însuşi veni acasă la Damon pentru a îndepărta bandajele de la ultima operaţie. „Muntele vine la Mahomed", glumi el închizînd pe jumătate jaluzelele în dormitorul lui Annie şi aşezîndu- se în faţa unei lămpi.

– S-ar putea ca cicatricile să te impresioneze, spuse el începînd să taie pansamentele, din simplul motiv că încă sînt acolo. Dar trebuie să-ţi aminteşti că alţi oameni abia dacă le vor vedea. Vor căuta efectul de ansamblu al feţei tale.

Dacă nu o vor lua la fugă, îşi zise Annie cu un umor fragil născut din teamă.

– Publicul e gata? Doctorul îi zîmbi lui Damon aflat lîngă fereastră în spatele lui Annie. Ea nu-i văzu zîmbetul încurajator pentru că, înfricoşată, îşi ţinea ochii aţintiţi asupra peretelui gol din spatele lămpii.

– Ia să vedem. Într-un timp surprinzător de scurt bandajele fură înlăturate iar Annie simţi pe pielea ei palidă aerul răcoros şi proaspăt al dimineţii.

Doctorul dădu din cap afirmativ, un zîmbet uşor apărîndu-i pe buze.

– Ei? strigă Damon din scaunul lui. Pot să văd şi eu?

– Poftim.

Annie îl auzi apropiindu-se. Mîinile lui le luară pe ale ei cînd sprîncenele stufoase apărură în faţa ei. Ca un copil vinovat ridică ochii spre el, cu mărturia faptei ei întipărită pe întreaga faţă.

Se încruntă. Dădu din cap. Ochii lui mici albaştri sclipeau de o intensitate al cărei înţeles ea nu-l putea pătrunde.

– Oglinda, spuse el cu glas aspru, întinzînd mîna spre oglinda pe care Conchata o lăsase pe noptieră.

– Oh, gemu Annie, silindu-se să zîmbească în

ciuda spaimei. Trebuie?

Nu avea nici un sens. Nu se putea lupta cu el.

O făcu să ia oglinda. Respirînd adînc se privi în ea.

Faţa pe care o văzu era a unei străine.

Era adevărat, cicatricile erau nesemnificative. Carnea reflectată în oglindă era prezentabilă ca a unei fiinţe umane, o femeie tînără. Dar nu purta nici o asemănare cu Annie Havilland pe care o cunoscuse pînă acum.

Pometii erau mai înalţi. Linia bărbiei era firește diferită. Fruntea, locul celor mai adînci tăieturi, arăta străină, de nepătruns. Nasul, deşi drept şi cu nimic ieşit din comun, nu era al ei.

Însă, în mod ciudat, ceea ce era surprinzător de schimbat erau ochii. Adînci, îndureraţi, luminoşi. Dispăruse umbra aţîţătoare a invitaţiei care o necăjise în copilărie şi care mai tîrziu devenise Liane. Dar dispăruse de asemenea lumina optimismului fără probleme care fusese Annie. Erau ochii unei femei, lipsită de toate capriciile adolescenţei, luminaţi de gînduri la fel de ciudate ca şi stelele cele mai îndepărtate.

Annie îi închise, prea înfricoşată pentru a mai privi, şi simţi cum i se umplu de lacrimi.

Nu ştia ce să facă cu faţa ei sau cum să trăiască în spatele ei. Se simţea de parcă i se furase sufletul, fiind înlocuit cu cel al unei străine.

Mîinile lui Damon o strînseră de umeri, înţelegătoare şi poruncitoare.

– Deschide-i, puiule, spuse el. Priveşte, acum. Nu-ţi fie teamă.

– Sînt îngrozitoare, spuse ea. Nu-i aşa?

– Eşti diferită, spuse el ferm. Ştiai că vei fi. Ei, haide, fetiţo. Ştiai că oricum te vei schimba în altceva,

nu-i aşa? Mai devreme sau mai tîrziu. Ai vrea să fi rămas pentru totdeauna aşa cum erai? Sîntem făcuţi din schimbări. Nu putem creşte dacă nu pierdem ceea ce am fost cîndva. Diferit nu înseamnă mai rău.

Deloc convinsă, se sili să se uite din nou în oglindă. Ar fi vrut să-şi judece noua faţă în mod estetic, ca şi cum ar fi fost detaşată de ea. Dar ochii care o priveau păreau să judece mai degrabă decît să se lase judecaţi. O făceau să se simtă mai înspăimîntată ca niciodată.

Damon o trase mai aproape ca să o poată studia mai critic.

– Văd multe posibilităţi, spuse el. Posibilităţi pe care nu le-am văzut înainte. Ai răbdare. Le vei vedea şi tu.

Ea aruncă oglinda şi îl cuprinse cu toată forţa de talia lui groasă. El o bătu uşor pe umeri în timp ce în urechi îi răsuna vocea doctorului Mahoney.

– Poţi să stai la soare, dar nu prea mult, spuse el. Foloseşte loţiunea pe care ţi-am prescris-o, şi întotdeauna întinde-o pe faţă cu cel puţin patruzeci şi cinci de minute înainte de a ieşi afară. Te poţi spăla în mod normal, dar foloseşte un săpun mai gras. Nimic aspru. Asistenta mea îţi va trimite o listă cu ce ai voie şi ce nu ai voie să faci.

Doctorul se uită la ea cu un aer satisfăcut şi se pregăti să o lase singură pentru a se obişnui cu ea însăşi.

Însă Damon se întorcea deja spre hol.

– Frank! strigă el. Vino aici. Vreau să-ţi arăt ceva.

– Nu! Annie ţipă cu o violenţă bruscă, şocată la gîndul că Frank se afla în casă. Ce caută el aici? Damon, nu pot...

– L-am rugat să lucreze ceva pentru mine, spuse Damon, repetînd explicaţia pentru puţinele vizite pe care Frank McKenna le făcuse în casa lui de la ieşirea

lui Annie din spital. În orice caz, mă bucur că e aici. Vreau să i te arăt. Privi din nou spre hol.

– Nu! repetă Annie pe negîndite. Aşteaptă... oh, Dumnezeule...

Damon o prinse pe după umeri surprins.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el. Să nu-mi spui că te îngrijorează ce va crede despre tine Frank McKenna. Ei, haide, fetiţo. Aminteşte-ţi cine eşti.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ideea de a fi văzută şi contemplată de ochii reci, raţionali, ai lui Frank i se părea intolerabilă.

Dar era prea tîrziu ca să mai protesteze, pentru că deja umbra lui întuneca uşa dormitorului. Îşi îndreptă spatele şi se întoarse ca să-l înfrunte.

Spre surprinderea ei, el reuşi să se stăpînească indiferent ce gînduri îi treceau prin minte. Stătea în pragul uşii, îmbrăcat în costum şi cravată, la fel de înalt şi impasibil ca întotdeauna. Ochii lui care o scoteau din sărite nu trădau nimic. Absolut nimic.

Dar avu destul tact ca să nu vină mai aproape. Rămase pe loc şi se uită la ea. O adiere din aerul proaspăt de afară părea să plutească în jurul lui. Părul castaniu era uşor bătut de vînt dîndu-i o înfăţişare emoţionant de ciufulită.

Annie îşi împietri inima pentru ce avea să urmeze. N-are decît să creadă ce vrea, îşi zise ea curajoasă. În definitiv, el nu însemna nimic pentru ea.

– Dă-i drumul, spuse ea. Ştiu cum arăt. Sînt mare. Mi-am făcut-o singură. Nu e nevoie să-ţi fie milă de mine.

El rămase nemişcat, cu ochii fixaţi în ai ei. Clipa se prelungi pînă ce ea abia mai putu răbda.

În cele din urmă el vorbi.

– Ţi-am admirat şi înainte înfăţişarea, domnişoară

Havilland, spuse el. Dar dacă asta nu te supără, îmi placi mai mult aşa.

Annie roşi. Nu voia să fie alintată cu mîngîieri false. Dar privirea din ochii lui era serioasă.

– Anumite lucruri din tine, spuse el, sînt mai uşor de văzut acum. Nu că n-ar fi existat şi înainte... dar trebuia să priveşti mai atent ca să le vezi. Acum au devenit transparente, domnişoară Havilland. Îi zîmbi. Strălucesc.

Zăpăcită, ea se întoarse spre Damon. El încuviinţă dînd din cap.

De parcă ar fi fost suspendată pe o frînghie între cei doi bărbaţi, Annie se luptă să se calmeze. Se putea să fie altceva decît ruşine întipărită pe faţa ei?

Înainte de a-i putea răspunde acestei întrebări, realizarea separată a unui alt adevăr o înmărmuri prin lovitura sa subită.

Spaima cu care trăise toate aceste luni nu fusese doar de ceea ce va crede ea cînd i se vor lua bandajele.

Fusese teama de ce va crede Frank.

Frank, un vizitator atît de rar în aceste zile, şi totuşi o prezenţă care, odată intrată în viaţa lui Annie, nu părea să mai dispară.

Dintre toţi oamenii...

Gîndul acesta era aproape amuzant. Şi cu el o năpădi o nouă senzaţie, undeva înăuntrul trupului ei fragil, ciudat de plăcută.

Atît de plăcută că reuşi să le zîmbească ochilor lui căprui şi blînzi.

Capitolul optsprezece

La o săptămînă după ce i se scoaseră bandajele Damon o părăsi.

– Nu-ţi face probleme, spuse el. Nu plec ca să mă îmbăt. Ar trebui să fii fericită că tot timpul meu destinat chefurilor ţi l-am dedicat ţie, scumpa mea. Acum – a venit vremea să scriu din nou. Să pun pe hîrtie, vreau să spun.

Ştia la ce anume se referea. De-a lungul timpului de gestare violentă între două perioade, dezvolta chinuitor în el ideea care se forma şi prindea viaţă într-o poveste, gata structurată, presărată cu personaje.

Doar cînd acest proces creator era complet începea să se gîndească la proiectul său în termenii tehnici ai genului în care îl va scrie – piesă de teatru, film, povestire, roman.

Annie ştia foarte bine că din cauza devotamentului faţă de ea, perioada obişnuită de pauză între lucrări se extinsese la mai bine de un an. Şi se simţea vinovată că tulburase o rutină atît de bine stabilită.

Cu toate astea bănuia că după stresul provocat de *A Midnight Hour,* Damon fusese mulţumit în secret să-şi lase instinctele protectoare faţă de ea să le eclipseze pe cele autodistrugătoare care îl duseseră pe marginea dezastrului de foarte multe ori în trecut. Poate că de data asta avea într-adevăr nevoie de o vacanţă mai lungă şi mai echilibrată.

În orice caz, venise vremea „să pună pe hîrtie". Iar asta Damon nu o făcea în întregime singur. Se ducea în Manhattan unde locuia vechiul prieten şi coleg de teatru, Abe Feingold, care continua să lucreze ca dramaturg şi scenarist.

Cei doi obişnuiau să se închidă săptămîni la rînd în apartamentul ca o grotă al lui Abe din Upper East Side. Damon îşi petrecea ziua scriind şi noaptea îi citea cu voce tare ceea ce lucrase. Abe asculta cu ochii închişi şi comenta atunci cînd o frază nu i se părea reuşită.

– Are cel mai extraordinar simţ al limbii din întreaga istorie a lumii, îi povesti Damon lui Annie. Poţi să-i arăţi un fragment din *Madame Bovary* în franceză şi el îţi va indica locul în care Flaubert ar fi putut îmbunătăţi stilul, ritmul. Şi Abe abia dacă vorbeşte franceza! Acelaşi lucru se întîmplă cu monologurile lui Shakespeare, un vers din Yeats, sau chiar o strofă din Dante. Abe o poate citi şi prelucra. E un instinct.

Abe era un bărbat corpolent, chel, ale cărui piese de teatru erau mici comedii de mistere şi melodrame foarte spirituale. Avea un talent deosebit pentru adaptarea romanelor pentru Broadway şi a pieselor

de teatru pentru cinematografie. Cîştiga foarte mult dar rămăsese în spirit un new-yorkez modest şi lipsit de pretenţii – un fan al echipei *Mets* de la miracolul din 1969 – şi departe de a avea înfăţişarea unui intelectual.

Deşi, gusturile lui Abe, simple, dovedeau un simţ pentru eleganţa estetică pe care puţini oameni îl puteau aprecia.

Îşi schimba mereu tapetul şi tablourile de pe pereţi pretinzînd că anumite combinaţii de culori şi forme îi deranjează ochiul. Era obsedat de mobila lui rearanjînd-o la nesfîrşit, aruncînd-o, cumpărînd alte piese, schimbînd tapiţeria. Ţelul lui nu era să-şi impresioneze cei cîţiva vizitatori, ci doar să-şi facă încăperile mai confortabile pentru gustul său delicat şi mult prea sensibil faţă de proporţii şi armonie.

Îl asculta în exclusivitate pe Mozart, folosind muzica lui ca o combinaţie de tranchilizante, stimulent şi panaceu bun la toate. Beethoven era mult prea nevrotic pentru urechea lui, pînă şi Bach i se părea mult prea simetric şi intelectual. El şi Damon se certau mereu din această cauză, pentru că după părerea lui Damon partitele şi fugile lui Bach erau singurul mod de a compune muzică.

Nu mergea niciodată să-şi vadă piesele de teatru sau filmele pe care le scria. Meciurile echipei *Mets* erau singurul lui mare hobby. Se recrea plimbîndu-se pe străzi într-un fel de trăsură, nepăsător la trafic, pietoni şi posibilii hoţi de buzunare.

Cunoştea toate magazinele cu delicatese de la Lower East Side pînă în Bronx şi nu se sătura niciodată să mănînce la prînz carne sărată de vită. Ciugulea cu o plăcere deosebită din salatele de cartofi, iar castraveţii muraţi erau un ritual pentru el.

Vorbea cu un puternic accent din Brooklyn, mirosea a colonie demodată şi purta costume care îi veneau atît de rău încît arăta mai degrabă ca un vînzător dintr-un cartier etnic prăpădit decît ca unul dintre cei mai faimoşi dramaturgi din ţară.

Avea trei amante, evreice, de vîrstă mijlocie, care găteau pentru el, îl linguşeau şi ştiau cum să facă curăţenie în apartament fără să deranjeze aranjamentele subtile ale cărţilor, scrumierelor şi pernelor, esenţiale pentru liniştea lui.

Roze cînta Mozart la pian. Vera îi citea cu o voce care îl calma la sfîrşitul unei zile. Sacha, una dintre cele mai apreciate pictoriţe de porţelanuri din lume, îi făcea masaje care, pretindea el, erau singurul leac împotriva migrenelor care se abăteau asupra lui exact la nouă zile cu o precizie de ceasornic.

Toate trei amantele erau bucătărese nemaipomenite. Se luptau ca nişte fiare atunci cînd se întîlneau în apartament, o situaţie pe care Abe o evita pe cît posibil. Şi, spre marea stupoare a lui Damon, semănau atît de mult una cu cealaltă că le-ai fi putut lua drept surori gemene. Deşi nu erau rude: din nou gustul ocult al lui Abe.

– Ce-ţi mai fac muierile? îl întreba Damon cînd vorbea cu el la telefon sau îi făcea o vizită.

– Dumnezeule, ştii doar, ofta Abe. Femeile din ziua de azi... Însă slavă Domnului, toţi sîntem sănătoşi.

Poate nu era doar instinctul genial a lui Abe pentru muzicalitatea lingvistică, ci şi mediul yiddish din care provenea, care, împletindu-se cu rădăcinile sudice ale lui Damon, îi făcea să lucreze atît de bine împreună. Se obişnuiseră atît de bine unul cu gîndurile celuilalt că Abe rareori trebuia să sugereze schimbări cu voce tare atunci cînd Damon citea. Se

mişca în scaun, îşi ridica o sprînceană, tuşea, se scărpina – iar Damon interpretînd aceste gesturi ca un fel de radar, făcea modificări rapide în textul lui, îl citea din nou şi urmărea reacţia lui Abe.

În schimbul acestui serviciu Damon citea toate lucrările lui Abe studiindu-le personajele şi psihologia lor. Acestea erau punctele slabe ale lui Abe ca scriitor, şi el o ştia. Damon putea vedea într-o secundă unde Abe nu reuşise să portretizeze bine un personaj, să-i scoată în evidenţă transformările sau să motiveze o scenă cu reacţiile corecte, inconştiente.

Comentariile lui era aproape la fel de laconice ca ale lui Abe.

– Fă-o să se ridice, Abe. E agitată ca o pisică...

– Lasă-i să aştepte puţin. Trezeşte-le curiozitatea...

– Nu-i permite să renunţe atît de uşor, Abe. O palmă bună peste gură, şi înapoi în dormitor...

Pe măsură ce anii treceau, simbiozele dintre cei doi bărbaţi îi transformaseră în alter ego-uri creative. Publicul nu ştia nimic despre relaţia dintre ei. Nici unul din el nu-şi atribuia originalitatea celuilalt, aşa că nu se gîndeau să-şi facă publică colaborarea. Pur şi simplu unul nu putea lucra fără celălalt.

Într-o bună zi unul din ei va muri, iar celălalt va fi lăsat singur, încercînd să-şi reia modul de lucru de dinaintea colaborării lor, la fel cum un văduv încearcă să redescopere modul lui de a trăi înainte de intrarea partenerei în viaţa lui, cu atît de mulţi ani în urmă.

Damon stătea lîngă scaunul ortopedic al lui Annie cu servieta veche în mînă, şi îi zîmbea.

– Am plecat, puştoaico, spuse el. Conchata va avea grijă de tine. Fă-ţi exerciţiile. L-am rugat pe Frank McKenna să mai treacă pe aici. Fii drăguţă cu

el. În rest, te descurci singură.

Ochii argintii ai lui Annie erau larg deschişi. Zîmbetul ei avea o strălucire specială mărindu-le luminozitatea aproape supranaturală. Deşi privirea nu dezvăluia nimic, lui Damon niciodată nu i se păruse mai frumoasă.

Şi avea planuri pentru faţa aceea.

– Da, stăpîne, spuse ea, întinzîndu-şi braţele.

El o ajută să se ridice şi o îmbrăţişă repede.

– Niciodată n-am avut o fată. Repeta pentru a suta oară litania scurtă cu o combinaţie de afecţiune şi umor.

– Oricine îşi poate da seama, zîmbi ea, atingîndu-i părul cîrlionţat. Eşti un tată jalnic. N-ai simţul disciplinei. Eşti mult prea indulgent.

– Hmm, mîrîi el. Sună-mă la Abe.

– Bine, tăticule. Îl conduse şchiopătînd pînă la uşă.

El se urcă în taxi cu vechea lui pasivitate, de parcă ar fi fost o barcă care l-ar fi dus pe Styx spre Hades. Flutură leneş din mînă.

Apoi dispăru.

Annie rămase singură.

Capitolul nouăsprezece

– Opt... nouă... zece... Te doare?

Annie nu răspunse. Efortul o lăsase fără respiraţie, aşa cum era legată în chingi în aparatul Nautilus ca un animal prins în cuşcă, îşi apropie genunchii, muşchii coapselor încordaţi pe suporturile detestate.

Auzi scripeţii vibrînd în spatele ei. Greutăţile zdrăngăniră cînd îşi depărtă coapsele încă o dată.

– Unsprezece... mai ai una... Te doare? Vocea lui Frank era neutră stînd pe scaun lîngă ea şi urmărind-o făcîndu-şi exerciţiile.

Mai ai una, îşi zise ea enervată. *Nu crezi că ştiu? Întotdeauna mai există una.*

– Ummm... Nu putea decît să-şi mormăie nemulţumirea drept răspuns.

Din nou suporturile săriră la o parte. Annie simţea

valuri de extenuare cumplită de-a lungul coapselor şi în sus pe spate. Frank adăugase greutăţi înainte ca ea să-şi înceapă exerciţiile, conform instrucţiunilor doctorului Blair. După opt repetări se simţea mai obosită decît de obicei. Nu credea că o va mai putea face şi pe ultima.

Însă ştia că Frank se va mulţumi să aştepte în tăcere pînă cînd ea se va odihni suficient pentru ultimul efort. În felul lui rezervat era cel mai neînduplecat supraveghetor, fără să o mustre cînd gemea de durere sau se plîngea din cauza epuizării, dar urmărind-o, aşteptînd implacabil ca ea să facă imposibilul.

Cu dinţii încleştaţi, părul atîrnîndu-i în şuviţe umede peste obraji în ciuda bentiţei pe care şi-o pusese la tîmple, mîinile strîngînd scaunul, Annie respiră adînc şi începu să tragă de suporturi apropiindu-le pentru ultima oară. Scripeţii scrîşneau duşmănoşi.

De data asta agonia păru să se prelungească dincolo de raţiune. Genunchii se apropiară, tremurînd îngrozitor, întreaga maşină prinzînd viaţă din cauza efortului. Şiroaie de transpiraţie i se scurgeau pe spate cînd suporturile se atinseră în sfîrşit.

Apoi, puterea dispărînd, le lăsă să zboare la locul lor auzind prăbuşirea greutăţilor, blestemînd maşina şi bărbatul tăcut de lîngă ea.

– Au! strigă ea dintr-odată cînd o durere ascuţită o străpunse în partea interioară a coapsei stîngi, chiar deasupra genunchiului. La naiba!

– Ce s-a întîmplat? întrebă Frank. Ţi-ai întins un muşchi?

Ea aprobă din cap. Nu mai putea respira.

– Odihneşte-te o clipă. Îngrijorarea îi întunecă ochii.

Şi ce crezi că fac? îşi zise ea în gînd privind la pereţii goi ai încăperii de parcă el n-ar fi fost acolo lîngă ea.

Aşa laconic cum era, cele cîteva observaţii pe care le făcuse de cînd începuseră exerciţiile păreau enervant de excesive. *Mai bine ar tăcea din gură,* se gîndi Annie, *pentru că tot nu era în stare să spună ceva care să-i fie de ajutor.*

Respira greu în faţa lui, părul fiindu-i răvăşit, obrajii roşii. Era aproape recunoscătoare pentru spasmul din muşchi, cel puţin eclipsa zumzăitul constant perfid al durerii din oase, o povară omniprezentă care o trăgea din realitate spre lupta corpului ei cu el însuşi. Cel puţin acest spasm era o durere usturătoare cinstită, un semn clar venit din lumea de afară.

Simţi pe şolduri şi pe abdomen mîinile uscate ale lui Frank desfăcîndu-i centura din jurul taliei. O ajută să iasă din aparat şi o aşează pe o masă sub lumina de neon.

Auzea de sus ciripitul îndepărtat al păsărelelor din canion. Afară trebuia să fie o dimineaţă frumoasă, deşi învăluită în ceaţă. Astăzi era ziua liberă a Conchatei, iar casa zăcea într-o toropeală liniştită în timp ce ea se lupta să-şi recapete respiraţia sub privirea atentă a lui Frank.

Se uită acum la faţa lui bronzată în stălucirea crudă a luminilor din tavan. În cămaşă, cu cravata de mătase înnodată la gît, arăta absurd de pedant în comparaţie cu modul neglijent în care era ea îmbrăcată.

Din întîmplare alesese tocmai această dimineaţă ca să facă una din vizitele cerute de Damon, şi discutase cam jenat cu Annie la o cafea cînd sunase Judy spunînd că nu va putea veni astăzi. Îngrijorat de

pericolul unui aparat aşa de greu Frank insistase ca să ia locul de observator al lui Judy şi citise cu mare atenţie instrucţiunile doctorului Blair înainte de a coborî cu Annie în sala de gimnastică.

Poate jenat de nefamiliarizarea cu programul de exerciţii ca şi de neaşteptata apropiere de Annie îşi înăsprise pentru această ocazie comportarea deja distantă şi rămăsese ca o statuie de piatră din clipa în care începuseră, prezenţa lui impasibilă fiind un contrapunct ridicol la eforturile furioase ale lui Annie.

Ea însăşi considera o nebunie acest ciudat *tête-à-tête,* pentru că era convinsă că singură şi-ar fi făcut exerciţiile mai repede. Dar Frank, prea plin de scrupule pentru a lăsa să se întîmple ceva regretabil în timpul prezenţei sale neprevăzute, îşi luă treaba în serios, iar acum părea sincer alarmat de posibila ei rănire.

– Ce-ar fi să te întinzi? spuse el ajutînd-o să stea întinsă pe spate pe pernele de vinilin.

– Cu plăcere. Extenuată privi la luminile din tavan.

El se uită o clipă la broşura care conţinea indicaţiile doctorului Blair, o puse deoparte şi veni lîngă ea.

– Acum spune-mi dacă te doare. Se aplecă încet şi îi îndreptă piciorul stîng, întinzînd tendoanele genunchiului. Ea simţi un scurt semnal de alarmă şi îşi ţinu respiraţie, dar durerea usturătoare nu reveni. Clătină din cap.

– Nu mă doare.

Ţinîndu-i piciorul întins, Frank puse mîna uşor pe ligamentele de deasupra genunchiului. Ea clătină din cap iar el îşi strecură mîna sub genunchi, trecîndu-şi încet degetul în sus spre coapsă.

– Te doare? întrebă el.

Înainte de a putea răspunde, un val de senzaţii ţîşni din pielea goală a coapsei în jos spre picioare şi în sus spre spate, făcînd să-i tremure tot trupul, lăsînd-o din nou fără respiraţie.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el alarmat, oprindu-şi lenta explorare.

– Nimic, replică ea aspru. Continuă. Să terminăm odată.

Roşind fără să vrea, privi pe lîngă ochii lui iscoditori spre tavan în timp ce el găsi tendonul şi îl apăsă cu grijă. Annie simţi o durere uşoară, dar era nesemnificativă, comparată cu şocul de plăcere involuntară care încă îi mistuia simţurile.

Prinsă în cursă de atingerea lui, dădu din cap.

– Doar puţin. Nu prea mult.

Într-o stare de stingherealã cumplită Annie simţi degetul cald mişcîndu-se pe piele, doar la cîţiva centimetri de însăşi fiinţa ei. Ar fi vrut să fi purtat pantaloni colanţi sau costumul care i se mula pe corp, dar i se păruse că era prea cald în această dimineaţă şi preferase să-şi facă exerciţiile cu picioarele goale.

Blestemîndu-şi lipsa de prevedere, încercă să se calmeze spunîndu- şi că nu ar fi avut de unde să ştie că Frank va alege tocmai această dimineaţă pentru a-şi face apariţia. Munca îl ţinea foarte ocupat iar de la ea nu se putea aştepta să-şi aranjeze programul în funcţie de vizitele lui rare, pe care le anunţa lui Damon, dar niciodată ei.

Pe de altă parte, nu putea nega faptul că în ultimele luni sentimentele ei pentru Frank deveniseră mult mai complexe decît ar fi dorit – şi cu mult mai periculoase.

Începuse din ziua în care i se scoseseră bandajele şi îşi dăduse seama că părerea lui Frank despre faţa ei conta la fel de mult ca şi a ei – dacă nu chiar mai mult.

Se întreba cum de enervarea şi uşorul dispreţ care fuseseră cele mai evidente emoţii ale ei cînd Frank îşi arăta faţa taciturnă putuseră suferi o schimbare care era dintr-odată atît de subită şi atît de puternică. Frank era ultimul om din lume pe care l-ar fi considerat un obiect al dorinţei şi cu atît mai puţin o pereche potrivită pentru ea.

Cu toate astea de cînd se mutase în casa lui Damon se trezi aşteptînd cu nerăbdare apariţiile lui întîmplătoare, iar în absenţa lor reflectînd la imaginea din mintea ei. Cînd apărea, înarmat mai întotdeauna cu sfaturi legale pentru Damon care de ani de zile se plîngea de nepriceperea impresarilor săi, Annie se întreba cît de mult din această vizită era pentru ea. În definitiv, îşi făcea datoria şi petrecea cîteva clipe cu ea pe verandă sau în curtea din spate, deşi misiunea lui de altădată în interesul studioului *International* era de mult uitată.

La început, atenţia obligatorie pe care i-o acorda o amuzase şi îşi bătuse joc de ea chiar în faţa lui. Dar nu trecu mult timp şi se surprinse enervîndu-l cu o obrăznicie neaşteptată, aproape senzuală, foarte departe de anterioara indiferenţă mută.

Calmul lui Frank, siguranţa de granit a stăpînirii de sine îi intraseră pe sub piele. Simţea o dorinţă interzisă de a întinde mîna şi a-l atinge într-un fel – nu doar pentru a-şi satisface nevoia contactului uman, dar şi ca să-i topească puţin armura.

Iar cînd era aproape, se trezea ameţită de mirosul lui curat, omenesc, şi de căldura ispititoare a braţelor

lungi care păreau făcute să îmbrăţişeze corpul ei mic şi să alunge teama singurătăţii.

Oare cum ar fi să-l săruţi pe Frank?

La început fusese doar o idee stupidă fără o formă concretă. O lăsă să treacă fără să se deranjeze să o analizeze.

Dar nu trecu mult şi se întoarse, ademenind-o ca un mic trandafir înmiresmat în miezul durerii ei, înflorind şi trimiţîndu-şi parfumul puternic prin trupul ei chinuit.

Un timp îi plăcu să o vadă revenind pentru că îi distrăgea atenţia de la durerea ei, îi activa mintea şi adăuga puţină varietate existenţei ei monotone. Dădea ceva picant şi neaşteptat figurii plictisitoare a lui Frank, iar asta o amuza şi o încînta.

Dar acum devenise mult mai puternică, îi solicita autocontrolul pînă la limită în momentele ei de slăbiciune.

Şi impulsurile stîrnite de apropierea lui nu o lăsau în pace. Ceva copilăresc şi monstruos de neobrăzat continua să încerce să sară din simţurile ei spre ale lui, să-l aţîţe şi să se lipească de el, enervînd-o prin această îndrăzneală în timp ce-l mîngîia din cap pînă în picioare în ciuda eforturilor ei de a se împotrivi.

Iar Frank nu observa nimic. Nici măcar o dată.

Trecuseră şaisprezece luni de la accidentul ei, şaisprezece luni în care nu mai fusese atinsă ca femeie şi nu se mai simţise altfel decît ca o carcasă dominată de durere.

În cea mai mare parte nici nu dorise să se gîndească la feminitatea ei. Ba chiar ar fi vrut să-şi petreacă restul zilelor fără nici o altă incursiune în lumea interzisă a speranţelor romantice şi a bucuriilor nejus-

tificate care o trimiseseră în rîpa de la capătul străzii.

Indiferenţa şi uitarea drogată păruseră singurii ei aliaţi împotriva intolerabilei realităţi, la început. Dar acum că se tîra cu încăpăţînare spre capacitatea umană de a simţi altceva decît obsesia neagră a durerii, scutul ei împotriva celorlalte instincte trezite se fărîmiţa.

Se trezea din nou la viaţă – dar ca o viţă de vie care voia să-şi încolăcească frunzele lacome în jurul trupului puternic al lui Frank, lujeri languroşi atraşi de carnea lui.

Iar Frank habar nu avea ce se întîmplă cu ea.

Şi ea nu i-o putea arăta.

Totuşi, creştea în intensitate cu fiecare zi, de la un capriciu, la o preocupare şi la o obsesie; de la o mică tresărire a emoţiei la o baie continuă a senzaţiilor; şi în cele din urmă la lava fierbinte a dorinţei care exploda în mici zvîcniri ca aceea care tocmai avusese loc, atît de lipsită de ambiguitate că se întreba cum de Frank nu zîmbeşte amuzat de reacţia ei.

Cît de vinovată se simţise chiar acum cînd, legată de aparat cu Frank aproape de ea, se supuse unor eforturi care o făcură să respire greu şi să ofteze, micile ei strigăte jenant de asemănătoare cu sunetele iubirii!

Cu toate astea, astăzi, ca întotdeauna, Frank fie că nu văzuse şi nu simţise nimic, fie reuşise să nu arate nimic din gîndurile lui. Iar calmul lui enigmatic nu făcea decît să o întărîte şi mai mult pe Annie.

În ultimul timp se studia în oglindă noaptea, stînd goală în baie. În ciuda cicatricilor şi a faptului că era încă foarte slabă, nu arăta chiar aşa de rău.

Silueta ei îşi revenea la forma originală, coapsele lungi şi nubile, şoldurile frumos curbate şi feminine,

sînii delicaţi deasupra coastelor ieşite în afară şi a umerilor osoşi.

Părul îi cădea în valuri pe spate, o coamă neagră care nu-şi pierduse strălucirea. Şi faţa străinei care se uita la ea din oglindă cu pomeţii sculptaţi, sprîncene fine şi frumos arcuite, ochii luminaţi dinăuntru, era o faţă cu care se obişnuise şi o putea admira pentru calităţile ei.

Îi lipsea senzualitatea înflăcărată care o făcuse atît de potrivită ca manechin pentru *Cyrena* şi pentru răutăcioasa Liane, dar poseda o strălucire mai maiestuoasă, mai misterioasă, pe care nu o avusese înainte. În acelaşi timp mai fantomatică şi mai feminină, era obsedant să o priveşti.

Iar Frank îi spusese că-i plăcea mai mult faţa ei nouă.

S-ar putea să mă considere atrăgătoare?

S-ar putea să o ascundă?

La urma urmei, continua să-i facă vizite. Petrecea cu ea momente lungi, leneşe, privirea lui zăbovind asupra ei cu o curioasă gravitate pe cînd adierile înmiresmate dinspre coline se alăturau tăcerilor lor care ar fi putut trece drept un fel de comunicare. Şi nu era căsătorit, o informase Damon cu mai multe luni în urmă.

S-ar putea ca Frank să folosească prietenia evidentă faţă de Damon – o ciudată afinitate între doi oameni atît de diferiţi – drept scuză pentru a păstra legătura cu Annie? S-ar putea ca rezerva lui să ascundă un interes pe care simţul bunelor maniere nu-i permitea să-l arate?

Îşi blestemă dorinţele deşarte şi îşi reaminti cu cruzime că era o epavă fizică deloc potrivită să atragă bărbaţi cu sîngele clocotind în vene.

Totuşi, fanteziile nu dispăreau, iar intuiţia care le

însoţea îi bîntuia intelectul în timp ce dorinţele trupului ei continuau să o chinuiască.

Cum ar fi să se întindă pe această masă, respiraţia întretăiată a eforturilor ei cedînd locul calmului şi vioiciunii, cu picioarele deschise spre el şi să vadă în cele din urmă chipul acela dăltuit în piatră cu ochii blînzi, sexy, venind mai aproape, să simtă mîngîierea palmelor lui, să cunoască atingerea buzelor pe ale ei, aici în locul acesta subteran şi răcoros în care nimeni nu-i putea vedea?

Ce va deveni atunci durerea ei?

Ce va deveni singurătatea ei?

Dar gîndurile ei interzise erau ca notările stupide din jurnalul unei fetiţe, pentru că nu putea distinge nici cel mai mic semn că el le-ar fi bănuit existenţa, cu atît mai puţin să le simtă prezenţa invizibilă în aerul dintre ei.

Full many a gem of purest ray serene
The dark unfathomed caves of ocean bear...[1]

Îşi aminti dintr-odată de versurile din *Elegia* lui Gray, învăţată pe de rost în liceu la orele de engleză ale doamnei Spicer, şi uitate de atunci.

Full many a flower is born to blush unseen,
And waste its sweetness on the desert air.[2]

---

1. Nenumărate nestemate cu razele cele mai pure şi senine
Poartă în ele adîncurile întunecate, de nepătruns ale oceanului.
2. Nenumărate flori se nasc ca să roşească nevăzute şi îşi pierd gingăşia în aerul pustiu.

Farmecele ei erau irosite, şiretlicurile fără rezultat. Annie se simţea ca acea biată floare singuratică.

Iar acum Frank o lovea uşor pe umeri, mîinile lui puternice, indiferente la fiorii pe care îi stîrneau sub pielea ei.

– Dă-mi voie să te ajut să urci în camera ta, spuse el, ţinînd-o de talie în timp ce urcau scările înguste. Ai exersat destul pentru astăzi.

Braţul musculos de pe talia ei o cuprinse cu blîndeţe. Degete uscate îi erau lipite pe şold, iar coapsa ei goală se atingea de materialul pantalonului lui. Mai aproape de el ca niciodată îi mirosi aroma de mosc, un parfum care plutise prin visele ei săptămîni şi luni la rînd. Aproape că o făcu să leşine.

El trebuie să fi observat starea în care se afla pentru că ajunşi pe pallier se întoarse să o privească, punîndu-şi palmele pe coastele ei.

– Poate ar fi mai bine să te culci, spuse el.

Cu tine...

Oftă, îngrozită de propriul ei gînd.

– Nu-ţi face probleme pentru mine, spuse ea. Mă simt bine. Mă duc să fac un duş. Poţi pleca atunci cînd vrei.

Însă ochii lui o fixau cu o îngrijorare pe care cuvintele ei răstite nu reuşeau să o diminueze. Îl simţi privind-o cînd porni prin hol spre camera ei.

Duşul nu făcu decît să înrăutăţească tumultul senzaţiilor ei. Cînd ieşi din cameră, îmbrăcată doar în halat, se aştepta să găsească casa goală.

Dar Frank era în sufragerie, stînd jenat cu jacheta aruncată pe braţ.

– Tot mai eşti aici? O notă sfioasă îi răsună în voce, fără voia ei.

– Voi pleca acum, spuse el. Am vrut doar să mă asigur că te simţi bine.

– Niciodată nu m-am simţit mai bine, spuse ea, făcînd o piruetă ca un manechin ascultător, cu mîna pe şold. Vezi?

Dar mişcarea declanşă un spasm brusc în coapsa ei, iar cochetăria din cuvintele ei se pierdu cînd întinse mîna pentru a se sprijini de perete.

– Haide, spuse Frank punînd o mîna sub braţul ei.

O conduse prin hol spre pat, o urmări întinzîndu-se şi desfăcu cuvertura.

Ea îl privi aşezîndu-se pe marginea patului. Era aşa de înalt, un bastion enorm, iar ea doar o firavă sirenă zăcînd sub el...

Văpaia simţurilor ei o ameţi. Oare ce gîndea? Nu simţea cataclismul zguduind-o? Cum de nu observase, în toate aceste luni...

– Crezi că ar trebui să-l sun pe doctorul Blair? întrebă el privind la genunchiul ei frumos. Poate că ar trebui informat.

Ea clătină din cap.

– S-a mai întîmplat de zeci de ori pînă acum. Judy mă pune să mă odihnesc cîteva zile. Nici măcar nu mai pune gheaţă, doar dacă se umflă.

Tonul răguşit al protestelor ei o sili să roşească în încăperea întunecată.

Cu mare grijă el începu să-şi plimbe degetul în jurul genunchilor ei, palpînd încet, căutînd tendoanele.

– Te doare? întrebă el.

Ea clătină din cap înăbuşindu-şi suspinul care îi veni pe buze.

– Hai, recunoaşte. Din nou palma lui atinse interiorul coapsei, mai tandru ca înainte.

Mîna ei o opri pe a lui. Degete languroase îi cuprindeau încheietura iar o voce pe care nu o mai auzise răsună pe buzele ei.

– Nu, prostule, spuse ea. Nu mă doare.

Mîna de pe genunchiul ei păru să se oprească, uluită parcă să fie ţinută prizonieră de o carne feminină atît de fragilă, dar plină de puteri stranii. Pierzîndu-şi firea Annie se agăţă de muşchii tari ai încheieturii lui, respirînd tot mai rar.

Simţi privirea lui întorcîndu-se pentru a o întîlni pe a ei. Văzu implorarea din ochii ei şi îi răspunse cu o expresie plină de îngrijorare, poate de dezaprobare – dar nu, surprindere, se gîndi ea.

Camera era tăcută, întunecată de draperiile trase. Îi uni o enormă aşteptare, de parcă ar fi stat pe marginea unei prăpăstii mai ameţitoare decît abisul de dedesubt. Annie ar fi vrut să dispară în faţa acestei priviri masculine care îi vedea vinovăţia, dar şi să se înece în ea, să-i aparţină.

Era prea tîrziu, îşi dădu ea seama. Greşeala ei fusese de a-şi fi permis să rămînă singură cu el în felul acesta. Era vina ei, pentru că starea ei de spirit era mult prea susceptibilă.

Prea tîrziu... Fusese singură prea mult timp, îi rezistase lui Frank prea mult timp, se lupta cu durerea, cu nemulţumirea şi cu dorinţa de prea mult timp.

Acum era momentul să renunţe la luptă.

Un ultim şi zadarnic tremur al voinţei ei încercă să stăvilească valul care urca în ea. Dar era fără sens. Efortul ei nu reuşi decît să-i tragă mîna cu o rugăminte stăruitoare implorîndu-l să vină în braţele ei.

Şi, printr-un miracol al sorţii care părea infinit mai mare decît speranţele ei, buzele lui se apropiau totuşi. Oftă predîndu-se cînd simţi prima lor atingere caldă. Umbra corpului său puternic o acoperea şi îl trase mai aproape.

Uimită să se simtă în sfîrşit în îmbrăţişarea lui, îl gustă cu o limbă care ţîşni brusc să exploreze şi un fior de plăcere îi coborî pe spate pînă în măruntaie cu o asemenea forţă, încît o lăsă moale şi tremurînd.

Nu va şti niciodată, sau nu va vrea să ştie cum mîinile lor se uniseră într-o colaborare tacită dezbrăcînd-o de halat. Acesta căzu ca prin farmec, şi cumva ajunse în genunchi, cu degetele ei în părul lui, aroma lui sufocînd-o cînd sărutul lor se adînci.

Uriaşa masă de muşchi păru să se zbată într-o încordare cumplită, deşi o cuprindea cu blîndeţe de parcă ar fi fost o păpuşă de porţelan. Mîini mari îi alunecară în jos pe ceafă, şi deja unduirile subtile ale dorinţei feminine îi făcea trupul să se mişte la pieptul lui.

Fierbinţeala clipei înmuguri în fiori de excitare pe sub pielea ei, şi ar fi purtat-o cu sine, dacă n-ar fi cuprins-o o teamă neaşteptată.

– Oh, murmură ea, retrăgîndu-se de lîngă faţa lui. Oh, nu se poate să mă doreşti.

– Te doresc.

Vocea adîncă din urechea ei fu ca o limbă de foc trecînd prin esenţa ei, înfierbîntînd-o.

Îl îmbrăţişă cu toată forţa, carnea ei cuprinzîndu-l cu o exaltare pe care nu şi-o putea controla. Materialul aspru al jachetei se freca de sfîrcurile ei excitînd-o pînă la nebunie. Degetele ei erau pe cravata lui, pe cămaşă, desfăcînd, mîngîind. Mistuită de încîntarea febrilă a propriei îndrăzneli, îl sărută din nou, micile gemete de plăcere înconjurîndu-l.

Nu era momentul să se întrebe dacă şi el se gîndise la ea şi o dorise în aceste luni singuratice, sau să se îngrijoreze de nerăbdarea dezlănţuită a trupului ei care s-ar putea să-l sperie. Pentru că dintr-odată foamea lui de bărbat se năpusti asupra ei în tot triumful ei, iar muşchi tari ca oţelul o strîngeau la piept, patima lor tăindu-i respiraţia.

Venise rîndul ei să-l dezbrace, buzele trecînd peste pielea frumos mirositoare pe care o dezgolea, auzind foşnetul slab al hainelor lui căzînd pe podea.

Apoi pielea lui netedă, uscată o acoperi, toată numai unduiri tari de forţă. Şi ea îi acceptă povara minunată, fiecare parte din ea cerînd să-i cunoască atingerea.

Degetele care îi atinseră genunchiul rănit cu un respect atît de delicat tremurau fierbinţi, întîmpinîndu-i plăcerea şi sporind-o, dezmierdînd-o cu pricepere, de parcă ar fi cunoscut şi acceptat în secret această intimă dorinţă feminină încă de la începutul întîlnirii lor.

Era posibil? Se putea ca strălucirea stranie din ochii lui să-i fi ştiut secretele tot timpul?

Răspunsul veni într-o imagine ameţitoare, ocolind propria ei voinţă, trecînd dincolo de suspinele înnebunitoare ale dorinţei, mîinile ei catifelate îl găsiră şi îl conduseră înăuntrul ei.

Da, da, jubilă ea în tăcere simţind miracolul de a fi posedată de el. Da, o dorea. O acoperea cu el însuşi pe dinafară şi pe dinăuntru, şi simţi uriaşa fecunditate arzînd prin ea ca o putere infinită de creare şi generare, făcîndu-i carnea să explodeze într-o viaţă nouă.

Se termină repede. Spasmele plăcerii veniră cu o repeziciune uluitoare. Dar chiar în timp ce aveau loc lui Annie îi păru ceva etern, o clipă de revărsare gigantică, înghiţind totul, alungînd întreg trecutul, umplînd-o de un extaz la ani-lumină depărtare de ea însăşi, un eter străin de o intensitate insuportabilă.

Şi totuşi nu-i era frică pentru că nu era singură. Se putea pierde în ciudăţenia perfectă a acestui bărbat din ea ştiind că o redă ei înseşi pe altarul intimităţii cu el.

Şi îşi auzi cu plăcere şoaptele capitulării, strîngîndu-l cu braţele gingaşe, trăgîndu-l mai aproape, de parcă, dacă ar fi ajuns destul de adînc, dominînd-o şi posedînd-o complet, carnea lui va readuce lumi întregi care conţineau cu siguranţă viitorul ei.

Capitolul douăzeci

Damon se întoarse acasă pe 10 aprilie, după aproape două luni petrecute în New York.

Annie era entuziasmată ca un copil. În sfîrşit va înceta să mai fie doar o voce la telefon, plîngîndu-se de chinurile cu Abe şi glumind sarcastic despre neplăcerile vieţii din Manhattan. Va fi din nou real, cu vocea lui groasă, bubuitoare, cu îmbrăţişările paterne, cu mult iubita sa vioară şi curentul electric care străbătea o cameră oricînd intra în ea.

În mod paradoxal nu-i dusese lipsa doar din cauza tulburării provocate de prezenţa lui şi pentru stabilitatea pe care o va aduce cu el. Din dimineaţa fatală de acum şase săptămîni cînd exerciţiile la aparat sub supravegherea lui Frank duseseră la prima lor apropiere neaşteptată, Annie trăise într-un

vîrtej de sentimente într-o mişcare continuă care o năuceau şi o înspăimîntau.

După acea primă dimineaţă furată Annie aşteptase ca pe ghimpi, tremurînd de emoţie să vadă dacă Frank o va suna. Ca orice femeie care descoperise spre surprinderea şi bucuria ei că fusese dorită o dată, Annie abia mai putea respira întrebîndu-se dacă va fi dorită din nou.

Şi, după cum era de aşteptat, într-o noapte, cîteva zile mai tîrziu cînd se afla în scaunul lui Damon, în sufrageria somnolentă din jurul ei, telefonul sună. Vocea lui Frank era politicoasă, chiar sfioasă cînd îi ceru să ia cina cu el. Nu putea vedea strălucirea instantanee pe care cuvintele lui o aduseră feţei ei, sau totala schimbare provocată de vocea lui în casa goală a lui Damon cînd Annie privi în jurul ei cu receptorul la ureche.

Cina a fost tăcută, prudentă şi sfioasă de ambele părţi. Seara plăcută care urmă se termină, spre mulţumirea şi încîntarea lui Annie, în apartamentul lui confortabil din West Hollywood.

Cele cîteva minute petrecute în faţa unui pahar au trecut ca prin vis. Annie nu prea ştia unde se află pînă cînd prin graţia divină a cărei intervenţie nu îndrăznea să o invoce, braţele lui o încercuiră din nou. Iar cînd în cele din urmă se trezi în patul lui moale, oferindu-se din toată inima, ştiu aşa cum doar o femeie poate să ştie, că schimbarea pe care o provocase în ea îşi va lăsa pentru totdeauna amprenta asupra ei.

După acea noapte Annie îşi considera deja norocul mai mare decît merita după atîtea luni de disperată singurătate. Totuşi, nu-şi putea calma spaima aşteptînd ca el să sune din nou. Anxietatea pe care o simţea era pe cît de nouă pe atît de

confuză. Pe de o parte Frank părea să o fi împlinit şi completat în aşa măsură încît acum era înarmată cu un nou curaj să-şi înfrunte propriul viitor. Pe de altă parte înfricoşătorul elan al dorinţei îi spunea că viitorul nu însemna nimic fără Frank.

El sună într-adevăr şi se întîlniră din nou. De la început şi pînă astăzi fusese cu el de şase ori, fiecare întîlnire mai intimă decît precedenta. Iar între aceste întîlniri trecuse prin dureri ale îndoielii, orice gînd raţional luîndu-şi zborul din mintea ei, toate emoţiile normale fiind marcate de aşteptare.

Annie nu avea timp să-şi adune gîndurile, să-şi cîntărească bucuriile şi spaimele. Ştia doar că trecutul era acum în urma ei, că fiecare celulă a corpului ei exploda de plăcere şi pasiune, că depăşise un fel de colţ interior şi niciodată nu va mai putea face cale întoarsă.

Nu ştia dacă să-şi pună speranţe în Frank. Ştia doar că vocea lui calmă şi braţele lui calde erau magnetul spre care se întindea fiecare muşchi din trupul ei. Şi din cauza acestei revoluţii intime restul lumii era întors pe dos. Viaţa o luase prin surprindere în toată efervescenţa ei captivantă, cu gusturile, mirosurile şi priveliştile ei, făcînd-o să tînjească după mai mult, şi picioarele ei nu mai atingeau pămîntul.

Damon era o legătură cu o lume mai ordonată, chiar dacă mai dureroasă. Se ruga să o readucă cu picioarele pe pămînt, să-i dea un sens al continuităţii şi a ţelului ei în viaţă, să o facă să uite totala sălbăticie care se rostogolea prin ea ca o cascadă.

Nu mai avea încredere în propriile ei sentimente, erau prea puternice, prea ameţitoare.

Dar avea încredere în Damon.

Şi era bucuroasă că se întorsese.

Aşa că, veselă şi nerăbdătoare, o ajută pe Conchata să pregătească prînzul cu care îl vor întîmpina pe Damon cînd va sosi de la aeroport.

Era doar douăsprezece cînd Annie auzi taxiul oprind pe alee. Era îmbrăcată în pantaloni scurţi şi tricou, cu părul lăsat să cadă peste umeri.

Deschizînd uşa îl văzu pe Damon plătind şoferului, stînd cu spatele la casă. Annie ezită surprinsă cînd văzu că nu e singur.

Lîngă el se afla o tînără în jur de douăzeci de ani, părul ei blond-roşcat fiind un foc aprins în razele soarelui.

Era îmbrăcată în pantaloni şi o bluză de un galben strălucitor, părul prins la spate cu o bentiţă. Lîngă ea se afla o servietă.

Cînd şoferul începu să scoată valizele din portbagaj tînăra se întoarse ca să o vadă pe Annie şi îi zîmbi. Conduita ei veselă, plină de energie îi accentua trăsăturile surprinzător de frumoase.

Damon veni alergînd cu braţele larg deschise. Annie avu timp să observe că era foarte palid şi puţin mai slab ca de obicei, înainte ca el să o cuprindă într-o îmbrăţişare de urs şi să o sărute pe obraz.

– Mmm, asta e fata mea, spuse el, pe cînd vechea aromă de tutun, loţiune after-shave şi whisky o învălui. Isuse, arăţi de milioane! exclamă el ţinînd-o la distanţă de un braţ şi dînd din cap spre tînăra de pe alee care se apropia cu servieta ei. Nu-i aşa, Margot? Isuse...

Se uită încîntat de la una la cealaltă, apoi îşi puse braţul în jurul lui Annie arătînd spre însoţitoarea lui.

– Annie Havilland, spuse el mîndru, ţi-o prezint pe Margot Swift. Din Iowa, dacă îţi vine să crezi că există

un asemenea loc. Am adus-o ca să lucreze ceva pentru tine. Va rămîne cu noi un timp.

Fata puse jos servieta şi întinse mîna. Annie i-o luă, avînd ciudata senzaţie că Margot Swift era în acelaşi timp o figură nouă pentru ea şi totuşi cumva familiară.

– Nu ai nevoie de prezentări, spuse Margot, zîmbind degajată. Sînt o mare admiratoare, domnişoară Havilland. Cred că am văzut *A Midnight Hour* de vreo nouăzeci de ori.

– Oh, spune-mi Annie. Orice prieten al lui Damon e şi prietenul meu. Vrei să spui că m-ai recunoscut?

– Cum să nu. Margot dădu din cap. Arăţi puţin diferită, e adevărat, dar tot un monstru sacru. N-am mai văzut niciodată o vedetă.

Îşi scoase ochelarii de soare, iar Annie observă că ochii verzi păreau să-i lumineze tenul fin. Deşi zveltă şi atletică, părea bine hrănită şi nu se temea să arate ca o persoană normală în loc de un manechin. Înfăţişarea ei sănătoasă o făcu pe Annie să se simtă şi mai slăbită, pentru că în ciuda tuturor exerciţiilor cîntărea doar patruzeci şi patru de kilograme.

Zîmbetul lui Margot era atît de candid şi de sincer că nici măcar nu te puteai simţi stingherit de tactul ei uluitor de a trece peste schimbările evidente aduse feţei lui Annie de accidentul ei.

– Cea de aici, Damon arătă spre Margot, braţul său fiind tot în jurul umerilor lui Annie, este cea mai mare descoperire pe care am făcut-o de foarte mulţi ani. Nu doar că e eficientă în munca ei dar îmi şi cunoaşte cărţile mai bine decît mine. Fiindcă veni vorba, îi spuse el lui Margot, de ce nu-i arăţi lui Annie bebeluşul nostru?

Cu un zîmbet conspirativ Margot deschise servieta şi scoase un manuscris gros de pagini bătute la maşină prinse în spirală.

Annie privi mai atentă prima pagină.

THE FERTILE CRESCENT[1]

Un film de

Damon Rhys

Îl îmbrăţişă pe Damon.

– Deci l-ai terminat, nu-i aşa?

El dădu din cap, lovind cu degetul manuscrisul.

– Totul e pus pe hîrtie velină.

– Tu, îl tachină Annie. Mi-ai spus că-ţi smulgi părul din cap cu Abe Feingold, şi nici urmă de lumină la capătul tunelului. Nici măcar n-am ştiut că ţi-a venit o idee.

– Păi, e un fel de surpriză, spuse el. Cînd vei citi vei vedea de ce. Acum haideţi să mergem înăuntru şi să vedem ce-a pregătit Conchata pentru mine. Margot n-a gustat niciodată mîncare mexicană.

Au pornit spre casă, Damon radiind de fericire în timp ce le luă pe amîndouă de braţ. Annie nu observă privirea lui furişă care pricepu imediat strălucirea de neconfundat care pusese stăpînire pe trăsăturile ei în absenţa lui. Dacă îi bănui adevărata cauză, nu o arăta prin nimic.

În timpul prînzului superb pregătit de Conchata în cinstea întoarcerii acasă a lui Damon, presărat cu

1. Semicercul fertil

numeroase glume, Annie avu prilejul să o studieze mai atent pe Margot care, nestingherită, devora cu ochi mari casa şi pe noii ei prieteni rîzînd de mediul nesofisticat din care provenea fără nici o urmă de regret.

Lui Annie îi plăcu imediat şi o întrebă cum îl întîlnise pe Damon.

– Păi, – Margot strîmbă din năsucul ei drăguţ şi se uită pe furiş la Damon – eram în New York lucrînd la *Doubleday* şi urmînd nişte cursuri la *City College.* Aveam o vagă speranţă că mă voi mărita cu un milionar sau cel puţin că voi obţine o diplomă şi voi preda undeva la un liceu. Nu prea îmi găseam locul în oraş, dar mă străduiam să mă adaptez şi – ce-ar fi să-i povesteşti tu restul? i se adresă ea lui Damon.

Ochii lui Annie se îndreptară asupra lui Damon dar imaginea periferică a siluetei lui Margot îi aminti de ceva determinînd-o să afle dacă nu cumva fuseseră la New York în acelaşi timp şi se întîlniseră din întîmplare.

– Ei bine, spuse Damon jucîndu-se cu paharul plin cu whisky irlandez *Old Bushmill,* a fost ceva al naibii de interesant. Abe şi cu mine tocmai am terminat prînzul la unul din restaurantele acelea *kosher* care îi plac lui şi încercam să ne întoarcem acasă într-un taxi galben, cînd cea de aici – arătă spre Margot – a privit prin geamul maşinii la un stop, m-a întrebat dacă eram Damon Rhys şi mi-a cerut un autograf. Ştii, aşa ceva nu se întîmplă în fiecare zi.

Înălţă din umeri şi îşi ridică satisfăcut o sprînceană.

– Fireşte, maşinile se tîrau, dar ar fi fost ucisă aşteptînd ca eu să pun mîna pe condei, aşa că i-am spus să urce. Am început să vorbim şi cam în trei

minute mi-am dat seama că trăsnita asta din Iowa a citit fiecare afurisit de cuvînt pe care l-am scris vreodată şi îl mai şi ţinea minte. Avea în poşetă două cărţi de-ale mele cu colţurile îndoite, pline de sublinieri. Fireşte, asta a fost prea mult aşa că am dus-o în apartamentul lui Abe şi i-am oferit nişte cafea iar ea mi-a povestit despre planul ei de a-şi scrie teza de diplomă despre mine, şi nimeni altul.

Se uită cu afecţiune paternă la tînăra de lîngă el.

– Tot discutînd despre una, despre alta, spuse el, am convins-o că va învăţa mai multe ajutîndu-mă pe mine şi Abe să redactăm *The Fertile Crescent* decît lucrînd la *Doubleday* pentru restul anului. Ea a fost de acord după ce i-am promis să-i plătesc mai mult decît salariul lor de mizerie. Şi al naibii să fiu dacă nu ne-a blagoslovit cu spiritul ei organizatoric, ceea ce lui Abe şi mie din păcate ne lipseşte.

Arătă cu degetul spre manuscrisul tipărit.

– Am terminat în jumătate de timp faţă de cît ne-ar fi trebuit dacă nu o aveam pe ea, spuse el. Ei şi, pentru că ştiu să apreciez valoarea unui om am bătut-o la cap pînă am convins-o să vină aici ca secretară şi asistentă pînă vom termina filmul. Poate să urmeze cursurile de la UCLA dacă vrea şi să scrie cîte teze vrea imediat ce vom încheia filmările. Aşa că, iat-o.

Margot rîse.

– Ceea ce nu spune, adăugă ea, e că încă n-am ajuns să pun picioarele pe pămînt din acea după-amiază. Dacă nu ar fi fost Abe Feingold şi cele două-trei „soţii" ale lui care să mă ţină legată de realitate aş fi murit din cauza fericirii de a-l fi întîlnit pe Damon Rhys. Cînd le-am spus părinţilor mei despre mutarea la Los Angeles au fost de părere că trec din Purga-

toriu în Iad. Dar ştiu că se bucură pentru mine.

Îi povesti lui Annie despre părinţii ei şi cei trei fraţi mai mari rămaşi la ferma din Iowa pe care o părăsise în urmă cu cinci ani. La rugămintea lui Annie scoase o fotografie care o arăta flancată de trei tineri uriaşi şi de tatăl cărunt, mult mai scund decît fiii lui, şi de mama ei frumoasă.

În fotografie Margot arăta mai slabă, dar trebuie să fi fost una recentă pentru că părul îi era aranjat la fel iar în ochii verzi străluceau aceleaşi scîntei vesele, pline de viaţă.

– Asta e de la Crăciunul de anul trecut, spuse ea. De atunci nu i-am văzut, dar mă întorc acasă de Ziua Recunoştinţei. Trebuie să fie liniştiţi că nu am fost înghiţită de vie de marele oraş. Ridică uşor din umeri. Pe lîngă asta, îmi e deja foarte dor de ei. O fată nu uită niciodată viaţa la fermă, spune tatăl meu.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd Margot se scuză spunînd că merge să despacheteze, Damon îi vorbi confidenţial lui Annie despre ea.

– E mult mai incredibilă decît pare, spuse el. E aproape la fel de mult un alter ego al meu ca şi Abe. Ştie ce gîndesc, ce încerc să fac chiar înaintea mea. I-am spus că ar trebui ca ea să scrie piese de teatru, dar nici nu vrea să audă de aşa ceva. Nu vrea decît să se mărite şi să ajungă profesoară pe undeva prin Midwest.

Oftă.

– Aş vrea să o fac să rămînă cu mine cît mai mult. I-am spus că dacă aceşti afurisiţi de academicieni şi-au pus în cap să mă treacă în cărţile de istorie a literaturii va avea şanse mai mari ca secretară şi asistentă a mea. Isuse, dacă vrea să scrie o teză

poate să o facă despre toate variantele la *The Fertile Crescent* de care ne-am descotorosit.

Îi atinse mîna lui Annie.

– O vei îndrăgi, frumoaso. Te venerează – ţi-o va spune chiar ea. Nu-i place să vorbească pe ocolite. E o fată de la ţară şi nu-i e ruşine să o recunoască, dar e foc de isteaţă şi se va arunca şi în foc pentru tine.

Laudele extravagante ale lui Damon faţă de absenta Margot o impresionară pe Annie pentru că ştia că era zgîrcit cu aprecierile la adresa altor oameni.

I se părea că are dreptate pentru că în prima întîlnire cu Margot sesizase la această străină o intuiţie extraordinară, pe măsura tactului ei. Sub masca respectului debordant pentru alţii Margot îi elibera de ceea ce ar fi putut deveni o preocupare neplăcută faţă de uimitoarele ei capacităţi intelectuale.

Această generozitate plină de modestie ieşi din nou la iveală cînd, după ce Damon se aşeză în scaunul lui confortabil pentru a da cîteva telefoane în legătură cu *The Fertile Crescent,* Margot se oferi veselă să o ajute pe Annie la exerciţiile ei.

Exigenţele programului la aparatul Nautilus cereau ca Annie să-i povestească lui Margot lucrurile esenţiale despre accidentul ei. Margot ascultă cu atenţie, puse vreo două întrebări fără să-şi exprime nici cea mai vagă curiozitate faţă de cauzele accidentului – deşi Annie realiză că, de la o femeie la alta, trebuia să bănuiască circumstanţele tragice care au dus la el. Margot avea un mod deosebit de delicat şi

înţelegător de a abate conversaţia de la orice subiect care ar fi putut-o stingheri pe Annie şi să o îndrepte spre glume făcute pe socoteala ei.

Cînd auzi de leziunile de la coloană şi de masajele pe care i le făcea Judy la două zile, ochii ei se luminară.

– Ce vorbeşti! Care vertebră?

– Încă mai am probleme cu a patra şi cu a cincea toracică, spuse Annie, ca să nu mai amintesc de ligamentele rupte la toate cele lombare. Şi nu mai zic nimic de cea cervicală pentru că îl voi jigni pe doctorul Blair, dar ştiu că gîtul meu niciodată nu va mai fi acelaşi.

– Ai venit la locul potrivit, spuse Margot zîmbind. Sau, mai bine zis eu am venit. Am lucrat ca terapeută cînd am făcut colegiul în Iowa. Am învăţat cînd fratele meu Bob a avut un accident la un meci de fotbal care l-a ţinut în pat o jumătate de an. Uite, întinde-te pe masă şi ia să vedem dacă ţi se pare cunoscut.

Începu să maseze spatele lui Annie cu degete blînde, pricepute.

– Oh! exclamă Annie. Cred că ştii ce faci. La fel mă masează şi Judy.

– În regulă, murmură Margot imitînd o soră. Relaxează-te. Poate că pot să ajut doi oameni în casa asta nu numai unul.

Cînd termină, o făcu pe Annie să-i arate cum se foloseşte aparatul Nautilus. Deşi se îndoi că ea ar fi în stare să facă aceste exerciţii, Annie îşi dădu seama că era într-o excelentă formă fizică. De la umerii drepţi pînă la coapsele lungi şi pulpele fine, avea o siluetă încîntătoare. Mai mult decît atît, avea o graţie naturală a gesturilor, a vocii şi a mişcărilor trupului fără nici o

urmă de narcisism care rămîneau umbrite de umorul ei sănătos şi ochii scînteietori. De fapt nuanţa lor era atît de neobişnuită că Annie nu se putu abţine să nu i-o spună.

– Nu e de mirare că i-ai observat, zîmbi Margot. Sînt lentile de contact. Adevărul e că sînt sănătoasă ca un cal cu excepţia ochilor. Am un astigmatism enervant şi o pacoste de fotofobie care au dat peste mine pe cînd eram copil şi de atunci n-au mai plecat.

Rîse.

– Abe Feingold şi cu mine am schimbat o mulţime de impresii despre asta pentru că atunci cînd îl apucă migrenele lumini orbitoare îi blochează vederea şi nu suportă lumina zilei. Oricum, continuă ea, adevărata culoare a ochilor mei e un fel de verde-piersică dezgustător, aşa că lentilele astea au darul de a mă face să arăt mai bine. Şi apoi, nu văd la doi paşi în faţa mea fără ele.

Irişii ca nişte bijuterii se armonizau atît de uimitor cu părul blond-roşcat, lucios şi parcă în flăcări al lui Margot că Annie îşi aminti de înfăţişarea de irlandeză a Tinei Merrill, dar fără pistrui.

Deşi în timp ce Tina era fermecător de umană şi lipsită de afectare, exista în Margot ceva destul de complex pentru ca generozitatea ei aproape prea excesivă să iasă în evidenţă ca un nimb. Fiecare clipă care trecea o făcea mai interesantă, mai amuzantă.

În ciuda umorului caustic şi a extraordinarei inteligenţe care se afla în spatele lui, era o persoană spontană şi dezinvoltă, mai bine adaptată propriei identităţi decît fusese Annie vreodată.

Margot te făcea să vrei să te sprijini de ea ca să nu-ţi pierzi echilibrul şi să fii înţeles, îţi dădea senzaţia

că nu dorea şi nu avea nevoie de nimic pentru ea dincolo de plăcerea de a fi în serviciul dorinţelor lui şi forţelor cuiva.

Cu toate astea intuiţia lui Annie îi spune că Margot îşi avusese propriile ei probleme cu sexul opus. Exista o profunzime ascunsă dincolo de acei ochi, care nu lăsa nici o îndoială în această privinţă.

Poate într-adevăr o nefericită poveste de dragoste era motivul pentru care îşi părăsise mult iubitul cămin rural ajungînd într-un loc atît de îndepărtat ca Manhattan. Sau poate era vorba de un bărbat în New York care o lăsase baltă făcînd-o astfel pregătită şi dornică să- şi asume riscuri şi să vină cu Damon.

Orice ar fi fost, Annie simţea o legătură instinctivă cu această fată vioaie, directă, dar extrem de inteligentă. Pe la sfîrşitul după- amiezei ieşi din camera de exerciţii sigură că-şi făcuse o prietenă pe viaţă şi aşteptă cu nerăbdare să se trezească cu Margot sub acelaşi acoperiş.

Cina de sărbătorire de la *Ma Maison* a fost calmă şi obişnuită, combinaţia între fusele orare şi whisky făcîndu-l pe Damon să se afle într-una din stările lui agitate. O regală pe Margot cu glume deşănţate pe seama celebrităţilor din restaurant şi o făcu pe Annie să rîdă mai mult decît oricînd de la plecarea lui. Dar încordarea care îi stîrnea umorul era evidentă.

Margot părea la fel de bine deprinsă cu obiceiul de-a bea al lui Damon ca şi Annie, deoarece după cină înţelese că venise momentul orelor sale de

seară, şi era mai bine să nu vorbeşti cu el. Stătu puţin de vorbă cu Annie în noul ei dormitor în timp ce sunetele partitei de Bach se auzeau venind din sufragerie. Apoi, obosită din cauza călătoriei lungi şi a lumii noi care o înconjura se culcă devreme, asigurînd-o pe Annie că ştia cum să se descurce cu duşul şi cu tot ce avea nevoie pentru culcare.

După ce ieşi din camera lui Margot, Annie se duse în sufragerie şi se ghemui la picioarele lui Damon punîndu-şi capul pe genunchii lui. Era posibil, se gîndi ea, ca Margot să fi intenţionat să înlesnească această clipă culcîndu-se mai devreme.

– Îmi place, murmură ea. E drăguţă.

– Nu permit decît unor fete drăguţe să piardă vremea cu mine, zîmbi Damon. Da, frumoaso, cred că e o fată bună. Foarte profundă – deşi nu cred că va recunoaşte asta vreodată – dar de treabă.

Ceva din vocea lui îi dădu de înţeles că se dezvoltase în el o relaţie paternă specială faţă de Margot, analogă cu cea de care se bucura Annie. Cu toate astea Annie nu se simţea geloasă. Dimpotrivă, i se părea că într-un fel dobîndise sora pe care nu o avusese niciodată.

– Cred că cineva a făcut-o să sufere, spuse ea încet.

– Şi eu am aceeaşi impresie, spuse Damon. Dar nu vorbeşte despre astfel de lucruri cu un beţivan ca mine. Poate că îţi va mărturisi ţie într-o zi, puiule.

Un timp rămaseră tăcuţi. O mîngîie uşor pe păr, iar

ea lăsă ca ritmul lent al atingerii lui să o poarte spre somn. Damon, în sfîrşit acasă! Ce bine era să-l ştie din nou aici...

În cele din urmă, se ridică şi se uită drept în ochii ei.

– Dacă n-ai nimic împotrivă aş dori să citeşti *The Fertile Crescent* înainte de a te culca. Vreau să ştiu ce crezi.

Zîmbi atingîndu-i bărbia.

– Ai fost jumătatea mea mai bună de atîta timp că nu îndrăznesc să pun mîna pe condei fără aprobarea ta.

Annie îi zîmbi şi ea.

– Va fi o mare plăcere.

Luă manuscrisul cu ea în pat şi începu să-l citească la unsprezece în timp ce Damon, pentru care era ora două dimineaţa, rămase moţăind în scaunul lui cu un pahar mare de coniac lîngă el. Deşi Annie era şi ea obosită, era nerăbdătoare să-i citească noua lucrare.

Citi încet primele două pagini şi se opri, scuturîndu-şi capul ca pentru a alunga invizibile pînze de păianjen. Apoi continuă lectura.

După ce citi încă trei pagini făcu acelaşi lucru, luînd-o din nou de la început.

The Fertile Crescent nu se asemăna cu nici una din lucrările lui Damon Rhys pe care le citise pînă acum.

De fapt, nu semăna cu nimic de pe lumea asta.

Deşi limbajul scenariului, obişnuit pentru Damon, era simplu şi uşor de înţeles, îţi dădea senzaţia că era atît de ciudat, ieşit din comun, încît aveai nevoie de timp pentru a te obişnui cu el.

Înţepător, vibrant, atingînd o coardă umană care nu mai fusese făcută să răsune, avea gustul stridiilor, al caviarului fin: ciudat la început, apoi de neconfundat, apoi copleşitor prin superioritatea sa.

Dar era mai mult decît o frumuseţe deosebită, obsedantă care ieşea la iveală din povestire. Era de asemenea un adevăr. Poate că unul care să poată fi definit în proporţii logice. Însă după treizeci de pagini părea ca singurul adevăr din lume.

Annie devoră restul manuscrisului în patruzeci şi cinci de minute de citire lacomă apoi o luă de la început, intenţionînd să-l citească de data asta mai atent şi mai obiectiv.

Dar era imposibil. Vraja pe care o degaja o făcu să ameţească şi nu putu decît să parcurgă din nou paginile cu aceeaşi senzaţie a prăbuşirii într-o suferinţă plină de extaz.

În mod caracteristic povestea lui Damon era simplă. Eroina purta numele neobişnuit de Euridice dar toată lumea îi spunea Daisy. Era o fată tipic americană care cădea victimă tragediei clasice a mai multor căsătorii cu bărbaţi care abuzau de ea sau o dezamăgeau în acelaşi fel. Cei trei soţi se distingeau prin diferenţe superficiale care păreau importante la o primă privire; dar în realitate erau metamorfoze ale aceluiaşi bărbat, o fiinţă obscură care îi domina imaginaţia.

Scenariul o prezenta de la liceu unde, ca o frumoasă regină a balului de absolvire, era totuşi părăsită de unul din băieţii pe care îi dorea cu

adevărat, la colegiu, prima căsătorie şi divorţul, apoi a doua şi a treia.

Pe măsură ce povestea progresa ea năştea trei copii, fiecare din ei întrupînd într-un mod misterios o parte din personalitatea lui Daisy şi un aspect al destinului ei.

În cele din urmă, şocant, Daisy murea violent, tocmai cînd păruse pe punctul de a se elibera din modelul distructiv al vieţii ei.

Cauza accidentului o făcu pe Annie să respire agitat.

Un accident de maşină.

The Fertile Crescent era o poveste mai complexă decît *A Midnight Hour* din cauza perioadei mai îndelungate de timp, a celor trei căsătorii ale lui Daisy şi a firelor ascunse cu care o legau soţii şi copiii. Însă scenariul nu-şi pierdea nici o clipă simplitatea perfectă a impactului. Ceva obişnuit la suprafaţă era incredibil de exotic pe dedesubt – deşi nu puteai chiar localiza magicul, sinistrul drog Rhys care te fermeca de la prima propoziţie.

Annie se uită la ceas. Era ora trei dimineaţa. Era entuziasmată şi extenuată. Încet, coborî din pat şi porni prin hol spre sufragerie, unde lumina încă mai ardea.

Damon stătea în vechiul lui scaun, evident aşteptînd-o.

Se aşeză pe braţul scaunului şi îl îmbrăţişă sărutîndu-l cu dragoste pe obraz

– Eşti un geniu, spuse ea. Am citit-o de trei ori. Niciodată n-am mai văzut aşa ceva. Nu-mi vine să cred.

El îşi ridică o sprînceană.

– Serios?

Ea dădu din cap, fără să se mai deranjeze să caute cuvinte suficient de elocvente ca să-l laude.

Următoarele lui cuvinte o izbiră ca o lovitură în stomac şi îi şterseră zîmbetul de pe buze.

– Crezi că o poţi juca?

Ea se uită în ochii lui nevenindu-i să creadă.

– Oh, spuse ea, cu o mică tînguire înăbuşită în voce. Oh, nu.

– Am scris-o pentru tine. Sprînceana i se ridică din nou. Annie îşi dădu seama că era perfect treaz şi vorbea foarte serios.

– Oh, nu, repetă ea uluită.

– Dacă mă laşi baltă, o preveni el, va trebui să rescriu toată afurisita asta de poveste pentru o altă actriţă. Ridică din umeri. Nu va mai fi bună de nimic.

– Damon, nu, spuse Annie, simţind cum inima i se cufundă adînc în piept. Eu nu pot juca. Te rog. Nici măcar nu-mi spune aşa ceva. Îl apucă de umeri consternată.

Dar el era neînduplecat, chiar rece în timp ce clătina din cap.

– Am scris-o pentru tine. Ştiu cine e cea mai bună pentru film.

– Dar, Damon! Cincisprezece ani din viaţa unei femei... Nu pot să o fac. N-aş fi în stare.

Ochii lui pătrunzători o ţintuiau cu o privire cumplită.

– Înainte de accident, spuse el, nu ai fi putut. Dar acum poţi. De aceea am scris-o pentru tine. Vrei să spui că nu ştiu ce fac?

– Oh, Dumnezeule, spuse ea, mîngîindu-i părul distrată. Mă sperii. Nu mai vreau să joc, Damon. Pur

şi simplu nu pot. Din clipa în care am ieşit din spital nu vreau altceva decît să mă vîr într-o groapă undeva şi să fiu lăsată în pace. Am fost încîntată că oamenii m-au uitat şi au încetat să mai tot vorbească despre mine. Nu înţelegi? Eram fericită că această carieră s-a încheiat. Mă bucuram gîndindu-mă că voi face alte lucruri...

El clătină din cap zîmbind uşor.

– A fost modul tău de a-ţi reveni, spuse el. Trebuia să te ascunzi în carapacea ta, să-ţi vindeci trupul şi acea inimă vulnerabilă a ta. Dar cariera ta nu s-a terminat, frumoaso. În tot acest timp a început doar, pregătindu-te pentru Actul Doi. Iar acum a sosit momentul potrivit. Nu-ţi poţi întoarce spatele propriului viitor doar pentru că e nesigur, nu-i aşa? Doar pentru că îţi cere să te înalţi deasupra ta însăţi? Ştiu că rampa de lansare nu e locul cel mai confortabil în care să te afli. Dar pentru unii oameni asta e viaţa. Tu eşti unică. Gîndeşte-te la asta. Doar nu eşti o laşă?

– Ba da! strigă ea cu o violenţă bruscă. Da, sînt o laşă! Credeam că pot să mă caţăr pe munţi doar pentru că voiam să o fac... simţeam că trebuie să o fac. Dar acum nu pot decît să rămîn fixată pe pămînt.

Se gîndi la agonia care încă îi zvîcnea în picioare, şi la indiferenţa în care lupta ei învăluise realitatea de atîta timp.

– Nu mai urc munţi. Nu pot, Damon! Nu pot...

– Mă bucur că spui asta, replică el dînd din cap nepăsător. E tocmai calitatea de care am nevoie pentru Daisy. O nesiguranţă privind fermitatea suprafeţei acestei planete. Da, într-adevăr: o bănuială privind siguranţa de a merge pe două picioare.

Zîmbetul lui era şi ironic şi poruncitor.

– Nu, nu greşesc, Annie. Vei juca acest rol. N-ai fi putut înainte, cînd erai micuţa Liane – dar acum poţi. Şi o vei face.

Ea clătină din cap. O lacrimă se rostogoli pe obrazul ei. Îi cerea imposibilul. Dar era ultima persoană din lume pe care ar fi îndrăznit să o dezamăgească. Decepţia lui ar fi fost mai mult decît putea suporta.

– Toţi anii ăştia, spuse ea. Trei căsătorii... şi copii! Ai nevoie de multă profunzime pentru ea. Eu nu o am! Ce altceva am făcut eu în viaţa mea decît să încurc cele mai simple...

Cuvintele ei se pierdură într-un suspin dîndu-şi seama că a căzut în capcana lui. Damon o bătu uşor pe umeri.

– Vom afla, spuse el. Te vom testa săptămîna viitoare. Am vorbit astăzi cu Mark. Am discutat cu Dunc Worth cînd am fost în New York. Totul e aranjat.

Ea îşi ţinu respiraţia, parcă o eternitate. Apoi lăsă să-i scape un oftat de disperare şi capitulare.

– Vei fi dezamăgit, îl preveni ea.

Damon Rhys nu spuse nimic, ci doar îşi trecu mîna peste umărul ei slab, ca un tată afectuos, tulburat. Ştia că luptase şi cîştigase ultima bătălie pentru *The Fertile Crescent*.

În întunericul din camera ei de la capătul holului Christine era trează, ascultînd murmurul vocilor din sufragerie.

Annie accepta. Christine o auzea în tonul învins al protestelor ei.

Deghizată ca Margot Swift, Christine ştiuse de la început cît de dificil va fi acest moment. Damon o avusese pe Annie în minte în fiecare cuvînt pe care îl scrisese în New York. Colaborînd cu el şi Abe la scrierea scenariului, lui Christine i se înfăţişase portretul real al feţei nevăzute, plină de cicatrici, transformată după accident. Deci, ca Margot, nu fusese deloc surprinsă astăzi să o vadă atît de schimbată faţă de fosta ei imagine publică.

Christine zîmbi în întuneric. Damon reuşise.

La fel ca şi ea.

Greutatea cîştigată, combinată cu noua culoare a părului şi cu lentilele de contact verzi o metamorfozaseră suficient ca suprapunînd personalitatea veselă a lui Margot peste a ei să se poată ascunde în văzul tuturor şi să nu fie recunoscută de nimeni.

Pentru că activităţile profesiei se limitaseră la oraşele mari de pe Coasta de Est şi Vestul Mijlociu, singurul pericol fusese să ia legătura cu Damon la New York fără să fie observată de cei care o cunoşteau. Acum că se afla în California era în siguranţă – pînă cînd cineva din trecutul ei va apărea în Vest.

Era un pod pe care îl va trece atunci cînd va ajunge la el.

Totul fusese remarcabil de uşor, de la străinii pe care îi angajase pentru a poza ca familia lui Margot, la întîlnirea din taxi cu Damon şi Abe pe strada Treizeci şi patru în vîntul îngheţat din februarie.

Uşor.

Iar acum era unde dorea să fie.

Pasul următor era evident. Doar să urmărească şi să aştepte. Să aştepte să vadă ce se va întîmpla.

Christine era pregătită pentru orice.

Va ajunge să o cunoască pe Annie, îl va ajuta pe Damon să-şi realizeze filmul şi îşi va urmări propriul destin luînd formă în jurul ei. Pentru că asta însemna această cameră, această casă, aceşti oameni. Destinul ei.

Nu se temea de neprevăzut. Se bucura de tot ce ar fi putut să se întîmple avînd încredere în viitorul care va aduce cu el realitatea, chiar dacă va zdrobi speranţe în calea lui.

Desigur, mai exista o treabă murdară pe care trebuia să o facă din propria ei iniţiativă nu peste mult timp.

Dar va fi lucrul cel mai uşor din toate.

Capitolul douăzeci şi unu

Cu o mişcare care a şocat întreaga lume a filmului, Damon Rhys a distribuit superstarul Annie Havilland, fostul Înger Erotic, *în rolul principal din noul său film* The Fertile Crescent.

Domnişoara Havilland a cărei interpretare senzuală a maleficei Liane alături de Eric Shain în filmul lui Rhys A Midnight Hour *a creat mare vîlvă cu doi ani în urmă, a fost ignorată complet de criticii de film după ce un accident aproape mortal i-a provocat leziuni grave, făcînd-o după cum se spune dependentă de tranchilizante şi cu faţa schimbată după mai multe operaţii estetice.*

Rhys şi-a făcut singur anunţul la studioul International. *Domnişoara Havilland trăieşte foarte*

retrasă de la accidentul ei şi nu există fotografii recente ale noii ei înfăţişări.

Întrebat de reporterii sceptici despre aptitudinile starului său pentru ceea ce se considera a fi un rol dificil, Rhys a răspuns combativ.

„Cînd o veţi vedea ca Daisy, a spus el, nu vă veţi crede ochilor. A fost ridicol de subestimată în A Midnight Hour; *iar de la accidentul ei este o actriţă şi mai bună. Mulţi dintre voi care sînteţi de cealaltă parte a microfoanelor vă veţi cere mii de scuze cînd acest film va apărea în cinematografie."*

Cei care au asistat la proba dată de domnişoara Havilland la International Pictures *în această săptămînă au păreri diferite, toate neoficiale, legate de noua ei faţă. A fost descrisă ca „obişnuită", „plăcută", „drăguţă", „obsedantă" şi chiar „frumoasă". Singurul lucru cu care toată lumea pare să fie de acord e că seamănă prea puţin sau deloc cu faţa care a extaziat publicul de cinema în* A Midnight Hour.

Harmon Kurth se întoarse în scaunul lui şi aruncă exemplarul din *Variety* deasupra biroului. Lîngă el zăcea scenariul *The Fertile Crescent* pe care Rhys i-l trimisese arogant prin serviciul de poştă al studioului în ziua conferinţei de presă, aruncînd întreaga afacere în nasul lui Kurth ca pe un *fait accompli.*

Kurth rămase o clipă dus pe gînduri.

Tîrfa naibii, îşi zise el. *Tîrfă rîncedă şi terminată.*

Cariera ei se încheiase – spionii lui Kurth îl asiguraseră de asta. Dar Rhys găsise o modalitate de a o

lansa din nou. Rhys era originea celor nouă vieţi ale ei. Într-o zi s-ar putea să fie necesar să-l elimine pe el ca să se răzbune pe ea – dacă nu cumva o va face alcoolul.

Între timp se impuneau măsuri radicale care să controleze situaţia.

Kurth ştia că putea face dificil, poate imposibil ca Rhys să găsească finanţare, contracte de producţie şi sindicale pentru *The Fertile Crescent* în Statele Unite.

Fireşte asta nu-l va împiedica pe Rhys să toarne filmul în străinătate. Dar atunci va trebui să lucreze fără oamenii săi obişnuiţi. Iar Kurth deţinea puterea de a bloca distribuirea filmului prin toate reţelele importante de cinematografie. Filmul ar trebui prezentat în săli de spectacol şi nu va avea cum să producă bani – mai ales că tînăra Havilland nu mai avea fosta ei înfăţişare care să atragă oamenii.

Dar va fi suficient? Suficient pentru a-l pedepsi pe Rhys pentru impertinenţa lui şi pentru a distruge-o pe Havilland pentru totdeauna?

Poate. Sau poate nu.

În orice caz, Kurth abia aştepta această bătălie. De-a lungul celor douăzeci de ani de cînd se afla la conducerea studioului cîştigase bătălii mult mai sîngeroase ca aceasta.

Oamenii ăştia nu erau pe măsura lui. Într-un fel sau altul va găsi arma cu care să-i extermine.

Capitolul douăzeci şi doi

– Haide, Annie. Ultima care intră e fricoasă!

Margot Swift stătea pe dalele pătrate de lîngă piscina în formă de rinichi a lui Vivian Guenther şi îi făcea semne lui Annie care tremura în costumul de baie în ciuda aerului cald şi uscat al după-amiezei.

Vecina văduvă a lui Damon se afla în casă petrecîndu-şi ziua la telefon ca de obicei. Acceptase încîntată ca Margot şi Annie să folosească piscina pentru recreere şi terapie, spunîndu-i lui Damon că dacă n-ar fi fost ele probabil nimeni nu ar mai folosi-o, toţi prietenii ei fiind fie prea bătrîni, fie prea leneşi pentru a înota.

– Lasă-mă să mă obişnuiesc, se plînse Annie, mergînd prudentă spre marginea apei. De cînd începuse coşmarul ei cu durerea şi cu medicamentele

nu suporta decît apa foarte caldă. Avea încă cu zece kilograme mai puţin decît ar fi trebuit şi îi era mereu frig încît deseori purta pulovere chiar şi în zilele cele mai călduroase.

Margot zîmbi.

– Uită-te la mine! Îţi arăt eu cum trebuie să faci!

Merse pînă la capătul scîndurii joase, săltă pe ea de cîteva ori cu veselia plină de neastîmpăr a unei şcolăriţe, se întoarse cu spatele la apă şi făcu o săritură graţioasă cu spatele, exact cum Annie îşi văzuse prietenii făcînd la şcoala din Richland.

– Haide! strigă Margot cînd ieşi la suprafaţă, dîndu-şi la o parte părul de pe obraji cu o mînă bronzată. Pentru Dumnezeu, Annie, e ca apa din baie. Haide, fă şi tu săritura pe care am făcut-o eu.

– Nici nu mă gîndesc, spuse Annie hotărîtă, aşezîndu-se jos şi lăsîndu-şi picioarele să atîrne în apă. Niciodată n-am putut face săritura asta.

– Îţi baţi joc de mine, spuse Margot împroşcînd şi călcînd apa. Şi mai zici că ai fost campioană la înot! Mă faci să rîd.

– Ai dreptate, e ciudat, spuse Annie, încruntîndu-se mirată. Ar trebui să ştiu. Dar nu era în probele pe care le dădeam şi mă temeam să sar cu spatele. Ciudat. Niciodată n-am făcut-o.

– Fă-o acum! rîse Margot. Lasă-te pe spate, priveşte spre cer şi împinge-te. E uşor. O fac şi copiii.

Înotă spre marginea piscinei.

– Uite, spuse ea, stropind uşor coapsele lui Annie cu picături din apa fierbinte. Vezi cît e de caldă? Te obişnuieşti cu ea.

– Oh, bine. Annie cedă, tremurînd cînd îşi puse apă pe umeri şi piept. Bănuiesc că ai dreptate.

– O poţi face, insistă Margot. Haide. Încearcă.

Ezitînd Annie se duse spre scîndură, se opri la capătul ei cu spatele spre piscină şi se balansă de cîteva ori.

Îşi aminti de sutele de rotiri pe care le făcuse în liceu şi de rostogolirile care fuseseră specialitatea ei şi cu care cîştigase un raft plin de trofee.

Pentru o clipă simţi amintirea neplăcută a tăcerii spectatorilor – nu doar a celor din tabăra adversă, ci şi a celor din Richland – înfăşurîndu-se încă o dată în jurul ei.

Iar Harry era printre ei, privind-o şi ascultînd şoaptele enigmatice...

Privi în sus la cerul albastru de deasupra palmierilor doamnei Guenther. Nici un nor nu-l tulbura. Doar ceaţa uşoară a colinelor îl colora într-un gri-verzui.

Hotărîtă să-şi alunge amintirea şi nepriceperea, luă cu grijă poziţia, se lăsă pe spate şi se împinse de pe scîndură.

Văzu o fîşie de cer şi copaci care se repezeau spre ea, apoi faţa drăguţă a lui Margot făcîndu-i semn cu mîna. Apoi apa rece o înghiţi, revărsîndu-se triumfătoare peste faţa ei, între sîni şi în jos spre coapse pînă la picioarele care se agitau şi apoi ieşi la suprafaţă.

– Perfect! o auzi pe Margot rîzînd în timp ce respira aerul cu miros de clor. Să nu-mi spui că n-ai ştiut cum să sari, mincinoaso!

– Pe cuvînt că nu ştiam, spuse Annie, respirînd greu, călcînd apa. E uimitor cum lucrurile rămîn separate unul de celălalt în mintea cuiva. În toţi anii în care am înotat nu m-am gîndit niciodată să fac

săritura asta, chiar dacă ar fi trebuit să-mi fie uşor după celelalte. E într-adevăr o săritură de copii.

– Ai vorbit ca o adevărată cunoscătoare a lui Proust, spuse Margot, aşezîndu-se pe marginea piscinei. L-ai citit pe Proust?

Annie clătină din cap.

– Nici un cuvînt. Apoi memoria o făcu să se corecteze. Cu excepţia unui pasaj citit de Damon cu mult timp în urmă. Despre feţele schimbătoare ale femeilor.

– Damon ar fi dezamăgit de tine, zîmbi Margot. Proust este pentru el scriitorul cu care începe şi se sfîrşeşte literatura. Vezi tu, Proust credea că fiecare persoană este făcută din mii de ceea ce el numea „mici euri", aproape precum celulele într-un organism. Fiecare apare într-un moment al vieţii, important într-un fel sau altul. Şi duc o existenţă paralelă fără să comunice unul cu altul sau fără să ştie de prezenţa lor.

Îşi legăna picioarele în apă în timp ce vorbea.

– Motivul pentru care oamenii se contrazic singuri în părerile şi acţiunile lor este pentru că un mic eu, sau un grup de mici euri, crede şi acţionează într-un anumit gen de obişnuinţă, pe cînd un altul, format într-o altă perioadă, începe să se comporte exact în modul opus de parcă ar fi singura modalitate posibilă.

Îşi dădu la o parte o şuviţă udă de pe obraz.

– Proust ar spune că o parte din eurile tale ştiau tot felul de sărituri, ştiau ce înseamnă să sari de la trambulină în colegiu – dar mai era unul, din copilăria ta, care încă mai trăia, crezînd că doar copiii mai mari puteau face săritura pe spate. Înţelegi ce vreau să spun?

Annie se încruntă, uluită de ceea ce auzea.

– Cred că da, spuse ea.

– Să o luăm pe Daisy din *The Fertile Crescent,* explică Margot. O parte din ea şi-a primit lecţia fiind abandonată de Daniel în liceu. Acea parte nu va îndrăzni niciodată să se mai implice într-o relaţie cu un tip aşa de plin de sine. Dar o altă parte – cea care încă îşi aminteşte şi îşi admiră tatăl, cred – nu se va recunoaşte niciodată înfrîntă şi va continua să aleagă un Daniel după altul, indiferent cît de dur va fi pedepsită pentru asta. Cu fiecare bărbat pe care îl iubeşte şi îl pierde îşi învaţă lecţia, dar numai la un singur nivel. La celălalt continuă ca şi înainte.

– Înţeleg, spuse Annie. Deşi, într-un mod ciudat, se maturizează. Se schimbă. Copiii o dovedesc şi felul în care îi iubeşte. La sfîrşit nu ar mai putea face aceleaşi greşeli ca la început, nu crezi?

– Da, ai dreptate, Margot dădu din cap. Vezi, micile euri se pot atrofia şi muri, fie de-a lungul timpului, fie dintr-odată. Aşa cum, cu un minut în urmă, acea parte din tine care credea că nu poţi face saltul pe spate a murit într-un fel. Ca şi celulele din organism. Unele mor şi sînt înlocuite mai repede decît altele. Uneori un accident sau un eveniment important pot schimba o situaţie – cum aş fi eu care te-am bătut la cap să sari.

Îşi scutură capul, picături de apă curgîndu-i pe umeri.

– Şi aşa, aproape peste noapte, o persoană poate brusc adopta o părere pe care ar fi considerat-o absurdă cu un an înainte, să facă ceva sau să aleagă pe cineva, totul complet diferit de ce ar fi făcut înainte, spuse ea. E ca obiceiurile vechi care pier greu, dar totuşi, în mod surprinzător, pier. Şi devenim altcineva

indiferent cît de mult ne-am crampona de trecut.

Annie arăta gînditoare cînd ridică ochii spre prietena ei. Margot înălţă din cap şi rîse.

– Iar încep, spuse ea. Vorbesc deja ca un profesor. Ar fi bine să fiu mai atentă.

– Nu, spuse Annie, hotărîtă să înţeleagă ce spusese Margot. Cred că ai dreptate. Într-un fel, oricît ar fi fost Daisy de neînduplecată cu ea însăşi, şi cu soţii ei de-a lungul filmului, personalitatea ei a suferit mici schimbări subtile – schimbări de care nici ea nu e conştientă. Iar tragedia e că accidentul o ucide tocmai în acel moment, cînd ar fi fost pregătită să experimenteze ceva complet diferit. Să fie liberă.

– Exact, spuse Margot serioasă. Şi acesta e celălalt capăt al semicercului faţă de cel din care a pornit. Semicercul fertil, înţelegi? Semicercul care provoacă schimbare şi o viaţă nouă. Aşa cum văd eu, curba vieţii ei pe care o urmărim e ca un arc luat dintr-un cerc. Bineînţeles, accidentul îl taie. Dar chiar dacă şi-ar fi continuat drumul n-ar fi fost niciodată un cerc perfect, repetîndu-se la nesfîrşit. Ar fi deviat de la punctul de pornire şi ar fi deviat într-o direcţie uşor diferită.

Se opri căutîndu-şi cuvintele.

– Ca şi orbitele din cărţile de început ale lui Damon, spuse ea. Orbitele care niciodată nu sînt perfecte şi întotdeauna cotesc spre direcţii noi. Orbitele pentru Damon sînt ca micile grupuri de euri care se transformă încet în operele lui Proust. Cred că Damon e foarte proustian în gîndire.

Annie dădu din cap, zîmbetul ei senin ascunzînd gîndul care tocmai îi trecuse prin minte.

Ideile pe care le schimbau despre Daisy şi *The*

Fertile Crescent pătrunseseră într-o zonă mult mai intimă din fiinţa ei decît îşi imagina Margot.

Trecuseră patru luni de cînd Annie şi Frank erau iubiţi. Deşi vizitele lui Frank din timpul zilei la casa din canioane erau mai rare ca niciodată, îl vedea acum mai multe seri pe săptămînă.

Aproape fiecare după-amiază leneşă pe care şi-o pierdea prin casă cu Margot sau cu Conchata, gîndindu-se la Daisy şi la noul destin în care o antrenase Damon, trecea în secret în umbra viitoarei întîlniri cu Frank. Şi atunci cînd suna sau venea să o ia cu el, se elibera o uriaşă relaxare a tensiunii care se strînsese în ea de la ultima lor întîlnire.

Serile lor împreună urmau o traiectorie inevitabilă spre apartamentul lui cu mobilă tapiţată în piele şi covoarele groase şi de acolo în dormitorul care aştepta febra tăcută a iubirii lor.

Cu cît Annie cunoştea mai bine trupul şi mîngîierile lui Frank cu atît părea să fie mai puternică vraja pe care o arunca asupra ei. Acum îi cunoştea gustul, netezimea tare a pielii, ritmurile dorinţei, la fel de bine cum se cunoştea pe sine. Căldura picioarelor lungi pe care cîndva le rîvnise de la distanţă şi care acum erau un minunat cămin pentru ea, în care se ghemuia ca într-un fel de beţie.

Tăcerea lui, cîndva enervantă, devenise o dulce atenţie lipsită de cuvinte care o învăluia în intervalele de după intimitatea lor. O iubea acum pentru că părea să dezvăluie o forţă tăcută a caracterului dedicată plăcerii şi protejării ei.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru momentele de conversaţie calmă din timpul întîlnirilor. Deşi nici unul din ei nu vorbea despre viitorul relaţiei lor, care începuse atît de recent şi era încă înconjurată de

schimbări haotice în viaţa ei, profunda sinceritate a vocii lui Frank părea să promită că nu lua cu uşurinţă această apropiere de ea, ci o alesese cu toată forţa voinţei sale puternice.

Exista o premeditare a scopului în Frank pe care Annie se trezi admirînd-o tot mai mult. Ca şi ea, supravieţuise unei copilării cu multe lipsuri şi ieşise din ea cu o personalitate înclinată spre desăvîrşire şi responsabilitate. Dar sacrificiul lui fusese mai mare decît oricare din cele înfruntate de ea vreodată.

Frank fusese un ambiţios student în drum spre un viitor strălucit cînd mica şi veşnic încurcata afacere a familiei ajunsese în cele din urmă în pragul falimentului.

Abandonîndu-şi propriile vise, Frank dedicase zece ani de eforturi neobosite şi toate resursele unei minţi inovatoare şi viclene de om de afaceri în reabilitarea firmei. Cînd sarcina a fost îndeplinită ajunsese la concluzia că orizontul limitat al vieţii în cadrul unei corporaţii nu i se potrivea, totuşi, şi alesese dreptul ca o arenă mai promiţătoare pentru eforturile sale.

Deşi încă nou venit într-o prestigioasă firmă de avocaţi, Frank nu avea nici o îndoială în privinţa ţelurilor pe care şi le propusese şi a abilităţii lui de a le atinge. Spre deosebire de Annie a cărei ambiţie izvorîse din forţe pe care nu le înţelegea, azvîrlind-o într-un viitor mereu în afara ei, Frank păşea pe o cale pe care şi-o croise el însuşi din realitate, care nu prezenta nici o spaimă pentru el. Echilibrul era tot atît de fundamental în personalitatea lui pe cît era vîrtejul ameţitor în a ei.

Părinţii lui mai locuiau încă în sudul Californiei, şi vorbea cu afecţiune despre ei, deşi încordarea din

remarcile lui făcea evident faptul că nu era foarte apropiat de ei.

Cînd Annie aduse vorba despre impresionanta dovadă de loialitate filială care îi întîrziase propria carieră cu atît de mulţi ani, el se mulţumi să ridice din umeri.

– Păi, ajuţi oamenii, spuse el impersonal, atunci cînd au nevoie.

Acele cuvinte exprimau o adîncă rigurozitate morală şi un simţ al responsabilităţii care explica de ce îşi alesese Frank avocatura ca vocaţie.

Annie nu-şi făcu curaj să pună cealaltă întrebare lăsată în mintea ei de amintirile lui: de ce nu se căsătorise.

Bănuia că un standard interior la fel de inflexibil ca cel care îi domina viaţa profesională trebuia să fie cheia acestui statut de celibatar. Cu siguranţă cunoscuse multe femei în anii pe care îi petrecuse în lumea afacerilor. Dar nici una, credea Annie,. nu posedase acea forţă şi valoare a caracterului pe care el le-ar fi aşteptat de la tovarăşa lui de viaţă.

În gîndul ei se întreba dacă se imagina vreodată încercînd să treacă un astfel de test pentru Frank.

Nu era ea, la urma urmei, o marfă devalorizată, în sensul cel mai profund al expresiei? O femeie zdrobită şi plină de cicatrici din propria ei greşeală? O victimă a propriei labilităţi şi a opţiunilor nechibzuite?

Ştia că Frank nu putea să nu fie conştient de adevărata cauză a accidentului ei. Uneori, cînd părea pierdut în gînduri, nu se putea opri să nu se întrebe dacă se simţea gelos din cauza lui Eric Shain şi a rolului fatidic pe care el îl jucase în trecutul ei.

Dar ştia într-un fel că, mai mult decît gelozia, era

dezaprobarea pentru alegerea dezastruoasă a unui bărbat ca Eric ce o făcea să scadă în aprecierea lui Frank. Frank probabil că se întreba dacă dorea pentru el genul de femeie care putuse să creadă că Eric Shain era bărbatul pe care îl iubea.

Genul de femeie care îşi condusese maşina într-o rîpă din cauza furiei şi a disperării, rănindu-se doar pe ea şi copilul din pîntec, atunci cînd nu se mai putuse orbi singură faţă de adevăratele culori ale lui Eric Shain...

Întrebarea o chinuia pe Annie tot mai mult în fiecare zi. Iar tăcerea plină de tact a lui Frank în privinţa legăturii ei cu Eric îi făcea îngrijorările şi mai dureroase.

Ştia că ea şi Frank erau oameni cu temperamente foarte diferite care îşi urmau carierele lor. Poate că drumurile lor se întîlniseră pe calea spre vieţi complet divergente. Poate că tăcerea lui Frank îi trăda siguranţa că ea nu era pentru el şi niciodată nu va putea fi.

Dar durerea lui Annie era mult mai profundă pentru că aceste îndoieli nu erau simple întrebări academice pentru ea. Într-adevăr, dacă era diferită de Frank, era de asemenea foarte diferită de femeia care fusese înainte de a-l cunoaşte. Nu mai era victima deznădăjduită pe care o cunoscuse el la spital sau convalescenta încăpăţînată care îşi bătuse joc de tăcerile lui de-a lungul dureroasei restabiliri.

Acum era o altă femeie, o nouă Annie pe care nici ea nu o putea recunoşte încă; pentru că lua formă de la o zi la alta. Şi nu prindea formă doar prin ameţitoarea reîntoarcere la actorie, ci, într-un mod mult mai adînc, prin însuşi Frank, ale cărui îmbrăţişări tandre, priviri calme şi cuvinte blînde, îi dădeau de înţeles că

ocupa un loc, oricît ar fi fost el de mic, în sentimentele lui.

Vii din locul spre care te îndrepţi.

Fraza enigmatică din una dintre povestirile lui Damon care o tulburase cînd Margot i-o citise de curînd devenea perfect inteligibilă acum şi părea să cuprindă în ea esenţa dilemei ei.

Acum, îşi dorea mai mult decît orice altceva pe lume să fie această femeie, iubită şi protejată de Frank, trăind doar pentru a fi a lui.

Adevărul era prea frumos, prea ispititor pentru a fi negat. Annie se îndrăgostea din nou.

O parte din ea voia să-şi cînte trezirea sentimentelor în fiecare cuvînt şi zîmbet. Însă restul era îngrozit de efervescenţa din ea.

Pe parcursul convalescenţei lungi, solitare, încercase să-şi spună că niciodată nu se va mai lăsa victimă emoţiilor nesăbuite care declanşaseră evenimentele fatale de acum doi ani. De acum încolo se va ţine cu toate puterile de viaţa ordonată care îi fusese oferită de un fir atît de subţire. Terminase cu dansul pe sîrmă deasupra unor prăpăstii care aşteptau să o înghită.

Dar cînd se gîndea la Frank, hotărîrea ei părea să se împrăştie ca gheaţa de la munte topită de irezistibila prospeţime a primăverii înmiresmate. Abia dacă îşi mai amintea care fuseseră planurile ei, mult rîvnitele decizii atît era de fermecată de gîndurile despre Frank, de grijile pentru el şi de dorinţele încîntătoare care tînjeau după trupul lui. Şi pe măsură ce inima i se deschidea, înfometată şi de necontrolat în nevoia ei de iubire, se silea să realizeze că şi ea, ca şi Daisy a lui Damon, nutrea o pasiune nemuritoare în

ea care considera bărbaţii mult mai importanţi decît doar ca nişte parteneri sexuali sau amanţi de ocazie.

Trupul ei nu era capabil să facă o alegere fără colaborarea inimii, a cărei dorinţă de a aparţine complet şi veşnic unui bărbat, singurul bărbat, nu putea decît să o suspende între paradis şi catastrofă în orice relaţie s-ar fi implicat.

Aşa că se întreba dacă, cu toate scrupulele ei, refugiul din braţele lui Frank nu era doar faţa cea mai nouă a abisului care încercase deja să o înghită.

Se străduia să-şi reamintească, liniştindu-se singură, că Frank şi Eric erau la fel de deosebiţi ca noaptea de zi. Eric reprezentase imaginea unui frate vulnerabil, cu multe slăbiciuni, un tînăr neliniştit a cărui atracţie provenise din instinctele materne pe care le trezise în ea.

Frank, pe de altă parte, era o bază solidă de forţă tăcută care o hrănea şi o sprijinea chiar în timp ce trupul lui puternic îi revendica simţurile în explozii fierbinţi de extaz.

Şi esenţa lui Frank nu era doar protecţia. Era bărbăţia în tot ce avea ea mai rodnic. În cele mai intime gînduri legate de el îi simţea sămînţa intrînd în ea ca un şuvoi mistic de viaţă, plină de copiii viitorului, cu feţele lor, voci şi destine imponderabile.

Fantezia îi ardea inima lui Annie, o promisiune a împlinirii care o lăsa fără răsuflare, deschizînd în ea un gol care se adîncea cumva tocmai din această revărsare. Îl vedea atît de uşor pe Frank concepînd copii frumoşi şi îngrijindu-se de ei cu o încredere plină de răbdare pe care puţini oameni o posedau.

Dar nu îndrăznea să se plaseze în acea imagine alături de el, sau să spere în mod conştient că acei

copii vor ieşi din pîntecele ei.

Ameţită de reflecţiile chinuitoare, renunţă să mai încerce să înţeleagă ce se întîmplă înăuntrul ei.

Zăcînd tăcută lungi momente în braţele lui Frank sau urmărindu-l trecînd prin camerele lui, o prezenţă atît de calmă şi de impunătoare, valuri de ispită se avîntau spre ea. Forţa uriaşă părea să o îndemne să se predea, să depindă de el pentru un echilibru şi un curaj pe care nu le mai găsea în ea însăşi. Simţea fiorii dorinţei de femeie, ai neputinţei care o scandalizau pentru că stătuse pe propriile ei picioare de atît de mult timp...

Dar aceste picioare nu mai erau pe pămînt. Frank făcuse să se întîmple aşa ceva. Ca şi orbitele care coteau, despre care îi vorbise Margot, viaţa lui Annie se rotea ieşindu-i de sub control. Şi singurul sens spre care putea să-şi îndrepte paşii era chiar bărbatul a cărui apropiere le denatura mersul tot mai mult în fiecare zi.

Deşi, Frank nu avea de unde să ştie. Fără îndoială, tăcera lui ascundea totala ignorare a vieţii duble pe care o crease în ea, o viaţă sfîşiată între renaşterea carierei ei şi a dorului după ceva aflat dincolo de ambiţiile ei personale, de actriţă sau altele.

Aşa că trebuia să trăiască în şarada de a dori să-l lase pe Frank liber pentru destinul lui, chiar pe măsură ce îşi dădea seama că tot mai mult din ea îi aparţinea în fiecare zi.

Era povara cea mai grea pe care o avusese de înfruntat pînă acum şi părea capabilă să-i smulgă sufletul.

Dar acum nu mai putea da înapoi, zăbovise deja prea mult sub vraja lui Frank McKenna.

Margot se încruntă văzînd că Annie începea să tremure în ciuda apei calde.

– Ieşi afară de acolo, spuse ea întinzînd o mînă subţire ca să o tragă sus pe Annie. Cred că a ajuns pentru astăzi.

Cu braţe surprinzător de puternice o ajută pe Annie să iasă din piscină şi întinse pentru ea un prosop pe dalele de marmură.

– Te-a durut ceva? întrebă ea întinzînd mîna după sticla cu cremă din sacoşa ei de plajă. Spune adevărul.

– Păi, saltul tău nebunesc mi-a dat o mică palmă peste frunte, murmură Annie cînd o mînă rece începu să-i întindă crema pe umeri.

– Serios? Margot era atentă la cuvintele ei, chiar dacă intenţionau să fie o glumă.

– Nu, recunoscu Annie. Mă simt grozav.

– Aşa şi trebuie, o încurajă Margot, netezind crema pe partea dureroasă de la şale.

Pe măsură ce mîngîierile blînde o relaxau, Annie reflectă că Margot pe care începuse să o cunoască atît de bine era astăzi în forma ei caracteristică. Margot obişnuia să o încurajeze spre activităţi fizice mai extenuante, apoi se învinovăţea că o făcuse, deşi ştia că sfatul ei fusese benefic şi corect.

Apoi îşi permitea să facă digresiuni spre un subiect intelectual, aproape cumva de munca lui Damon şi de interesele lui Annie şi să-şi reproşeze că era plictisitoare – ceea ce nu era niciodată.

Se gîndea evident doar la Annie, la sprijinul moral şi fizic. Acum era mult mai familiarizată cu trupul plin de răni al lui Annie iar masajul degetelor ei agile şi uşoare era mai eficient ca niciodată. Totul reprezenta o delicateţe a atenţiei, o preocupare constantă pentru

ea, care părea esenţa prieteniei.

Uneori Annie se întreba dacă lui Margot îi venea uşor să fie atît de supraomenesc de drăguţă şi atentă – poate din cauza durerii ascunse, nemărturisite pe care o purta în ea. Refuzînd să se gîndească la ea însăşi, era nerăbdătoare să se piardă în a fi în sprijinul celorlalţi.

Poate asta era.

Sau poate Margot era un geniu în a fi drăguţă – sau pur şi simplu cea mai bună persoană din toată lumea.

Annie nu ştia.

Dar ceea ce ştia era că în multe feluri Margot fusese o binecuvîntare în aceste ultime şapte săptămîni – săptămîni care ar fi fost un coşmar fără ea.

Observaţiile ei despre Proust nu erau decît ultimul exemplu din colaborarea generoasă în pregătirea lui Annie pentru rolul lui Daisy. Aşa cum îl asistase pe Damon în redactarea scenariului, o ajuta acum pe Annie să exploreze dimensiuni din ea care o vor echipa pentru crearea personajului autodistrugător al lui Daisy în timp ce simultan îi reda încrederea în ea însăşi şi în talentul ei de actriţă.

Era o dublă provocare care îi solicita nervii lui Annie, pretinzînd o extremă inteligenţă şi tact din partea lui Margot. Dar răspunderea pe care şi-o asumaseră le apropia şi mai mult.

Cele două tinere erau deja mai mult decît prietene.

De fapt, relaţia metaforică de surori pe care Damon le-o impunea constant prin referiri pline de haz de a avea două fiice imaginare în loc de una – „Haideţi, copii", obişnuia el să spună cînd venea ora cinei – era deosebit de nimerită.

Ca multe surori, nu-şi mărturiseau niciodată secretele cele mai intime, dar posedau o înţelegere atît de profundă încît petreceau multe ore tăcute una în compania celeilalte, cuvintele nemaifiind necesare între ele.

Annie nu discutase cu Margot despre Eric Shain, deşi ştia că Margot bănuia că Eric era sursa necazurilor ei.

Şi la fel, Margot nu recunoştea niciodată că ar exista vreo pată în viaţa ei lipsită de griji din Iowa, deşi Annie era convinsă că poseda un nucleu al durerii atît de similar cu al ei încît afinitatea naturală pe care o aveau una pentru cealaltă părea să pătrundă pînă în străfundurile sufletelor lor.

Da, se gîndi Annie: le venea uşor să-şi spună una alteia „soră", la fel după cum îl tachinau pe Damon cu „tăticule" sau mai curînd „tăticul nostru", un mod de adresare specific britanic pe care Margot îl culesese din numeroasele lecturi din Lawrence şi din alţi scriitori.

În aceste scurte şapte săptămîni au devenit o mică familie simbolică, aproape la fel de reală pentru Annie cum fusese trio-ul cu Harry Havilland şi doamna Dion în vremurile de demult din Richland.

Damon era într-adevăr ca un tată, cu glumele lui, înţepăturile ironice, stările de tristeţe, insomnia şi chiar beţiile ocazionale după care cele două tinere trebuiau să-l vîre în pat mustrîndu-l ca două fiice furioase.

În „dimineţile după" se uita la ele ruşinat şi cuminţit, dar tot ironic, şi le cerea iertare. Izbucneau în rîs şi îl năpădeau cu alintări şi reproşuri, recunoscînd că era un caz fără speranţă, dar îl adorau.

Avea nevoie de toată această atmosferă de familie pentru că atunci cînd nu se lăsa răsfăţat de Margot şi de Annie, Damon era mereu tulburat de furie, ceea ce făcea ca beţiile lui să fie mai cumplite şi starea de spirit îngrozitoare.

International Pictures, din motive obscure pe care nimeni dintre cei apropiaţi lui Damon nu păreau să le înţeleagă, făcea să întîrzie finanţarea şi aranjamentele de producţie pentru *The Fertile Crescent,* amînîndu-l pe Damon de la o săptămînă la alta cu scuze penibile despre inflaţie, necazuri cu sindicatul, investiţiile în petrol ale companiei, şi aşa mai departe – pe care Damon nu le credea nici măcar pentru o secundă.

– Capetele alea pătrate pun ceva la cale, tuna şi fulgera el, şi n-am de gînd să mă dau bătut, chiar dacă va fi ultimul lucru afurisit pe care îl voi face în viaţa mea afurisită. Isuse, dacă trebuie să mă duc la *Paramount, Columbiia* sau chiar *MGM,* o voi face. Şi mă vor primi cu braţele deschise. De unsprezece ani fac bani pentru Harmon Kurth şi marionetele lui tîmpite. Dacă vor să mă reguleze acum, bubui el, uitînd de jurămîntul, rareori ţinut, de a-şi controla limbajul, mă duc să-mi fac filmul în altă parte.

În ciuda furiei sale, era extrem de îngrijorat, iar Annie şi Margot o ştiau amîndouă. Îl trimisese pe Clifford Naumes să vadă cum stau lucrurile la celelalte mari studiouri şi companii, aflînd că exista o subtilă dar evidentă împotrivire faţă de *The Fertile Crescent* cu Annie Havilland în rolul principal.

Deşi Damon nu era dispus să o recunoască,

consensul nerostit din lumea filmului părea să fie că Annie, indiferent care ar fi fost talentul ei de bază, era terminată acum cînd faţa ei originală aparţinea trecutului. În ciuda curiozităţii publicului privind noua ei înfăţişare nu putea duce un film spre succes mai ales în absenţa unui nume ca Eric Shain care să se afle în distribuţie alături de ea.

Pe lîngă asta, *The Fertile Crescent* era o poveste atît de înspăimîntătoare, de întunecată şi de tragică încît nimeni nu dorea să se implice financiar în ea. Hollywood-ul, controlat acum de corporaţii interesate doar de factorul esenţial, deşi atît de naive în privinţa filmelor, făceau o cotitură rapidă spre filmele comerciale, departe de stilul violent, cerebral al lui Damon.

Cu toate astea, după cum Damon psalmodia fără încetare, banii vorbeau. Fiecare film al lui fusese o afacere extraordinară. Bombănea despre o conspiraţie împotriva lui şi nu îngăduia ca suspiciunile lui să fie domolite de Clifford Naumes sau de altcineva.

Pe Annie o durea inima văzîndu-i dezamăgirea. Credea că paranoia lui era justificată – în măsura în care conspiraţia era îndreptată împotriva ei, nu a lui.

Ştia că Harmon Kurth era bine instalat în vîrful ierarhiei fiscale din Hollywood. Era destul de inteligentă pentru a-şi da seama că distribuirea ei surprinzătoare în rolul lui Daisy îl luase pe Kurth prin surprindere, iar acum îşi folosea întreaga influenţă pentru a împiedica ca acest film să fie făcut.

Fireşte, nu putea să i-o spună lui Damon. Ar fi considerat-o fie nebună, fie s-ar fi dus direct în biroul lui Kurth cu un cuţit de măcelar în mînă şi i l-ar fi înfipt în inimă.

Dar putea şi chiar se străduia să argumenteze că

era justificată lipsa de încredere a studioului în capacitatea ei de a interpreta rolul principal. Cu o altă actriţă în rolul lui Daisy, îi spuse ea lui Damon, *The Fertile Crescent* ar fi găsit imediat finanţarea necesară.

El refuză să o asculte.

– Eşti departe de adevăr, fetiţo, spuse el. Oamenii se vor înghesui la acest film pentru că tu eşti în el. Eşti marea atracţie şi starul acestui film. Nu, frumoaso; nu tu eşti problema mea.

Dar era. Şi Annie o ştia.

În aceste circumstanţe prezenţa în casă a lui Margot Swift era indispensabilă. Părea să ţină singură sub control comportarea lui tot mai dezordonată şi instabilă. Îl calma cu umorul ei, simţul echilibrului şi impecabila organizare.

Se părea că ori de cîte ori Annie dădea peste Margot, fie răspundea la telefon, fie vorbea la telefon în numele lui, ocupîndu-se de corespondenţa lui, organizîndu-i programul de la birou, masîndu-i spatele – faimoasele ei masaje devenind acum o parte consacrată a serii, pentru că nu doar îl relaxau dar, Margot descoperise, îl făceau să bea mai puţin – sau făcea ordine în încurcătura din hîrtiile lui. Zgomotul maşinii ei de scris umplea casa la orice oră.

Şi cînd nu se ocupa de toate astea, Margot se plimba, înota sau o asista pe Annie la exerciţiile ei, făcînd-o să fie activă şi ocupată pentru ca veghea lungă dinaintea începerii turnării filmului să nu-i slăbească încredera în sine.

Şi era într-adevăr o încredere foarte fragilă. Annie se baza acum atît de mult pe Margot, că nu se temea să o lase să-i vadă disperarea şi spaima, aşa cum îşi

ţipa durerea şi nemulţumirea la exerciţiile pe care le făcea. Margot ştia să asculte, întotdeauna făcînd puţin pe terapeuta, calmîndu-i grijile şi ajutînd-o să creadă în renaşterea talentului ei.

Se părea că Margot fusese pusă pe pămînt pentru a le da forţe noi lui Damon şi Annie în ceea ce se dovedea a fi, fără nici o îndoială, o încercare îngrozitoare pentru amîndoi.

Pe măsură ce familiaritatea ei cu Margot creştea, Annie îi mărturisi cele mai dragi amintiri legate de Harry Havilland. Deşi făcea aluzii vagi la o mamă care o părăsise şi îi bîntuise imaginaţia copilăriei, vorbea deschis despre anii ei de singurătate, descoperind surprinsă că Margot o înţelegea perfect şi cunoştea aceeaşi amărăciune.

– Ştiu cum sînt oraşele mici, spuse Margot. Toată lumea ştie ce face celălalt. Te sufoci. Cred că am învăţat că singurul loc în care eşti acceptat este un oraş mare, unde nimeni nu te cunoaşte şi nimeni nu dă doi bani pe tine. Anonimatul este modul cel mai grozav în care poţi fi acceptat, spuse ea în modul ei ciudat de a se exprima. Cînd nu aparţii unui loc simţi că aparţii tuturor.

– Ei, haide, o mustră Annie. Tu ai minunata ta familie. Îţi place să te întorci la ei.

– Să-i vizitez, o corectă Margot zîmbind. N-am mai putut trăi acolo. Mă gîndeam să mă întorc să predau, dar m-am răzgîndit. Am văzut prea multe acum. Mai bine să rămînă în trecutul meu. E mai sigur aşa. Rîse.

Cred că Damon a reuşit în cele din urmă să mă facă să uit că sînt o fată crescută la fermă.

– Totuşi, spuse Annie, îţi rămîne fericirea copilăriei şi adolescenţei.

– Oh, da, Margot dădu din cap. A fost minunat de cele mai multe ori. Cînd eram copil aveam trei fraţi uriaşi care să se agite în jurul meu. Eram ca o prinţesă într-o ţară a giganţilor. Dar cînd am crescut mai mare m-am săturat să mai fiu prinţesa familiei. Nu puteam face nimic din ce făceau fraţii mei şi doream atît de mult să fiu băiat ca ei.

Clătină din cap.

– Dumnezeule, ce băieţoi eram la unsprezece ani! Nici nu-mi place să-mi amintesc. Dar apoi, peste cîţiva ani, am ajuns de unde am plecat, devenind micuţa prinţesă de la liceu cu trei fraţi mari care să aibă grijă de mine. Să ştii, băieţilor de la şcoală le era teamă să mă tragă de codiţe ca nu cumva să fie pedepsiţi de fraţii mei.

Ridică din umeri.

– Şi ştii, eram înnebunită după Carl, fratele cel mai mare. Acum are treizeci şi şase de ani şi e încă un tip frumos. Dar cînd avea optsprezece ani şi juca în echipa de fotbal toate fetele erau îndrăgostite de el.

Observă privirea melancolică a lui Annie.

– Am atins o coardă sensibilă?

– Cred că da, zîmbi Annie, ieşindu-şi din visare. Nu înţeleg de ce dar într-un mod ciudat îmi aminteşti de tatăl meu. Sau cel puţin mă faci să mă gîndesc la el.

Păru să reflecteze cîteva clipe.

– Fireşte, îmi place să-mi amintesc. Dar de cele mai multe ori nu vreau să o fac. Mă îngrijorează. Încerc

să nu mă gîndesc la faptul că sînt singură pe lume.

– Ei bine, şi tu ai avut o copilărie frumoasă, spuse Margot care admirase deseori trăsăturile blînde şi inteligente ale lui Harry din fotografia de pe biroul lui Annie. Trebuie să fii recunoscătoare. Nu există mulţi taţi ca Harry. Şi nu uita, surioară – atinse o şuviţă din părul lui Annie – nu mai eşti deloc singură pe lume. Ne ai pe noi. Pe Damon şi pe mine.

Annie îi zîmbi recunoscătoare. Dorea să creadă cuvintele lui Margot, în înţelesul deplin al semnificaţiei lor – dar nu putea.

Din ziua morţii lui Harry plătise pentru independenţa şi eliberarea din Richland cu un sentiment profund de singurătate pe care nimic nu-l putea eclipsa în întregime.

Cu excepţia actoriei care o făcea să uite dilema de a fi un suflet exilat de lume. Pentru că actoria îi permitea să se piardă complet în interpretarea unui personaj.

Dar actoria aparţinea trecutului ei – şi, poate viitorului.

Între timp se hotărî că ar fi mai bine să o creadă pe cuvînt pe Margot. După toate prin care Annie şi Damon trecuseră împreună, era pentru ea un tată mai adevărat decît ar fi putut fi oricare alt om.

Iar Margot, atît de isteaţă, puternică şi curajoasă era o soră perfectă – deşi poate prea bună la suflet pentru acest rol.

Capitolul douăzeci şi trei

– Ce-a fost asta, Margot? Cred că ăm auzit ceva.

– Şi eu. Trebuie să fie Annie. Mă duc să văd.

Margot puse jos stiloul şi se ridică traversînd sufrageria în picioarele goale, îndreptîndu-se spre hol. Damon o urmări cu ochi înceţoşaţi.

Era trei dimineaţa. Aşa cum devenise un obicei în ultimul timp, stăteau în tăcere pe cînd noaptea suspina călătorind spre răsăritul zorilor, ora lor de culcare.

Margot se deprinsese să i se alăture lui Damon în orele lui bizare în timp ce Annie dormea. Se aşeza pe canapeaua din faţa scaunului lui, cu un carneţel lîngă ea, şi citea o carte. Damon se plimba încoace şi încolo sau rămînea dus pe gînduri.

Cînd i se părea potrivit îşi exprima una din ideile

lui neaşteptate, ea o nota cu grijă pentru a doua zi adăugînd-o altora de acelaşi fel pe care le păstra în dosare ordonate.

Erau absorbiţi de compania lor tăcută, aşteptînd, cînd îi întrerupse un mic geamăt venind din camera lui Annie. Margot porni grăbită spre hol şi o găsi pe Annie luptîndu-se cu un coşmar.

Cînd o atinse, Annie se trezi îngrozită şi se uită la ea cu ochi mari, părînd să nu o recunoască.

În cele din urmă îşi cufundă capul în pernă, ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Margot o mîngîia uşor pe păr.

– Ssst, şopti Margot. Totul e în ordine. Ai avut doar un vis urît.

Un timp îndelungat Annie privi silueta graţioasă de lîngă patul ei. Lumina veiozei crea o aură în jurul părului lucios al lui Margot.

– Cred că l-am avut toată viaţa mea, oftă ea în cele din urmă. Casa e cuprinsă de flăcări, şi eu alerg spre sufragerie iar tatăl meu e acolo cu o fetiţă cuminte. Parcă nu e el, şi totuşi e el – şi ea sînt eu, dar nu sînt. Apoi dintr-odată îi ating mîna ca să o trezesc şi flăcările ţîşnesc din ochii ei, iar eu nu mă pot elibera, şi ard, ard...

Se cutremură.

– Şi atunci mă trezesc.

– Acum totul e bine, spuse Margot, încet. Damon şi cu mine ardem ca de obicei gazul nopţii, Dumnezeu e în cerul Lui, şi nimic nu s-a schimbat în Beverly Hills.

Annie zîmbi, calmată.

– Tu nu ai coşmaruri? o întrebă ea.

– Nu genul care să revină. Margot clătină din cap.

Cel puţin nu ştiu să fie unul. Dar de fapt, abia dacă îmi amintesc ce am visat.

Apoi tresări.

– Deşi e ciudat, spuse ea, faptul că ai amintit de o casă. Uneori visez despre o casă. Dar e un vis frumos. Cel mai frumos pe care l-am avut vreodată.

– Povesteşte-mi, o rugă Annie.

– Păi, începu Margot, mîngîind părul lui Annie ca o mamă indulgentă, e o casă mare. Uriaşă. Poate lîngă ocean. Totul e alb: pereţii, mobila, ferestrele – ferestrele vechi, înalte, cu panouri de sticlă uriaşe. Prin fereastră totul se vede alb, de un alb pur, iar briza adie uşor prin perdele de dantelă.

Zîmbi.

– Casa e plină de copii alergînd prin cameră, jucîndu-se unii cu alţii şi cu multe jucării. Dar totul e cu încetinitorul. Aleargă, se tîrăsc şi se joacă cu un fel de graţie lentă, foarte încet... E o senzaţie de fericire, de pace pentru că toţi sînt sănătoşi şi lipsiţi de griji şi o ştiu...

– Unde eşti tu? întrebă Annie.

– Asta e partea ciudată, spuse Margot. Eu nu apar nicăieri. Cînd eram mai tînără asta mă nedumerea. Dar pînă la urmă am înţeles. Eu sînt casa. Sînt albă, veche, drăguţă şi rezistentă, şi din cauza mea copiii sînt în siguranţă, nu au absolut nici o grijă...

Vocea i se pierdu şi o mîngîie pe Annie pe frunte. Annie zîmbi, adormind.

– Drăguţ... murmură ea.

Sub masca ei Christine simţi un fior uşor ironic privind la fata sinceră, onestă, dar tulburată care se găsea în faţa ei.

Annie nu va şti niciodată. Christine împărţise cu ea

singura fantezie fericită care îi trecuse prin minte în douăzeci şi patru de ani.

Şi poate nu va şti niciodată cine era persoana care o liniştea şi o încuraja din spatele paravanului numit Margot Swift.

Şi de ce ar şti?

Christine se ridică şi porni spre uşă aruncînd o ultimă privire asupra patului. Zîmbetul de pe buzele ei era doar pentru ea însăşi. Era un zîmbet plin de tandreţe.

Sărmana Annie! Trecutul ei simplu, tipic american care putea fi considerat de unii o bază solidă împotriva suferinţei şi luptei, nu o scutise deloc de a deveni ţinta unor asasini experţi, hotărîţi să-i facă cît mai mult rău posibil.

Iar primul şi cel mai perfid dintre toţi o aşteptase cu braţele deschise la intrarea ei în lume.

Cît timp fuseseră împreună, înainte ca ea să fie liberă?

Destul de mult, fără îndoială. Mamă şi fiică...

Cicatricile lui Annie, vizibile şi invizibile, erau gravate în oasele şi muşchii ei precum şi în memorie, pe cînd ale lui Christine erau toate în inima ei. Dar prin cicatricile lor erau surori. Durerea şi supravieţuirea făuriseră această comunitate de spirit.

Nu, Annie nu merita să fie condamnată pentru trecutul ei. Fusese deja prea crud pedepsită.

Ţinta era în altă parte.

Cînd Margot se reîntoarse în sufragerie îl văzu pe Damon privind obosit în gol. În clipa dinainte ca faţa lui să se lumineze întrebînd de Annie, se văzură clar în trăsăturile lui dificultăţile prelungite pe care le avea de înfruntat cu *The Fertile Crescent*. Arăta lipsit de

vlagă, aproape neajutorat.

– Ce face fata noastră? întrebă el.

– A fost doar un coşmar. Doarme acum.

– Bine, spuse el extenuat.

Margot îi ciufuli părul cu afecţiune şi se aşeză pe canapea, simţind briza răcoroasă a nopţii pătrunzînd în casă. Deschise cartea, un studiu critic a mai multor romane din secolul al nouăsprezecelea, şi începu să citească.

Înăuntrul ei Christine era foarte atentă, urmărindu-l pe Damon cu coada ochiului.

Viaţa se scurgea din el. O putea simţi pentru că era o expertă în reacţiile şi speranţele bărbaţilor. Dacă nu-şi va duce cît de curînd scenariul în faţa aparatului de filmat, alcoolul şi deprimarea îl vor purta spre sfîrşit.

Venise momentul să acţioneze.

– Damon, spuse ea. Trebuie să plec vineri seara. Tu şi Annie veţi rămîne singuri.

El o privi absent.

– Un prieten, surioară?

Ea îl tachină cu zîmbetul ei obraznic.

– Nu spun nimic.

Capitolul douăzeci şi patru

Christine se strecură cu uşurinţă la petrecerea de vineri seară din casa lui Larry Nieman, un producător important.

Ştia că Kurth îşi va face apariţia, pentru că investise bani într-o afacere de-a lui Nieman, un film TV cu mari şanse de a deveni un serial.

Ştia din fotografii cum arăta Kurth şi îl găsi imediat. Mişcările subtile ale trupului ei de la jumătatea camerei fuseseră suficiente pentru a-l detaşa de cei doi bărbaţi cu care stătea de vorbă. Aştepta să i se adreseze şi calmă se prezentă ca Margot Swift, asistentă şi secretară a lui Damon Rhys.

Asta îi atrase atenţia.

Se dăduse cu cel mai senzual parfum al ei. Rochia lipită de corp îi scotea în evidenţă curbele frumoase

ale şoldurilor şi sînilor. Părul îi cădea bogat pe umerii goi.

Cînd îşi strînseră mîinile, îi ţinu degetele mai mult decît ar fi fost necesar. Ochii lui studiau vioi forma picioarelor ei.

Îl făcu să amintească de proiectul lui Nieman apoi conduse repede conversaţia spre filmele plictisitoare din ultimul timp.

– Scenele de dragoste sînt atît de insipide astăzi, spuse ea, zîmbindu-i ispititor. Atît de inofensive. Cred că iubirea ar trebui să fie mai palpitantă, violentă, mai plină de energie. Ar trebui să distrugă – chiar dacă asta ar durea. Nu sînteţi de acord, domnule Kurth?

– Spune-mi Harm. Ochii mici o cîntăreau prudenţi, avizi.

Lăsă ca degetele ei să le atingă uşor pe ale lui pe cînd se îndreptau spre bar.

Peste două ore se aflau la un motel, Margot refuzînd să meargă în casa lui Kurth pe motiv că prefera un cadru mai anonim.

Urmărise atentă paharele pe care le dăduse pe gît. Băuse cel puţin trei coniacuri la petrecere şi îl ademenise să mai bea două pahare de şampanie în perspectiva întîlnirii lor. Deşi simţurile lui vor fi cam amorţite, provocările senzuale cu care îl tachinase timp de două ore îl vor face să fie în formă.

Restul va fi puţin complicat.

Dar era sigură de ea. Făcîndu-l să vorbească despre soţia şi fiicele lui îl înţelegea deja. Mai bine

decît se înţelegea el.

Se dezbrăcă lent în faţa lui, imaginile de pe ecranul televizorului tăcut fiind singura lumină din încăpere. Ochii lui, sărind nervos de la sînii la pelvisul ei erau deja furioşi.

Simulă un mic fior care era un fel de pantomimă a spaimei şi tremură în faţa penisului excitat pe care îl văzu între picioarele lui. Chiloţii ei căzură la podea şi rămase goală.

Imediat el se ridică în picioare. O trase brutal spre pat şi o împinse pe burtă. Ea scoase un mic strigăt de alarmă şi încîntare.

Fără nici o pregătire o pătrunse anal, vocea lui guturală declamînd obscenităţi de parcă ar fi fost imnuri de slavă.

Ea se zbătu sub el, strîngîndu-şi degetele, lovind cu pumnii în pat, gemetele ei erau pline de durere şi plăcere într-un amestec aţîţător.

– Oh, Harm, strigă ea cu faţa în cearceafuri, de ce îmi faci aşa ceva? Oh! Oh...

El termină cu zvîcnituri furioase, mîinile lui fiind încleştate în umerii ei delicaţi. Ştia că mîine dimineaţă va fi plină de răni.

Dar era pregătită pentru mai mult.

Îi turnă un pahar din sticla pe care o aduseseră cu ei şi i-l servi umilă în genunchi de parcă i-ar fi implorat iertare. În timp ce el sorbea din băutură, ea îi mîngîia coapsele groase atingînd cu veneraţie penisul moale care fusese înăuntrul ei.

Apoi începu să-i vorbească, şoptind timidă, tachinîndu-l, jucînd parodia de a fi îngrozită de pedepsele lui. Părea să-l sfideze ca să-i dea o lecţie copleşind-o cu o durere atît de mare încît să-i eclipseze în cele din urmă plăcerea şi să o facă să ceară îndurare.

În cîteva minute el se excită din nou, întărit de cuvintele ei şi de alintările moi ale degetelor ei. Înfuriat de puterea pe care o avea asupra lui o împinse jos şi începu să o lovească. Îl simţi muşcînd-o de sîni, cu mîinile lui tari pe coapse şi între picioare.

– Oh, Harm, murmură ea ademenitor. Mă doare... mă doare... Nu mai vreau... te rog...

Se foi sub mîngîierile lui pline de cruzime, parfumul ei sufocîndu-l, mîinile ei găsindu-i excitarea şi strîngînd-o încet, invitîndu-l astfel să o mai pedepsească o dată. Alunecă şi se smuci sub el, fixată de greutatea lui, gemînd sub pedepsele lui, strigătele ei batjocorindu-l, fiorii vibrînd de plăcere.

Îşi scînci durerea şi încurajarea cînd degete puternice ciupiră şi traseră de clitoris. Cînd o împinse sălbatic pe spate şi simţi înţepătura muşcăturii lui pe sexul ei fraged strigătele ei înfricoşate erau pline de triumf.

– Nu! Nu acolo... Harm, te rog, te implor...

Îl simţi lingîndu-i sîngele. Revolta timidă din vocea ei lăsă locul încîntării şocate. El o pătrunse repede iar ea îl aduse spre împlinire cu ferme unduiri feminine. Căzu greoi peste ea, lipsit de vlagă.

Era acoperită de transpiraţie şi lovituri. Mîine va fi toată vînătă.

Dar nu simţea nici un fel de durere. De fapt nu simţea nimic, dincolo de triumful lent al voinţei ei

peste a lui.

În ciuda extenuării lui, se folosi de picanteria cuvintelor ei şi de modulaţiile inteligente ale comportării ei pentru a-l face să o mai reguleze de două ori în acea noapte.

S-au despărţit la trei dimineaţa, Christine insistînd să plece singură cu taxiul acasă.

– Ne mai vedem. Îl sărută de noapte bună, cu ochii ei ridicaţi în sus în lumina razelor de lună.

Şi aşa se întîmplă.

Capitolul douăzeci şi cinci

Frank McKenna stătea pe scaunul din faţa biroului lui Harmon Kurth privind pe fereastră la platourile de la *International Pictures*. Nu se aşteptase să mai vadă această priveliştе; trecuse mai bine de un an de cînd Kurth îi mulţumise pentru că îi prezentase situaţia spitalizării lui Annie şi îi strînsese mîna, Frank presupunînd că va fi pentru ultima oară.

Însă acum Kurth îi ceruse să revină, fără nici o explicaţie, şi se afla în spatele biroului lui sorbind dintr-o ceaşcă de cafea în timp ce a lui Frank zăcea neatinsă lîngă el.

– Sînt sigur că te întrebi de ce ţi-am cerut să treci astăzi pe aici, Frank, spuse Kurth. La urma urmei Annie a ieşit de mult din spital. În paranteză fie spus, toţi sîntem încîntaţi de extraordinara ei însănătoşire.

Frank nu spuse nimic, dar îşi ridică o sprînceană în semn de curiozitate politicoasă.

– Ei bine, nu există nici un motiv presant, zise Kurth. E ceva mai degrabă legat de un fel de post-mortem – deşi acesta nu e nici pe departe cuvîntul potrivit. Ştiu că ai rămas în relaţii de prietenie cu Damon ca şi cu Annie – scuză-mă că recunosc ceea ce-mi spun spionii – şi mă întrebam pur şi simplu ce mai face.

Expresia lui Frank nu se schimbă. Se gîndea la ce l-ar putea întreba Kurth care să nu-i fie deja cunoscut.

– Ei bine, domnule... începu el.

– Spune-mi Harm. Te rog.

– Bine. Frank îşi drese glasul. Damon şi Annie sînt bine, după cîte ştiu eu. Fireşte, sînt încîntaţi de noul film – şi îngrijoraţi de problemele pe care le creează...

– Nu e nevoie să spui mai multe.

Surprinzîndu-l pe Frank, Kurth trînti destul de violent pumnul în masă.

– Ştii, Frank, Hollywood-ul poate fi un loc de coşmar. Abia primim vestea cea bună că Annie este pregătită să joace în noul film al lui Damon că aceşti oameni de afaceri ignoranţi de care depindem încep să pună beţe în roate la producerea acestui film.

Oftă exasperant.

– Astăzi trebuie să tratăm cu bancheri care nu au habar de film. Instituţiile financiare sînt patronate de companii şi conglomerate petroliere – şi sînt oarbe la orice altceva decît la succesul de casă. Bineînţeles că deseori pierd dolarii investiţi... dar pur şi simplu nu le poţi explica nimic. Iar scenariul lui Damon este destul de controversat pentru a-i face să o ia la fugă. Am muncit zi şi noapte ca să grăbesc lucrurile şi pro-

ducţia filmului să poată începe. Dar e un proces lent...

Se încruntă filozofic, apoi chipul i se lumină.

– Dar spui că amîndoi sînt optimişti. Asta e foarte important, Frank. Nu putem lăsa ca aceste probleme să ne sperie. Spune-mi totuşi: În ce condiţie fizică se află Annie? Cum se simte?

– Pare puternică, spuse el în cele din urmă. Deşi încă foarte slabă, dar puternică. Terapia ei pare să...

– Mda, e o fată curajoasă, îl întrerupse Kurth. Întotdeauna am ştiut asta. Nu mă surprinde deloc că s-a luptat aşa de mult să-şi revină. Absolut deloc. Şi Damon?

Frank înălţă din umeri.

– E nerăbdător. Dornic să înceapă turnarea filmului.

– Nu-l condamn. Kurth dădu grav din cap. Da, toţi trebuie să le facem faţă acestor întîrzieri de producţie. Ţine de munca noastră, după cum Damon o ştie bine. Sînt convins că nu va dura la infinit.

– Sper că nu.

Kurth continuă să dea din cap, o expresie gînditoare rămînînd pe chipul lui. Evitase în mod intenţionat să amintească de Margot Swift, ale cărei rapoarte în această săptămînă îi dezvăluiseră o cu totul altă poveste. Ştia că Annie nu mai avea încredere în ea şi că Rhys bea tot mai mult devenind mai dezechilibrat pe măsură ce comunitatea financiară îi închidea uşile în nas.

Kurth nu avea de gînd să dea la iveală cît de multe ştia despre Rhys. Însă îl privea pe Frank foarte atent cu ochii lui mici şi cenuşii.

– Ştii, spuse el, o notă confidenţială strecurîndu-se în vocea lui, am un sentiment personal extraordinar

pentru Annie. Firește, ai ajuns să iei legătura cu ea prin mine... nu știu cît de bine ai ajuns să o cunoști...

Privirea politicoasă a lui Frank fu singurul lui răspuns.

– Păi, în orice caz, continuă Kurth, ceea ce vreau să spun e că dacă am văzut vreodată o supraviețuitoare în această lume a filmului aceea e Annie. Speram ca Damon să se gîndească la ea pentru noul lui scenariu din moment ce s-au înțeles atît de bine în timpul primului film. Reușește să releveze ceva în ea ce este de-a dreptul ieșit din comun. O intensitate, o sexualitate...

Un zîmbet ușor îi curbă buzele.

– Firește, spuse el, am văzut asta în ea cu ani în urmă. Annie și cu mine ne cunoaștem bine – ca să spun așa. Făcea parte dintr-o companie de teatru pe cînd abia ieșise din adolescență.

Rîse puțin rușinat.

– Nu cred că ar trebui să-ți spun așa ceva, Frank... dar combinația aceea de îndrăzneală și senzualitate – ei bine, trecea dincolo de ecran. Se întîmplă să fie grozavă în pat la fel ca și o mare actriță.

Frank nu-și putu înăbuși fulgerul care țîșni din ochii lui.

Văzîndu-l, Kurth își ridică mîna.

– Scuză-mi limbajul, spuse el. S-a întîmplat demult. Annie a venit aici ca să dea o probă pentru un film numit *Tree in One.* Am dus-o acasă ca să discutăm despre rol. Și, a fost foarte prietenoasă și plină de afecțiune – iar un lucru a dus la altul. M-am simțit îngrozitor de vinovat – sînt un om de familie, după cum știi, și nu-mi place să mă culc cu starlete – dar pur și simplu nu i-am putut rezista.

Nostalgia şi admiraţia îi îmblînziră privirea.

– Niciodată n-am mai văzut ceva atît de proaspăt, frumos şi spontan, ca acea femeie, adăugă el.

Oftă cu regret.

– O amantă formidabilă. Atît de dibace, de creativă... un adevărat vulcan sub exteriorul acela îngrijit. Ne-am înţeles foarte bine. Dar, nu era potrivită pentru acel rol, aşa că l-am dat altcuiva. I-am spus să nu renunţe, totuşi – şi ea mi-a ascultat sfatul. Cînd s-a întors din New York pentru a da proba la *A Midnight Hour* era un miracol. Totul era pus în valoare, disciplinat. Era o actriţă matură, completă, în ciuda vîrstei fragede. Am fost atît de mîndru de ea, atît de mulţumit pentru ea...

Dintr-odată ochii i se înceţoşară.

– Cînd mă gîndesc la acea faţă superbă, la corpul ei minunat, zdrobite de accidentul acela îngrozitor, murmură el trist. Ce pierdere... Ştii, Frank, m-am gîndit mult la Eric Shain şi m-am întrebat cît de mult a avut de-a face cu acest accident. Desigur, erau foarte apropiaţi. Cu astfel de oameni, atracţia dintre ei este inevitabilă. Dar bănuiesc că niciodată nu voi şti adevărul. Poate nimeni nu-l va şti. Am impresia că Annie pur şi simplu a intrat în ceva care era prea mult pentru ea. Hollywood-ul e o junglă...

Se uită la Frank, cu o înţelepciune paternă în ochi.

– Sînt de mult în acest oraş, Frank, spuse el. Am lucrat cu sute de actriţe şi cu cîteva dintre cele mai grozave – unice în lume, ca şi Annie. Nu sînt ca oamenii obişnuiţi. Trăiesc la un nivel al pasiunii, al intensităţii care ne-ar ucide pe cei mai mulţi dintre noi. Cred că există ceva aproape fatal în această existenţă. Vor totul acum, nu pot aştepta, nu-şi pot

înfrîna impulsurile. Trebuie să expună tot ce simt.

Suspină, privirea lui rămînînd asupra statuetelor *Oscar* de pe etajerele din birou.

– Ştiam din proprie experienţă că e o fată căreia îi place să trăiască în promiscuitate, spuse el. Aşa că nu am fost prea surprins cînd zvonurile despre ea au scăpat de sub control în timpul filmărilor la *A Midnight Hour*. Fireşte, studioul a făcut totul pentru a le aplana, dar fără succes. Poate a fost vina personajului Liane care a influenţat-o pe Annie – a fost în călduri pe toată perioada turnării filmului, sau cel puţin aşa am auzit. În orice caz, prea multe aventuri ajung să-ţi creeze probleme, mai devreme sau mai tîrziu.

Trase adînc aer în piept şi zîmbi curajos.

– Dar ceea ce contează e că şi-a revenit. Studioul a fost alături de ea în momentele cele mai dificile şi acum e din nou pe picioarele ei. Sînt convins că are un mare viitor în faţa ei. De asta te-am chemat aici, Frank. Să-ţi spun că dacă o poţi încuraja în vreun fel, aşa ca Damon, să nu renunţe niciodată, ci să continue să vîneze stele de pe cer în cariera şi viaţa ei personală, sper că o vei face.

Frank dădu din cap.

– Cred, spuse el prudent, că începerea turnărilor la *The Fertile Crescent* ar fi de mare folos...

Kurth ridică un deget.

– Nu lăsa ca asta să te neliniştească, Frank, spuse el ferm. S-ar putea ca munca lui Damon să nu mai fie în mod automat un succes financiar. Dar de mult timp reprezintă o mîndrie pentru acest studio şi voi avea personal grijă să rămînă cu noi pînă cînd şi dacă publicul nu-l va mai vrea. Şi sper că aşa ceva să nu se întîmple niciodată.

Clătină din cap cu încăpăţînare.

– Nu, Frank: Am dus lupte mai încrîncenate ca aceasta şi am cîştigat. Mă aflu aici pentru a sprijini *The Fertile Crescent,* şi nu mă voi da bătut.

Suspinînd, se ridică.

– Ei bine, spuse el înconjurînd biroul pentru a strînge mîna lui Frank. Nu am vrut decît să-ţi spun care sînt preocupările mele şi cît sînt de fericit că Annie se simte bine. E de datoria noastră să o facem să rămînă aşa şi să o încurajăm spre marile împliniri care există în ea. Sper că mă vei ajuta. Linişteşte-o atunci cînd are nevoie de aşa ceva. Aminteşte-i că avem nevoie de talentul ei. Fă-o să înţeleagă că dacă crede în ea, totul va fi bine.

Frank simţi strînsoarea mîinii lui Kurth, fermă şi uscată. Timp de o secundă ochii celor doi bărbaţi se întîlniră, evaluîndu-se în tăcere, fără să dezvăluie nici o emoţie sau intenţie.

– Voi face tot ce pot, domnule. Cu o scurtă înclinare a capului Frank ieşi din birou.

Kurth se întoarse la ferestre şi privi spre coline cu mîinile prinse la spate.

Avusese dreptate în privinţa lui Frank McKenna. Era sigur de asta acum.

Şi în privinţa lui Rhys.

Şi, într-un mod mai subtil, în privinţa lui Annie.

Toţi erau acolo unde dorea el să fie.

Kurth era mulţumit de el însuşi. Categoric, reflectă el, nu exista om în Hollywood care să-l împingă jos de pe acest vîrf de munte. Pentru că ajunsese aici înţelegînd natura umană şi slăbiciunile omeneşti mai bine decît cei mai inteligenţi duşmani ai lui. Şi nu va abdica decît din propria-i voinţă.

Harmon Kurth se simţea aproape supraom zîmbind spre pămîntul luminat de soare care era domeniul lui. Aproape supraom şi aproape nemuritor.

Dar, într-un mod delicios, se simţea teribil de uman.

Pentru că în seara asta o vedea pe Margot Swift.

Capitolul douăzeci şi şase

Kurth şi Christine s-au întîlnit de trei ori în săptămîna care urmă şi de două ori în weekend.

Gusturile lui Kurth în materie de femei erau perimate, dar Christine ştiu cum să-i trezească interesul prin mici şiretlicuri ale comportării, mici accente în strigătele ei, mici sugestii şoptite, astfel încît imaginea ei îl aţîţa mai mult decît a oricărei femei pe care o cunoscuse.

În plus, era o excelentă spioană, povestindu-i pe un ton sec consternarea tot mai mare a lui Damon Rhys ca urmare a dificultăţilor pe care le avea de întîmpinat cu *The Fertile Crescent.* O scînteie plină de cruzime îi lumină ochii pe cînd îi povestea despre încercările zadarnice ale lui Annie de a se pregăti pentru această revenire în lumea filmului care părea

tot mai îndepărtată cu fiecare zi.

Informaţiile acţionau ca un preludiu subtil excitîndu-l pe Kurth spre dezgustătoare extremităţi ale perversiunii.

Îl lăsă să o reguleze în orice mod dori şi deseori se întorcea acasă cu crestături de bici şi zgîrieturi pe spate, coaste şi sîni.

Dar în esenţa supunerii ei înfricoşate rămînea cu răceală retrasă în ea însăşi. Şi asta îl atrăgea pe Kurth mai mult decît orice.

Îşi perfecţionase cu mult timp în urmă tehnica de a-l lăsa pe cel care o bătea să creadă că se pleca în faţa pedepselor lui, bucurîndu-se de brutalitatea lor, savurînd răsplata justificată – însă în acelaşi timp insinuînd prin aluzii imperceptibile că era mai puţin bărbat decît ar trebui să fie, că loviturile lui mai degrabă o amuzau decît o răneau, că niciodată nu o va putea satisface cu toată violenţa asalturilor lui.

Stoicismul unei femei care suportă durerea era singurul lucru pe care un bărbat violent nu-l poate suporta şi după care tînjea în secret, pentru că îi scotea în evidenţă deficienţa. Christine condimenta această atitudine cu doze picante de batjocură vicleană, panică prefăcută, încercări teatrale de a scăpa. Se tîra pe podea, se apuca de clanţele uşilor în timp ce Kurth o trăgea înapoi, plîngea disperată cînd el îi muşca sfîrcurile sau îşi freca nasul de rănile ei scoţînd sunete animalice.

În scurt timp îl făcu să depindă de ea.

Dar îi mai trebuia ceva. Simplicitatea sexuală a lui Kurth, stupiditatea libidoului său, îi limitau fanteziile. Nu rîvnea la mai mult decît să guste sîngele unei femei, să audă strigătele ei de durere cînd o strîngea

de clitoris sau o penetra în anus.

Christine voia să înfrumuseţeze toate astea.

Îi aduse instrumente de tortură cu care să o rănească. Erau cătuşe, frînghii, cuţite, bastoane cu care să o penetreze şi să o bată.

Îl ademeni să poarte lenjerie neagră şi să-i tragă o glugă pe cap. Îl ispiti să folosească cuvinte şi gesturi rituale chiar şi mai stilizate. Se străduí din răsputeri să-l facă să încorporeze referiri la soţia şi fiicele lui în aceste deliruri – seducţia ei cea mai importantă.

Strigătele ei de implorare deveniră şi mai disperate şi convingătoare, ghemuindu-se goală în faţa lui, în timp ce înjurăturile şi insultele bolborosite de el ajunseră mai bombastice, mai puţin umane, fiind emanaţii directe din bolnăvicioasa creaţie a fanteziei lui.

– Ah, Harm, plîngea ea, împlîntată în sexul lui, lacrimile şiroindu-i pe faţă. Mă omori. De ce îmi faci aşa ceva? Fie-ţi milă!

– Nu de tine, căţea, hohoti el, grohăind cînd termină. Nu de tine, căţea spurcată.

Şi cu fiecare împingere îi aparţinea ei tot mai mult.

Capitolul douăzeci şi şapte

Timpul era scurt.

Kurth era un om puternic şi în multe privinţe unul foarte iscusit. Dar Christine savură provocarea de a-l îngenunchea doar în trei săptămîni.

Reuşi să găsească o cameră de hotel gata pregătită apelînd la o favoare din partea unei legături din New York cu care discută la telefon. La recomandarea lui se adresă unui operator din Los Angeles care se mai ocupase de aşa ceva.

Se numea Sandy Tatera. Era un bărbat obişnuit, de vreo patruzeci de ani, cu o mustaţă subţire şi voce calmă. Christine îi plăti jumătate din onorariu în avans şi îi explică cu mare grijă ce aştepta de la el. Îi promise să fie la înălţime.

Christine nu întîmpină nici o dificultate în a-l ademeni pe Kurth în camera de motel, pentru că aveau

obiceiul să se întîlnească în locuri necunoscute.

Se asigură că toate instrumentele sadice erau la vedere. Chiar de la începutul întîlnirii lor avusese grijă să exagereze inocenţa lipsită de apărare a interpretării ei şi să obţină de la el posturile cele mai melodramatice, cruzimea cea mai caraghioasă. Şi îşi dădu osteneala să-i evoce familia cît mai des posibil:

– Te rog, Harm! Eşti un bărbat cu familie. Ai o soţie, două fiice. Cum poţi trata o femeie în felul ăsta? Fie-ţi milă!

– Nu de tine, căţea în călduri, chicotea el.

Împinse lucrurile şi mai departe, tachinîndu-l, înnebunindu-l cu supunerea ei, asigurîndu-se că-i va face sfîrcurile să sîngereze, urlă în agonie cînd el gustă carnea însîngerată dintre picioarele ei.

Ieşindu-şi din minţi de excitare Kurth se plimba ţanţoş prin faţa ei, împroşcînd-o cu insulte, intonînd cu asprime descrieri a marelui său motor feroce rănindu-i anusul minuscul. Se năpusti asupra ei cînd ea se ghemui îngrozită, îi desfăcu picioarele, o legă de pat, îşi forţă degetele şi limba în ea, supse sîngele cu o bucurie animalică.

Dorind să se asigure că totul va ieşi bine, Christine îl regulă de trei ori în noaptea aceea. Cînd se termină, Kurth ofta extenuat, satisfăcut. Făcu un duş, îi dădu un cadou de o mie de dolari şi plecă.

Rămăsese singură în patul pătat de sînge.

– În regulă, Sandy, se adresă ea pereţilor.

Un mic tremur în strălucirea ecranului televizorului fu răspunsul primit.

Capitolul douăzeci şi opt

Patru zile mai tîrziu sosi un pachet, trimis prin curier la biroul lui Harmon Kurth de la *International Pictures.*

Înăuntru se afla o casetă video.

Curios, Kurth o puse în aparatul din biroul lui. După cîteva secunde îl opri şi ridică telefonul.

– Nu vreau să fiu deranjat. De nimeni.

Trase draperiile şi urmări toată înregistrarea.

Faţa frumoasă a lui Margot Swift se afla în prim-plan, cu ochii măriţi de groază. Lîngă urechea ei era gura lui Kurth, scuipînd obscenităţi.

Ea protesta, implorînd îndurare pe cînd el trecea ţanţoş prin faţa ei, cu penisul ridicat, apoi alerga spre ea muşcînd-o şi pălmuind-o, gemînd litanii sadice în timp ce ea scîncea disperată şi se smucea fără şanse

de scăpare din corzile care îi fixau încheieturile şi gleznele.

Se prezenta o nouă scenă cu un prim-plan al lui Kurth, extaziat şi furios. Imaginea aluneca încet în jos de-a lungul corpului său îndesat pînă la penisul îngropat în posteriorul lui Margot. Vocea lui se auzea delirînd, iar degetele o trăgeau de păr, o izbeau în piept.

Un aparat de filmare special prinsese imaginea degetelor sale strîngîndu-i clitorisul în timp ce o regula anal.

Sînii şi vaginul şiroiau de sînge. Aparatul urmări cum el îl linge cu suspine adînci, chicote de desfătare, scoţînd hohote de rîs demente.

Din nou şi din nou penisul lui se ridică supunînd-o împingerilor sale furioase. În seara aceasta nu exista nici o urmă din ademenirile ei viclene, încurajările murmurate, batjocura subtilă. Doar spaima unei fecioare, în contrast cu sadismul unui monstru lacom.

Kurth privi fascinat şi amuzat. Ce ciudat era să-ţi vezi pe peliculă propriile fantezii. Păreau grotesc de disproporţionate. Va trebui să-şi aducă aminte de asta pe viitor.

Nu-i era teamă şi nu se simţea alarmat. De fapt, simţul umorului îi era stîrnit de ideea că biata Margot Swift avusese îndrăzneala de a încerca să-l şantajeze. O tentativă naivă de a-l ajuta pe Rhys, presupuse el.

Hm, o va zdrobi ca pe o gînganie.

Următoarea imagine îi şterse zîmbetul de pe faţă.

Aparatul se retrăgea de la imaginea testiculelor lui legănîndu-se pe fesele lui Margot, pentru a prezenta ecranul mare al unui televizor. Cînd aparatul se retrase şi mai mult întreg televizorul apăru în imagine, aşezat pe o masă din faţa unei canapele.

Pe canapea se aflau soţia lui, Rosemary, şi cele două fiice.

Şocată, Rosemary întindea mîna pentru a feri ochii lor de ecran. Cea mai mică, Maggie, avea faţa plină de lacrimi. Tess privea zguduită ecranul, trăsăturile fiindu-i schimonosite de scîrbă.

Kurth uită să mai respire.

Ştia că erau în vacanţă la Palm Springs aşteptînd ca munca lui să-i permită să li se alăture. Banda video nu putuse fi montată decît în ultimele cîteva zile, poate chiar cu ore în urmă.

Asta însemna că în timp ce el stătea aici, Rosemary îşi făcea deja planuri să-l părăsească, luînd fetele cu ea. Fireşte că nu-i dăduseră nici un telefon.

Om ordonat, Kurth îşi puse repede secretara să sune la hotelul din Palm Springs. O clipă mai tîrziu auzi vocea la interfon.

– Au plecat, domnule. N-au spus unde.

Kurth se uită de la imaginea nemişcată de pe ecran la cutia în care sosise banda.

În ea se afla un pistol 32. Nici un bileţel.

Kurth se gîndi atent, mintea lui fiind în alertă ca a unui animal de pradă confruntat pe neaşteptate cu un duşman mai puternic.

Exista vreo cale de scăpare? Nu: Tess şi Maggie văzuseră banda deja. Îl văzuseră *pe el*.

Luă pistolul, îl puse la tîmplă, se răzgîndi, deschise gura şi fixă ţeava de cerul gurii.

Şovăi. De ce n-ar ucide-o pe fata aia, Swift, mai întîi? De ce să nu verse sînge înainte de a dispărea, aşa doar de-al dracului?

Apoi observă bucata de hîrtie în care fusese învelit pistolul. Erau tipărite pe ea mai multe nume.

Los Angeles Times
Hollywood Reporter
Los Angeles Herald-Examiner
Daily Variety
National Enquirer

O fracţiune de secundă Kurth se gîndi la puterea lui asupra presei. Chiar dacă banda ar fi fost copiată şi trimisă publicaţiilor de pe listă, putea născoci ceva pentru a le împiedica să ajungă la cunoştinţa publicului. Nu exista editor sau publicaţie în ţară care să nu-i datoreze un serviciu şi să nu aibă motive să se teamă de el.

Dar pe listă mai exista şi al şaselea nume.

Howard Mann

Kurth zîmbi. Micuţa Swift se gîndise la toate. Nu avea sens să lupte. Mann va avea grijă ca, într-un fel sau altul, banda să ajungă la public. Iar reputaţia lui Kurth nu va supravieţui unei astfel de lovituri. Va însemna sfîrşitul.

Timpul expirase din toate bătăliile lui, cîştigate şi pierdute.

Pistolul era în gură, ţeava strînsă între dinţi.

Oftînd, Kurth apăsă pe trăgaci.

Capitolul douăzeci şi nouă

Înmormîntarea lui Kurth a fost grandioasă, ţinînd seama de sinuciderea lui. Au participat toţi cei care însemnau ceva în ierarhia agitată a Hollywood-ului.

Necrologul a fost rostit de Howard Mann, rivalul cel mai important al lui Kurth de-a lungul a cincisprezece ani şi omul care va moşteni cu siguranţă domeniul prăbuşit care fusese condus de voinţa de fier a lui Kurth.

Lăudă extraordinara cunoaştere a filmului şi a oamenilor de film ca şi instinctul lui pentru capriciile pieţei.

– Într-o eră în care lumea noastră este tot mai mult controlată de oameni de afaceri din afara ei, spuse el cu o voce vibrantă, Harm Kurth a rămas un om de film pînă în măduva oaselor. A preluat conducerea studio-

ului *International Pictures* cînd era un gigant aflat în pragul prăbuşirii şi l-a readus într-o formă modernizată la vechea lui putere. A făcut asta printr-o politică fermă a producţiei, responsabilitate financiară şi o tratare cinstită, onorabilă a oamenilor care lucrau pentru şi cu el.

Se opri, emoţia împiedicîndu-l să vorbească.

– Amprenta talentului şi iscusinţei lui Harm, continuă el, rămîne în sutele de filme făcute de studio sub îndrumarea lui. Numele lui va fi amintit alături de Mayer, Cohn, Warner şi Thalberg.

Nu găsesc nici o cale mai potrivită de a comemora timpul petrecut alături de noi decît spunînd că a fost, în sensul cel mai deplin al cuvîntului, un om de familie, înainte de toate, fireşte pentru Rosemary şi iubitele sale fiice, Tess şi Maggie; iar în al doilea rînd pentru numeroasa familie pe care o reprezintă cei care lucrează la *International Pictures Incorporated.*

Cutremurat de durere Howard Mann îşi reluă locul în mulţimea uriaşă a persoanelor adunate în biserică.

Absenţa soţiei şi a fiicelor lui Kurth de la înmormîntare a fost explicată de purtătorii de cuvînt ca datorîndu-se tulburării provocate de pierderea lui.

Wally Dugas citi în *Times* lunga relatare a acestui eveniment, sorbind tacticos dintr-o bere şi lăsîndu-şi gîndurile să-şi urmeze propriile căi.

Nu se dădea nici un motiv pentru sinuciderea lui Kurth. Într-adevăr, lumea filmului reacţionase de parcă ar fi murit din cauze naturale.

Nu era de mirare. Industria depindea de imaginea impecabilă a celor care o conduceau, iar Kurth fusese în vîrful piramidei. Dacă ar mai fi trăit cinci ani ar fi reuşit să-şi anexeze influenţa reţelelor de televiziune şi ar fi fost considerat de istorie drept conducătorul cel mai puternic din analele lumii de film.

Dar acum se terminase.

Puse jos ziarul şi se uită la pereţii biroului său.

Mă întreb cum a făcut-o.

Era convins că Christine era responsabilă. Nu doar că fusese conştientă, deghizată în Margot Swift, de pericolul reprezentat faţă de Annie Havilland şi Damon Rhys de campania terorii financiare împotriva scenariului *The Fertile Crescent,* dar îl întîlnise personal pe Kurth, mergînd la moteluri cu el, după cum dovedise supravegherea superficială pe care Wally o făcuse în ultimele săptămîni.

Bineînţeles că absenţa de la înmormîntare a lui Rosemary şi a fetelor era o dovadă clară. Christine trebuie să fi reuşit să le aducă la cunoştinţă excentricităţile sexuale ale lui Kurth.

Wally o cunoştea pe Christine. Nu s-ar fi deranjat să-l şantajeze sau să ajungă în vreun fel la o înţelegere cu el. Înţelegea ce era el. La nivel profesional el era la fel de nemilos ca şi ea şi nu ar fi cedat.

Aşa că pur şi simplu îl făcuse să dispară. Odată eliminată influenţa lui Kurth, filmul lui Rhys va găsi foarte curînd finanţarea necesară.

Wally aruncă o privire în urmă asupra ultimelor luni. În noaptea în care se apropiase în sfîrşit de Christine şi o lăsase în mod intenţionat să asculte conversaţia cu Kurth, ştiuse că face ceva mai mult decît să o salveze din ghearele lui susţinînd că e

moartă şi scutind-o pe Annie de ruşinea de a-şi vedea numele legat de cel al unei surori prostituate.

Nu, era mai mult decît atît. Wally ştia că o înarmase pe Christine cu suficiente informaţii pentru a face din ea cel mai perfid şi mai implacabil duşman pe care Kurth l-ar fi putut înfrunta vreodată.

Iar acum, Kurth era mort.

Wally nu simţea nici un fel de vinovăţie pentru trădarea lui sau distrugerea celui care îl angajase. În schimb se simţea extrem de uşurat că Kurth dispăruse de pe suprafaţa pămîntului.

Şi simţea o nouă curiozitate pentru Christine.

Nu-l surprinsese părăsind totul şi apropiindu-se de Annie Havilland. La urma urmei privirea de pe chipul ei din acea cameră de motel din Miami îl convinsese că nu ştia nimic despre o familie reală, cu excepţia mamei ei.

Deci nu-i rămăsese decît o singură acţiune logică: să o găsească pe Annie, să ajungă să o cunoască, să înceapă să-şi înţeleagă trecutul.

Nu-i va face nici un rău lui Annie, credea Wally.

Cel puţin pînă cînd şi dacă va hotărî că Annie merită un fel de pedeapsă.

Wally fusese plin de admiraţie cînd drăguţa Margot Swift venise din New York împreună cu Damon Rhys. Cît de inteligentă fusese Christine. Dintr-o singură mişcare intrase în familie, se putea spune.

Iar acum, cînd familia fusese ameninţată de Kurth, îşi grăbise programul şi îl eliminase cu toată promptitudinea minţii ei iuţi şi a prodigioaselor trucuri sexuale.

Cît de uluitoare sînt schimbările destinului! Dacă nu ar fi existat Wally, telefonul cu microfon, seara pe-

trecută cu Christine într-o noapte fierbinte din Miami în urmă cu şase luni, Harmon Kurth ar fi fost în viaţă acum, iar Christine şi-ar fi continuat afacerile ei profitabile în susul şi în josul Coastei de Est, fără să viseze că un coridor pierdut al vieţii ei ducea spre Annie Havilland.

Wally nu simţea o mîndrie deosebită că îşi jucase rolul atît de bine, ci mai degrabă o uimire tăcută faţă de căile sinuoase ale timpului. În cazul acesta fusese un agent al procesului. Data viitoare s-ar putea să fie o victimă.

Oricum, meritase din plin să-l vadă pe Kurth lichidat într-un mod atît de poetic.

Dar mai avea de lucru.

Cearceafurile şi feţele de pernă pe care le luase de la motel nu-l satisfăcuseră.

Grupa de sînge a lui Christine era 0.

Tipurile A şi B erau singura combinaţie capabilă să producă 0 ca şi AB. Annie avea AB. Astfel era posibil ca Harry Havilland să fie tatăl lui Christine.

Wally se lupta neliniştit cu gîndul că Leon Gutrich sau altul dintre iubiţii şi codoşii lui Alice Havilland ar fi putut fi tatăl lui Christine. Dar grupa de sînge a lui Gutrich descoperită la spital era B. Asta îl elimina. Iar printre ceilalţi Wally nu reuşise să descopere decît grupa de sînge a lui Mike Fontaine care era un AB nesemnificativ.

Presupunera era justificată: Harry Havilland era tatăl ambelor fete. Dar presupunerea nu era o dovadă

clară.

Dacă ar şti mai exact cînd se născuse Christine. Şi unde...

Dar poate că nimeni nu ştia lucrurile astea.

Cu excepţia lui Alice.

Capitolul treizeci

Damon Rhys se plimba nervos prin sufragerie, fără să-şi dea seama că amurgul de afară făcea colţurile încăperii aproape invizibile.

– Isuse, mormăi el. Isuse...

Annie şi Margot erau tolănite pe două canapele, fustele lor scurte dezvăluind picioare lungi, frumoase, care luceau în lumina crepusculară. Amîndouă păreau pierdute în gînduri, deşi ochii lor îl urmăreau pe Damon în peregrinările sale prin cameră.

– Oh, la naiba, bombăni el nemulţumit. Toţi murim odată...

Se gîndea la Harmon Kurth şi la vestea şocantă a sinuciderii lui. De-a lungul anilor Damon îl cunoscuse doar din vedere pe Kurth şi era sincer uluit de autodistrugerea unui om aşa de puternic.

Cu toate astea instinctele sale de scriitor îl făceau să se întrebe care erau nevăzutele fire ale influenţei, pericolului şi poate nebuniei care îşi ţesuseră plasa în spatele exteriorului patern al lui Kurth. Nu-şi putea reprima interesul de psiholog faţă de neaşteptatul eveniment.

Între timp moartea, ca întotdeauna, deschidea o uşă interioară spre coridoarele inspiraţiei lui Damon care îi crea o stare încordată, susceptibilă. Sinuciderea era doar una din cele mai dominante teme ale operei şi vieţii sale interioare. Să-l vadă pe Kurth dispărînd în felul acesta în faţa lui era ca şi cum ar fi aruncat o privire pe furiş spre viitorul lui.

– La naiba, repetă el, oprindu-se ca să bea din paharul de whisky de pe masă. Era un dobitoc. O ştiam. Sub faţada de marmură era un măcelar. Dar tocmai asta e: un dobitoc nu se sinucide. Se ţine cu dinţii de tot ce poate... Oh, fir-ar să fie.

Margot nu spuse nimic. Ştia că Damon va bea mai mult decît de obicei în seara asta şi se va trezi probabil înainte de miezul nopţii mahmur şi ameţit, ceea ce-l va face să blesteme pînă dimineaţă. Aşa era obiceiul lui cînd evenimentele îl tulburau în mod deosebit. O văzuse deseori în chinurile recente legate de noul film. Avea de gînd să fie lîngă el cînd se va trezi, cu aspirine, un masaj pe spate şi sprijin moral.

În spatele măştii ei Christine era calmă. Ştia că preocuparea lui Damon pentru propriile emoţii bizare va fi de scurtă durată. În curînd se va apuca de lucru – pentru că în curînd, Kurth fiind eliminat, *International* sau un studio rival va oferi finanţarea şi producerea filmului.

Îşi îndeplinise partea ei. Cealaltă parte se afla în mintea bărbatului pe care îl vedea plimbîndu-se

încoace şi încolo prin faţa ei.

Annie privea hoinărelile lui Damon zîmbind uşor, ascultînd melancolică ecoul cuvintelor sale. Sunetul vocii lui îi era la fel de drag ca şi dezordinea din casa lui veche. Amîndouă păreau fragile şi în pericol ca urmare a morţii lui Kurth.

Firește nu pentru că ar fi existat vreo ameninţare reală. Dimpotrivă, moartea lui Kurth însemna probabil începutul ultimei şi celei mai mari etape de artist a lui Damon.

Totuşi, moartea părea să-şi fi aruncat paloarea rece asupra a tot ce-i înconjura în noaptea asta. Nimic nu era sigur sau permanent. Nici o fundaţie oricît de solidă nu putea evita prăbuşirea sub pumnul brutal al timpului.

Annie îşi petrecuse cinci ani din viaţă într-un război împotriva unei armate fără faţă, al cărei comandant fusese Harmon Kurth. Cîştigase bătălii disperate în acest conflict şi suferise pierderi amare. Purta cicatrici care o vor însoţi pentru totdeauna.

Iar acum, dintr-odată, Kurth nu mai era, eliminat de forţe pe care ea nu le putea vedea şi nici măcar imagina. În sfîrşit era la adăpost de urmărirea lui perfidă, continuă. Iar el se eliberase pentru totdeauna de propria-i furie faţă de cariera ei încăpăţînată.

Dar Annie nu simţea nici un fel de alinare în noaptea asta. Nici nu îndrăznea să împartă teama şi respectul lui Damon pentru surprizele macabre oferite de viaţă celor încrezători în sine.

Simţea un gol prea intim şi prea total ca să-l împartă cu Damon sau cu Margot, un gol pe care soarta i-l rezervase doar ei.

Trecuseră aproape două săptămîni de cînd Frank McKenna sunase ca să anuleze ultima invitaţie la cină. De atunci nu-l mai văzuse.

Accentul de rămas-bun din vocea lui în acea ultimă seară fusese real. Timp de şase zile după aceea ea încercase să nu-l audă, dar răsuna ca dangătul sorţii ei în tăcerea care urmase.

Fireşte că nu putea să nu se întrebe care erau motivele. Dar era bucuroasă că fusese destul de deşteaptă sau de disperată ca să nu-l întrebe în seara în care sunase. O femeie nu oferă încurajare damnaţiunii ei întrebînd de ce.

El nu va mai veni. Acum o ştia.

Annie era din nou singură.

Capitolul treizeci şi unu

Sandy Tatera era întins pe patul din apartamentul său din East Los Angeles, savurînd aura lăsată de Christine. Îl mîngîia de la organele genitale la buze şi degete.

Ce femeie! Cît de generos şi de profesionist fusese din partea ei să i se ofere împreună cu cei trei mii de dolari pe care îi datora. Îşi va aminti de această muncă cu satisfacţia senzuală a unui bărbat ca şi cu mîndria unui artist. Era fără nici o îndoială amanta cea mai dulce şi mai frumoasă din toată lumea.

Şi ce actriţă! Interpretarea ei în faţa lui Kurth fusese genială. Nu doar că îşi jucase rolul perfect – acceptînd durerea considerabilă cerută de rolul ei – dar îl instruise pe Sandy cum să monteze banda ca ea să arate ca o fetiţă înspăimîntată în ghearele

sadice ale lui Kurth.

Sandy nu dorise să fie de faţă la partea din Palm Springs a acţiunii lor. Dar Christine îl făcuse să înţeleagă că prezenţa lui cu un aparat ascuns era esenţială, ea urmînd să se ocupe de soţie şi fete.

O făcuse admirabil, ademenindu-le cu o poveste despre o surpriză secretă din partea lui tăticu' şi proiectînd cea mai oribilă scenă, timp suficient ca Sandy să le înregistreze reacţiile înainte de a fugi din cameră. Totul se bazase pe cîteva secunde şi le reuşise. În confuzia care urmă Christine şi Sandy plecaseră fără probleme.

Amintindu-şi acum, Sandy era şi mai impresionat de cît de bună fusese cu copiii. Se purtase ca o mătuşă plină de haz sau ca o soră mai mare – pînă cînd dispăruse în clipa în care banda se derula pe ecran.

Era o cruzime să vezi aşa ceva şi să înregistrezi. Dar nu puteai decît să o admiri pe Christine. Era o mare actriţă şi o mare inteligenţă.

Iar acum, vestea înmormîntării dovedea că Kurth se sinucisese cînd fusese ameninţat de banda video. Dacă acest eveniment intrase în planurile lui Christine sau îi încurcase schema de şantaj pe care o avea în minte, nu era treaba lui Sandy.

Aceasta era datoria oricărui profesionist care se respecta: să ştie care era şi care nu era treaba lui. Să-şi facă munca şi să rămînă în banca lui. Să-şi facă prieteni şi să şi-i păstreze.

Acesta era codul lui Sandy. Trebuia să faci servicii celor din branşă, şi pentru organizaţia mai mare cărora toţi îi aparţineau. Nimeni nu era o insulă.

Îşi făcuse munca pentru Christine şi ea îl plătise. Dar nu se oprea aici. Trebuia să se îngrijească de el, aşa cum ea se îngrijise de problemele ei.

Trecuseră deja mai multe luni de cînd auzise de recompensa pusă pe capul lui Christine de familia Corona. Ea nu-i spusese prea multe atunci cînd luase legătura cu el. Dar se potrivea perfect descrierii făcute. Iar Sandy îşi dădu seama cine era în clipa în care o văzu făcîndu-şi profesia, pentru că îi cunoştea reputaţia.

Va merita două mii de dolari dacă îi trimitea vorbă lui Sam Corona că ea era aici.

Iar un serviciu făcut familiei Corona valora mai mult de două mii de dolari.

Nimeni nu era o insulă. Asta era natura afacerilor. Binele tuturor înlocuia beneficiul unuia singur.

Sandy întinse mîna spre telefon.

Capitolul treizeci şi doi

La trei zile după moartea prematură a lui Kurth directorii îngrijoraţi de la *International Pictures* calculau activul şi pasivul corporaţiei.

Oamenii aceştia, importaţi în mare parte din lumea afacerilor de Kurth, erau prea puţin obişnuiţi cu latura creatoare a producerii unui film. Spre exemplu, nu puteau înţelege ezitarea încăpăţînată a companiei de a finanţa *The Fertile Crescent,* un film de un autor care se dovedise a avea succes la public.

S-au ţinut şedinţe pentru a evalua potenţialul de box-office al lui Annie Havilland şi calitatea scenariului. Nimeni nu găsi nici o deficienţă în vandabilitatea produsului. Bineînţeles, nimic nu mai era sigur la Hollywood – dar scenariul lui Rhys arăta prea bun pentru a fi ignorat.

Se hotărî adoptarea unei linii conservatoare în

aceste vremuri tulburi şi sprijinirea unui palmares ce-şi demontase succesul. *International* va finanţa şi va distribui *The Fertile Crescent,* un proiect relativ ieftin comparat cu monştrii care fuseseră creaţi recent, şi va spera obţinerea unui profit tipic Rhys, de patruzeci milioane dolari.

S-a scos în evidenţă faptul că datorită uriaşului succes al filmului *A Midnight Hour* şi senzaţiei legate de cariera distrusă de accident a lui Annie Havilland, noul film al lui Rhys s-ar putea dovedi un succes răsunător. Era foarte posibil ca publicul să dea buzna în cinematografe doar pentru a vedea noua faţă a lui Annie Havilland.

Directorii de la *International* îl sunară pe Rhys informîndu-l de hotărîrea luată.

Imediat Damon se puse în mişcare.

Îi ceru lui Cliff Naumes să înceapă preproducţia, îl angajă prin contract pe Mark Salinger, pentru un program de turnat care să înceapă peste şase săptămîni, şi începu să negocieze cu impresarii pentru cei trei actori pe care îi avusese tot timpul în minte pentru bărbaţii din viaţa lui Daisy.

Află că producţia va trebui întîrziată cu cel puţin două săptămîni deoarece atît de importantul operator Duncan Worth era angajat pînă în septembrie. Damon nici nu se gîndea să turneze fără el.

Ceilalţi au fost contactaţi cu uşurinţă. Kenji Nishimura era disponibil pentru a compune muzica filmului. Jerry Falkowsky se va ocupa de sunet, iar

Eileen Mahler, deşi se lupta cu un cancer la sîn, se va afla la pupitrul de montaj.

Exterioarele se vor filma în Midwest şi cîteva scene în Chicago. Vor fi căutate în săptămînile care urmau. Filmul nu va fi scump sau dificil din punct de vedere tehnic.

Însă interpretările vor fi o provocare pentru fiecare actor. Damon mirosea deja febra reluărilor.

Şi mai era machiajul lui Annie. Munca ei de pînă acum nu avusese cum să o pregătească pentru ce va avea de îndurat. Nu doar că vor trebui acoperite cicatricile accidentului, dar în film va trebui să îmbătrînească de la şaptesprezece la treizeci şi patru de ani.

Ei şi, îşi zise Damon. Deci va fi un iad pentru ea. Actorii erau experţi în a trece prin iad şi a ieşi nevătămaţi.

O atomsferă ameţitoare şi uşor dementă se revărsa asupra casei din canion pe măsură ce fiecare realiza că *The Fertile Crescent* nu mai era doar un proiect pe hîrtie, ci un film adevărat, în producerea căruia vor fi implicaţi cam două sute de oameni şi care trebuia turnat în mai puţin de un an. Toată lumea era entuziasmată, nervoasă şi fericită.

Damon reveni la programul de birou, ceea ce însemna un alt ritm de lucru şi reducerea băuturii sau, cel puţin în cazul lui, un mod ciudat de diferit de a înfrunta alcoolul.

Se scula dis-de-dimineaţă, vorbea la telefon cu *International,* lua prînzul în fiecare zi cu directorul de distribuţie, cu producătorul executiv şi cu unul sau

mai mulţi posibili actori secundari însoţiţi de impresarii lor. După-amiezele le petrecea la biroul de la studio, aproape în întregime discutînd la telefon.

Cina şi-o rezerva în mod gelos pentru „familie", ceea ce însemna Annie şi Margot, care îşi adăugaseră statutul de colaboratoare la rolul imaginar de fiice iubitoare.

Margot era cu Damon de-a lungul întregii zile, noaptea, acasă, aventura ei cu prietenul anonim părînd să fi luat sfîrşit. Era veselă ca întotdeauna, aşa că nici Damon nici Annie nu erau prea îngrijoraţi de nereuşita acestei relaţii.

Dar cu Annie era cu totul altceva. Era în mod acut conştientă că Damon şi Margot, în ciuda tăcerii pline de tact, ştiau că relaţia ei cu Frank McKenna aparţinea trecutului, şi era oricum, dar nu indiferentă, de această pierdere.

Era sfîşiată între dorinţa de a depinde de sprijinul lor în singurătatea ei şi nevoia tot mai mare de a scăpa din situaţia jenantă de a fi obiectul simpatiei lor pline de grijă, de a-şi linge rănile în intimitate.

În acelaşi timp, interpretarea lui Daisy apropiindu-se, descoperi că nervii îi erau atît de încordaţi, că programul din casă nu reuşea să o calmeze.

În ultimele săptămîni petrecuse mult timp cu Tina Rush, micuţa Natalie şi frăţiorul ei David, făcîndu-le mai multe vizite Norei Crane şi nepoatelor ei. Dorea să fie cît mai mult în contact cu copiii şi să încerce să se pună în pielea lui Daisy, o femeie care se arunca în căsătorii şi aducerea pe lume a copiilor cu o dăruire aproape nebună.

Era un proces dureros. Daisy, în felul ei, era la fel de mult opusul lui Annie ca şi Liane, avînd calităţi pe

care ea într-o viaţă întreagă refuzase să le accepte în ea însăşi. Şi, de parcă această criză creatoare nu ar fi fost suficientă, mai exista problema spinoasă a reîntoarcerii ei pe ecran cu o faţă nouă. Însăşi ideea de a ajunge din nou în faţa aparatului de filmat o umplea de groază.

Aglomerarea acestor presiuni asupra ei devenise pur şi simplu prea mult. Annie nu mai putea suporta această perioadă fără puţină singurătate şi fără posibilitatea de a medita la ceea ce urma să facă.

Aşa că îşi învinse propria rezistenţă şi, după ce-i informă pe Damon şi pe Margot de intenţia ei, îşi împachetă destule lucruri pentru o şedere prelungită departe de casa din canion. În ciuda sentimentului dureros al despărţirii, se întoarse la apartamentul din Hollywood pe care îl păstrase de la accidentul ei.

Ultima dată cînd se aflase în aceste încăperi modeste fusese ziua în care pornise spre casa lui Eric Shain ca să-l anunţe că îi purta copilul în pîntece.

Era micul ei cămin sau ce mai rămăsese din el. Deşi locul ei lîngă Damon însemna totul pentru ea, ştia că va trebui să facă faţă unei existenţe solitare pentru a-i da viaţă lui Daisy.

Şi, în mod ciudat, simţea că trebuie să fie mai aproape de legătura nefericită cu Eric şi de copilul pierdut care se aflase în corpul ei, ca şi de noul gol lăsat în viaţa ei de Frank, dacă voia să o creeze convingător pe Daisy.

Trebuia să plece.

Margot o ajută să-şi mute lucrurile şi rămase lîngă ea în sufrageria cîndva familiară, cu canapeaua, măsuţa de cafea şi vechile peisaje californiene atîrnate pe pereţi.

Erau amîndouă conştiente că în această ambianţă aparent preistorică Annie răspunsese telefoanelor lui Eric, îi primise bileţelele, îl aşteptase să vină să o ia la plimbare – şi se bazase pe el ca pe singura forţă capabilă să o susţină într-o lume ostilă.

Refuzînd invitaţia la cină a lui Damon şi a lui Margot, îşi luase rămas bun dimineaţa, intenţionînd să facă cîteva cumpărături după-amiază şi să-şi pregătească singură cina. Dorea izolarea pe care o cunoscuse cîndva.

Trebuia să înfrunte stafiile din acest apartament: Eric, copilul şi poate amintirea cea mai tristă, Nick, cel care îi găsise această locuinţă.

Cînd Margot o ajută să-şi aranjeze hainele în dulap, Annie se întoarse şi privi prin dormitor.

– Lipseşte ceva, spuse ea. Ce am uitat?

Amîndouă studiară dormitorul.

– Ştiu, spuse Margot dintr-odată. Ai uitat fotografia tatălui tău.

Annie îşi dădu seama că locuinţa lui Damon devenise atît de mult un cămin pentru ea, încît lăsase fotografia acolo ca pe un semn inconştient al faptului că nu dorea să plece. Damon era tatăl ei acum şi o parte din ea credea că locul ei era lîngă el – cu toate că restul, aproape vindecat acum, avea nevoie de independenţă şi de izolare.

– Nu-i nimic, spuse Margot. Ţi-o aduc eu mîine.

Annie ştia că Margot nu voia să o scape din ochi asigurîndu-se că era instalată confortabil şi că nu era

deprimată de acest loc singuratic.

– O.K., dădu ea din cap. Îţi pregătesc prînzul.

Margot porni spre uşă şi se opri cu mîna pe clanţă.

– Eşti sigură că te vei simţi bine, Annie? Îţi voi duce lipsa.

– Oh, şi voi îmi veţi lipsi, spuse Annie îmbrăţişîndu-şi noua prietenă. Dar trebuie să mă descurc singură. Ăsta e stilul meu. Ai grijă de tăticul nostru, bine?

– Fii fără grijă. Margot înălţă din umeri, o confirmare crispată a manevrelor complicate cerute de coordonarea existenţei pe jumătate nebune a lui Damon Rhys. Ne vedem mîine?

– În regulă.

S-au înţeles ca Annie să-şi continue exerciţiile la aparat şi înotul în piscina doamnei Guenther pînă vor începe filmările, apoi să încerce să le introducă cît mai des posibil în programul de filmări. Hotărîrea dureroasă de a se detaşa permanent de casa lui Damon va fi amînată pînă după terminarea filmului.

I se părea aproape imposibil să se gîndească la o astfel de despărţire după ultimele şaisprezece luni, dar Annie nu putea nega faptul că pasul pe care îl făcuse astăzi venind aici era probabil primul pas pe drumul care ducea spre o viaţă separată... Senzaţia era stranie, dar inevitabilă.

Într-un fel se simţea ca fiica mai mare plecînd de acasă în timp ce Margot, sora mai mică, rămînea cu tatăl ei.

Dar viitorul lui Margot alături de Damon era şi el nesigur. Annie şi Damon se îndoiau amîndoi că propunerea lui de a rămîne ca secretară şi asistentă va fi acceptată.

Deşi poate faptul că „scosese ferma din sîngele ei" după cum se exprima Margot, nu-i schimbase hotărîrea de a deveni profesoară. Ea nu va renunţa la planul ei de a obţine o diplomă. În felul acesta era la fel de independentă ca şi Annie.

Şi, mai devreme sau mai tîrziu, va găsi fără îndoială bărbatul potrivit pentru ea şi se va căsători.

Annie zîmbi gîndindu-se la o diasporă atît de emoţionantă a familiei imaginare a lui Damon Rhys. Cînd ambele fete vor fi plecate, Damon, un tată venerabil, le va da binecuvîntarea sa morocănoasă pentru explorările lor îndepărtate, le va primi scrisorile şi le va răspunde probabil cu anecdote sarcastice şi plîngeri despre lumea filmului şi a literaturii – şi poate într-o zi va aştepta cu nerăbdare vizitele cu nepoţii pe care el nu-i va avea niciodată.

Dar toate astea erau în viitor. Acum, trei personalităţi diferite îşi găsiseră împreună un cămin în momente dificile. Iar Annie era prima care îşi încerca aripile dincolo de căldură şi de siguranţă.

Destinul ei o purta spre Daisy şi spre ochiul impersonal al aparatului de filmat.

Annie rămase visătoare cîteva minute după plecarea lui Margot, apoi coborî la doamna Hernandez care o întîmpină cu o ceaşcă de cafea, cu o mulţime

de întrebări şi noutăţi din familie. Din fericire pentru Annie, femeia mai în vîrstă era obişnuită cu înfăţişarea ei schimbată, văzînd-o de mai multe ori în ultimele luni, şi se putea purta cu ea de parcă ar fi fost plecată doar într-o călătorie lungă.

Pe de altă parte, înfăţişarea schimbată fu în avantajul lui Annie cînd se duse să cumpere lapte, cafea, pîine, şi diferite feluri de carne pentru prînzul de mîine cu Margot. Nimeni nu o recunoscu pe stradă şi la magazin.

Cîteva ore mai tîrziu, după o cină simplă şi o seară petrecută citind replicile lui Daisy, amintindu-şi de sfaturile date de Damon, se întinse în pat, zgomotele uşoare ale străzii Anita purtînd-o spre senzaţia de a fi din nou acasă.

Urmărind umbrele crengilor mişcîndu-se pe pereţi, se trezi amintindu-şi vremea cînd Nick era în viaţă, cînd Damon nu era mai mult pentru ea decît un nume faimos şi o faţă enigmatică ataşată şi cînd misiunea ei de actriţă îi susţinea moralul făcînd ca orice altceva în viaţă să pălească în faţa îndemnurilor ei.

Cît de mult timp trecuse de atunci! Şi totuşi o chema cu o vrajă ciudată, obligînd-o să pornească prin luni şi ani uitaţi a căror trecere abia o observase, preocupată doar cu supravieţuirea de zi cu zi, şi a căror dispariţie nu se gîndise să o deplîngă. Trecutul era în jurul şi înăuntrul ei, încă în viaţă, nu chiar aşa ca atunci cînd îl trăise, ci mai diferit, mai obsedant...

Nu a putut să nu se minuneze de miile de şocuri care distrug o viaţă şi o reconstituie cu o imprevizibilitate caleidoscopică. Acum simţea că se cunoaşte mai puţin ca niciodată. Îi lipsea vechiul program, fără Harmon Kurth pe care să-l deteste, fără optimismul devorator care fusese o trăsătură esenţială, fără copi-

lul care ar fi putut deveni centrul viitorului ei.

Dar o avea pe Daisy şi *The Fertile Crescent.*

Se gîndi la Proust şi la „micile euri" aşa cum i le explicase Margot, la dictonul lui Roy Deran că doar printr-un personaj un actor se poate descoperi pe sine însuşi. Poate că se afla la o cotitură nevăzută care o va smulge din obiceiurile familiare şi îi va schimba viaţa pentru totdeauna. Efervescenţa din ea în această noapte părea să promită că o mare revoluţie interioară se afla pe aproape.

Se putea ca punctul de vedere al lui Roy să fie unul profetic? Să depindă de Daisy mai mult decît de orice viitoare încarnare a lui Annie Havilland?

De ce nu? Uneori personajele puteau avea un impact la fel de puternic asupra cuiva ca şi oamenii reali. Sau chiar mai mult. Pentru că oamenii reali rămîneau separaţi, înrădăcinaţi în destinele lor. În vreme ce un personaj, ireal şi totuşi nemuritor, peste tot în acelaşi timp, putea preschimba un actor pentru veşnicie, astfel încît să nu mai existe cale de întoarcere...

Dar Daisy era atît de dificil de pătruns, atît de efemeră în personalitatea ei fragmentată. Damon o crease ca pe o himeră, încît şi cea mai bună actriţă ar fi avut coşmaruri încercînd să-i dea contur. Annie era paralizată de teama că va rata cea mai mare provocare, cînd Damon investea atît de multă încredere în ea. Şi ratînd capturarea lui Daisy, va pierde o parte din ea.

Cu toate astea era acasă din nou – chiar dacă era o noţiune dulce-amară. Vechiul pat o îmbrăţişa cu ospitalitate, iar pereţii întunecaţi se înălţau în jurul ei ca vechi prieteni de nădejde. Păreau să o conducă spre un somn care să o izbăvească de toate grijile, pregătind-o pentru o nouă zi plină de promisiuni.

Plutea deja spre tărîmul mistic în care doar visele puteau pătrunde. Corpul ei, dezorientat de schimbarea de loc care îl făcuse să aterizeze în acest pat uitat ca după o călătorie cu un covor magic, căuta acum variatele încăperi ale memoriei ca indicatoare care i-ar putea restabili echilibrul. Din Richland, din Manhattan, de la casa lui Damon treceau prin faţa ei, dar toate schimbate acum, toate atinse de vraja somnului, care le transforma în care de luptă în loc de puncte de oprire, vîrtej de orbite strînse în jurul ei ca să o poarte departe, departe...

Annie era cufundată într-un somn adînc, cu un mic zîmbet pe buze cînd îşi dădu seama că telefonul sună.

Se trezi tresărind. Dar apelurile încetaseră deja. Înainte de a-şi putea da seama cîte apeluri dormise, auzi pocnetul robotului înregistrînd mesajul.

Îşi aminti că îl pusese în funcţie în această după-amiază. Fusese lăsat nefolosit în timpul lungii ei absenţe, pentru că nu avea nevoie de el la casa lui Damon, unde Conchata sau Damon puteau răspunde la telefon.

Dar iată-l aici, un soldat conştiincios făcîndu-şi datoria, înregistrînd apelul şi aranjîndu-l cu mai multe pocnete şi ţiriituri. După un timp, rămase tăcut şi Annie văzu lumina verde clipind, indicîndu-i că o sunase cineva.

Se uită la ceas. Miezul nopţii. Dormise profund cam o oră înainte de a auzi apelurile.

Apăsă pe butonul de pornire şi urmări banda încărcîndu-se. I se păru că se roteşte destul de mult timp înainte de a se opri. Se întreba dacă aparatul nu ruginise în vreun fel după această lungă vacanţă sau dacă ea însăşi uitase ritmurile funcţionării sale

normale.

În cele din urmă banda porni. Annie mări volumul.

– Bună, Annie. Sînt eu. De ce nu mă suni? Mi-e dor de tine.

Annie se ridică.

Frank...

Mîna ei se afla la jumătatea drumului ca să mărească şi mai mult volumul pentru a auzi mai bine. Dar cînd înţelese pe deplin timbrul vocii, fu cuprinsă de panică, închizînd aparatul ca să nu mai audă nimic.

Sîngele îi îngheţă în vene.

Era vocea lui Eric, nu a lui Frank.

Annie se sprijini de perete, strîngînd perna în braţe.

Ceea ce auzise era imposibil. Eric nu ar suna-o după tot acest timp.

Dar o logică nebună născută dintr-o somnolenţă prelungită îi spunea că telefonul primit avea sens într-un fel. La urma urmei, se întorsese înapoi în camera în care îl cunoscuse pe Eric, unde zilele ei singuratice fuseseră petrecute în aşteptarea telefoanelor lui ca nişte remedii, doar ele posedînd puterea de a o îndepărta de ea însăşi purtînd-o spre un loc în care să se simtă întreagă şi din nou în siguranţă. Deci nu era de mirare că vocea lui o saluta în această noapte.

Dar nu era posibil. Ceea ce auzise era vocea unei stafii. Începea deja să se întrebe dacă într-adevăr auzise ceva. Luminiţa verde nu mai pîlpîia. Aparatul îşi prezentase mesajul...

În întuneric Annie fixa aparatul, mintea ei cîntărind posibilităţile. Poate, reflectă ea, banda trecuse de telefonul de acum cîteva clipe şi derulase un mesaj

mai vechi. Un apel din noaptea accidentului, de acum o viaţă...

De ce nu mă suni? Mi-e dor de tine.

Înfiorîndu-se, se gîndi la Eric, la acele ultime ore fatale de dinaintea accidentului, la scena din dormitorul casei din Malibu, la ochii lui Eric aţintiţi asupra ei ca nişte uşi închise spre viitorul şi trecutul ei. Se putea ca vocea lui să fi izvorît din acel timp izgonit, să o constrîngă spre o suferinţă pe care doi ani lungi de viaţă nu reuşiseră să o îngroape? Se putea ca soarta şi şansa să fie atît de capricioase ridiculizînd-o în acest fel?

Nu, îşi zise ea. Probabil că nervii îi jucau o festă. Nu se întîmplau astfel de lucruri.

Pe deplin trează aprinse lumina. Cu un efort al voinţei îşi stăpîni mîna care tremura şi apăsă pe butonul aparatului ca banda să repete mesajul.

– Bună Annie, spunea vocea. Recunoscu o notă vioaie, uşor timidă în tonul vocii, un accent necunoscut pe care nu le observase înainte. Sînt eu. De ce nu mă suni? Mi-e dor de tine. Urmă un scurt hohot de rîs şi telefonul fu închis.

Adevărul o izbi în sfîrşit. Vocea era a unui om complet necunoscut care formase numărul din întîmplare. Indiferent cine ar fi fost, ascultase vocea ei de pe robot şi rostise cîteva cuvinte doar pentru a se amuza. Acum că ascultase mai atent îşi dădu seama că era puţin băut.

Un străin.

Annie respiră uşurată şi repuse în funcţie aparatul. Apoi se lăsă pe spate în întuneric, trase cuvertura peste ea simţind o răceală a morţii în ciuda aerului cald al nopţii.

O clipă zîmbi gîndindu-se la absurditatea incidentului şi la greşeala ei. Nu putea nega faptul că într-adevăr crezuse că aude vocea lui Eric.

Apoi un nod i se puse în gît alungîndu-i zîmbetul de pe buze. Ochii i se umplură de lacrimi. Se luptă curajoasă cu ele, apoi renunţă şi le lăsă să se prelingă pe obraji spre perna pe care cîndva o cunoscuse atît de bine.

De ce să ascundă adevărul? Eric era cu ea în această noapte, alături de vechea Annie, care îl iubise cu toată inima ei naivă, încrezătoare. Iar pierderea lui era tot atît de vie ca şi agonia care i se zvîrcolea în suflet.

Dar pînă şi suferinţa ei nu se limita la o singură rană. Pentru că, mare ironie, existau mai multe Annie care sufereu în noaptea asta decît în urmă cu doi ani. Frank McKenna a cărui voce îi răsunase în urechi încă înainte de cea a lui Eric, era un alt vid în ea la fel de înspăimîntător ca şi primul.

Frank, a cărui prezenţă în viaţa ei nu atinsese niciodată aceste încăperi, a cărui voce nu se auzise la acest telefon, nu fusese înregistrată pe bandă...

Da, golul din ea era la fel de mortal cum doar moartea putea fi. Însă cumplita lui putere provenea din însuşi faptul că nimic nu moare în inimă, nici o rană nu se vindecă cu adevărat. Fragilitatea memoriei poate linişti spiritul treaz, dar un călău mai lăuntric ca memoria rămîne prezent la nesfîrşit. Nici un bărbat nu putea fi alungat odată ce inima şi-a deschis porţile către el.

Durerea pe care Annie o simţea acum era mai intensă decît oricare alta prin care trecuse de la accident, pentru că deriva din esenţa ei şi nu din lovitura unui eveniment al lumii exterioare. Părea un

duşman implacabil care era totuşi cel mai bun prieten al ei, cea mai veche cunoştinţă, conducătorul domeniului interzis al spiritului ei.

Ore se scurseră în timp ce ea rămase întinsă strîngînd perna în braţe, uitînd de camera din jurul ei, purtată spre nicăieri de un şuvoi de gînduri prea confuze pentru a fi puse în cuvinte, gînduri al căror singur numitor comun era irosirea.

Cînd răsăritul ajunse o strălucire persistentă, cenuşie, atingînd crengile copacilor de afară, vise noi începură să o năpădească, tulburătoare şi sinistre, păzitori ai somnului extenuat.

Dar înainte ca mintea ei să-şi ia rămas bun de la trista lume a veghei de noapte, fu străbătută de un nou gînd care o alină, părînd să deschidă o mică uşă la capătul tunelului în care pătrundea.

Lunga insomnie pe care o îndurase îşi avea răsplata ironică.

Acum Annie ştia că o va putea juca pe Daisy.

O găsise în această noapte.

Capitolul treizeci şi trei

Carmine Gamino era poate cel mai temut ucigaş plătit la est de Mississippi. La patruzeci şi opt de ani executase sute de contracte pentru familii din şase oraşe şi se bucura de o poziţie importantă în organizaţia lui Sam Corona din Miami.

Îşi începuse cariera ca soldat de stradă în Detroit, ameninţînd, rănind şi ucigînd atunci cînd o cereau operaţiunile din zona Coastei ale şefului său. În acele zile arma lui preferată era o lovitură de karate pe care o învăţase în Coreea. Putea răni, mutila sau ucide, în funcţie de care parte a corpului se hotăra să o izbească.

Precizia lui Carmine era apreciată la fel ca şi viteza şi reflexele pe care şi le păstra ascuţite prin exerciţii intense şi lupte prin parcurile de distracţii.

Apoi, într-o zi, avu loc un accident.

Carmine îşi ajuta un coleg să repare într-un atelier o limuzină a Mafiei cînd degetul mijlociu de la mîna stîngă i se prinse într-o presă metalică.

Doctorii de la spitalul din Detroit reuşiră să-i salveze degetul schilodit, dar cînd cele două operaţii suferite de Carmine se terminară, degetul nu mai putea fi îndoit în nici una din cele trei încheieturi. Stătea drept în mijlocul mîinii, o obscenitate batjocoritoare adresată lumii.

Asta îl amuza pe Carmine. Şi nu după mult timp îi veni o idee.

Începu să-şi antreneze degetul tare, ţeapăn, pentru a fi folosit ca armă.

Făcea flotări într-un braţ, întreaga greutate a corpului sprijinindu-se doar în deget. Spărgea scînduri şi cărămizi cu el fără să simtă nici o durere. Tendoanele erau ca de oţel.

Puse la punct o lovitură de înjunghiere, orientată în sus care deveni noua lui originalitate. Îşi împungea brusc victima în organele genitale, în stomac sau în coaste urmărind-o căzînd în agonie la pămînt. Pentru a produce moartea imediată o lovitură în trahee sau în ochi era suficientă. Toate celelalte etape ale torturii erau posibile ţinînd seama de viteza, forţa şi traiectoria degetului.

Reputaţia îl anunţa pe Carmine oriunde s-ar fi dus. „Degetul" ajunsese o celebritate. Doar imaginea degetului ţeapăn, întărit, era suficientă pentru a-i aduce adversarii la o supunere îngrozită.

Carmine era un bărbat fără imaginaţie, dar poseda o inteligenţă încăpăţînată şi o totală lipsă de milă, era mîndru de realizările sale şi de flexibilitatea artei pe

care o practica. Îi plăcea dispreţul plin de cruzime arătat lumii de degetul său şi respectul de care se bucura printre cei asemenea lui. Cum era şi bărbatul care se afla acum în faţa lui îmbrăcat într-un costum negru în dungi, cu o servietă din piele de aligator pusă lîngă el.

Carmine era flatat să fie considerat atît de important, încît doar afacerea urgentă a acestui bărbat putea justifica împrumutarea lui de la Sam Corona, fără îndoială contra unei sume ridicate.

Zîmbi şi îşi ridică o sprînceană, gestul lui semnificînd o interogare politicoasă.

– Mă bucur că ai putut veni, Carmine, spuse Tony Pietranera. Numai tu poţi îndeplini corect această misiune.

– Îţi stau la dispoziţie, spuse Carmine cu falsă modestie, ridicînd paharul cu mîna stîngă, cu degetul ţeapăn îndreptat direct spre interlocutorul său.

– E o treabă delicată, spuse Tony. Vreau să-mi aduci o femeie. Lucra pentru mine. Îmi e încă datoare şi a fugit. Acum, nu pot să o mutilez. Am nevoie încă de ea. Dar nu-mi pot permite riscuri. Nu e o fată obişnuită.

Carmine se uită la Tony cu nişte ochi lipsiţi de orice expresie, ştiind că el e doar o figură lipsită de importanţă şi fără statut în organizaţie, care nu se bucura de respect – un prostănac. Dar *noblesse oblige* îi cerea să-şi ascundă dispreţul şi, în numele lui Sam Corona, să-l trateze cu respect pe acest bărbat.

– Crede-mă, insistă Tony, înţelegînd greşit privirea goală a lui Carmine, dacă aş trimite un tîmpit după ea să o aducă tîrînd-o de păr probabil că i-ar tăia boaşele şi mi le-ar trimite învelite în hîrtie. E deşteaptă şi periculoasă. A ucis oameni.

Îşi drese glasul.

– Aşa că am nevoie de autoritate, Carmine. De autoritate şi de disciplină. Doar adu-o înapoi ca să înţeleagă că nu-i port pică atîta timp cît îşi îndeplineşte obligaţiile. N-o să-i fac nici un rău. I-am cerut lui Sam favoarea serviciilor tale pentru că ştiu că mă pot baza pe tine pentru o siguranţă absolută şi pentru că nimeni nu e de talia ta.

Carmine dădu din cap, cu sprîncenele groase deasupra obrajilor rumeni ridicate puţin în semn de apreciere a complimentului. Dispreţul lui pentru Tony crescu rapid. Omul vorbea prea mult, linguşea prea mult şi se temea de o femeie. Carmine se întrebă cum de se derajase Sam Corona să-i facă o favoare unei astfel de nulităţi.

Tony îşi drese glasul din nou, mai nervos de data asta. Era înspăimîntat de înfăţişarea fizică a lui Carmine. De un metru şaptezeci şi poate nouăzeci de kilograme, Carmine arăta ca o stîncă cioplită. Nu exista nici urmă de milă sau de bunăvoinţă în ochii săi negri, goi. Era clar că nu ucidea de plăcere şi nici pentru bani, ci din orgoliu – orgoliul unui animal de pradă.

În ciuda tulburării de a fi în prezenţa unei astfel de sălbăticiuni, Tony simţi scăzîndu-i furia în ce priveşte dispariţia lui Christine, înţepătura geloziei înmuindu-se. Avea arme împotriva ei. Nu era singur. Într-adevăr, în faţa lui se afla autoritatea şi puterea sălbatică a organizaţiei, întrupată în formă umană. Nici măcar vi-

cleniile ei nu-l puteau intimida.

Mulţumită familiei Corona şi legăturilor lor ştia acum unde să o găsească.

Cînd Carmine i-o va aduce înapoi, Tony o va face să înţeleagă că sub pedeapsa cu moartea trebuia să rămînă cu el; dar că va ierta şi va uita dacă îşi va relua vechile îndatoriri.

Inima îi tresări la gîndul că o va revedea. Nu-şi mai bătu capul să se întrebe ce va aduce viitorul cu ea sau dacă vraja fatală pe care o aruncase asupra vieţii lui va fi vreodată îndepărtată.

Ştia doar că urma să se întoarcă.

– Aici se află? Carmine îi arătă o bucată de hîrtie.

Tony dădu din cap.

– Fii atent, se află cu oameni celebri. Cred că e important să o scoţi de acolo cît mai discret. Nu-i alarma pe oamenii aceia. Tipul ăsta, Rhys, e cineva, s-ar putea să aibă o mulţime de prieteni. Fă-o să dispară cît mai în linişte. Un mesaj de rămas bun – dar asta e tot. Şi indiferent ce faci, mai spuse Tony, nu o lăsa să-ţi scape din ochi după ce ai luat-o de acolo. Nici măcar o secundă. O.K.?

– O.K., îi zîmbi Carmine.

Capitolul treizeci şi patru

Wally Duglas se afla într-o situaţie dificilă.

Mulţumită eforturilor sale, trecutul care îl interesase atît de mult pe Harmon Kurth se ridicase împotriva lui, doborîndu-l. Odată Kurth dispărut, investigaţiile asupra lui Annie Havilland nu-şi mai aveau *raison d'être.* Două noi cazuri, simultane şi dificile, îi solicitau atenţia. Venise demult clipa să se spele pe mîini de ultimul.

Dar continuau să-l bîntuie îndoieli privind relaţia de sînge dintre Annie şi misterioasa Christine. Era convins că paternitatea celor două fete era cheia întregii probleme. Încercînd să-şi spună că în eventualitatea că ar fi găsit-o pe Alice nici ea nu ar fi putut să-i spună care din zecile ei de amanţi era tatăl lui Christine, trebui să renunţe pînă la urmă. Ea trebuie să fi

ştiut.

Sau să fi bănuit. Dovada era că în primul rînd născuse copilul.

Şi ce văzuse în ochii micuţei Christine, în părul şi în trăsăturile ei oare să fi pătruns pînă în centrul cel mai perfid al personalităţii ei şi să o fi convins să-şi crească fetiţa în acel mod?

Oare ce pecetluise soarta lui Christine în salonul de naşteri al unui spital necunoscut acum douăzeci şi patru de ani?

Christine era curioasă în privinţa acestor lucruri? Se gîndea la acest necunoscut numit Harry Havilland şi la fiica pe care o crescuse în Richland, New York? Se întreba ce anume existase în el de-i provocase atît de mult soţia ca după ce-l abandonase să-i aducă pe lume al doilea copil dintr-o pură curiozitate criminală, apoi, dînd cu zarul ca o capricioasă zeitate a urii să hotărască să păstreze copilul şi să-l distrugă în loc să-l lase pe pragul vreunei case?

Oare Christine, aflată acum lîngă sora ei, se gîndea la acest zar care îi nimicise viaţa, cînd şi-ar fi putut găsi liniştea în vidul de a nu se fi născut deloc?

Presupunînd că Harry era tatăl.

Presupunînd că fetele aveau aceiaşi părinţi.

Problema nu înceta să otrăvească sufletul lui Wally. Şi doar Alice cunoştea răspunsul.

Ştia că era încă în viaţă. Îi putea simţi prezenţa în lume.

În viaţă, da: în spatele unei deghizări respectuoase, departe de oamenii pe care îi cunoscuse odinioară, la o distanţă infinită de evenimentele care cîndva îi umpluseră zilele, cu totul imposibil de legat printr-un fir transversal de lucrurile pe care le făcuse.

Wally se uită la fotografia ei cu Christine pe plajă. Era un coşmar să priveşti ochii copilului deschizîndu-se ca un vid perfect, răbdător spre o lume ticăloasă în timp ce mama ei o ţinea lipită de ea.

Dar era un document. Asemănarea cu Christine s-ar putea să fi dispărut cu timpul, înfăţişarea lui Alice permiţînd încă să fie uşor recunoscută. Adulţii, străini de mareea metamorfozelor care se lovesc între ele, fiind un element al lumii copiilor, se schimbă încet. Iar Alice era încă o femeie tînără.

Te voi găsi, îşi zise Wally. Moartea lui Kurth făcuse acest lucru şi mai imperativ. Trebuia să ajungă la capătul firului.

Dar îi va cere timp. Răgaz. Ani, poate.

Oh, fie. Planeta nu avea decît să facă cîteva rotiri. El ştia să aştepte.

. Wally urma să descopere, spre neîncetata lui surpriză, că de data asta răbdarea lui nu fusese pusă la încercare.

Se afla în West Los Angeles, făcîndu-şi munca cînd imaginea ei îi apăru brusc în faţa ochilor.

Capitolul treizeci şi cinci

Daily Variety, 16 septembrie 1972

Ieri, în Culver City au început filmările la noua peliculă a lui Damon Rhys, The Fertile Crescent.

Platourile au fost închise, astfel încît reporterii au fost lipsiţi de şansa de a o vedea pe Annie Havilland încercînd să creeze ceea ce Rhys a numit cel mai dificil personaj al său.

Dificil pare într-adevăr un cuvînt nepotrivit. Havilland urmează s-o interpreteze pe eroina lui Rhys la vreo zece vîrste diferite, de la şaptesprezece la treizeci şi patru de ani. Prodigioasa muncă de machiaj trebuie să o pornească de la faţa „nouă" a actriţei, schimbată radical în urma operaţiei estetice făcute după accidentul de maşină de acum doi ani. Se spune că Havilland are propria asistentă de regie care

să-i supravegheze machiajul şi vîrstele imaginare în fiecare scenă pe care o filmează.

Cu siguranţă că turnarea acestui film va fi chinuitoare pentru starul fragil, despre care se zvoneşte că este sub greutatea normală şi suferă încă de dureri continue.

Frank McKenna puse jos revista şi privi pe fereastra apartamentului la orizontul cenuşiu din West Hollywood, care părea mai deprimant ca niciodată.

Deci Annie pornise pe drumul său.

Grupuri de clădiri din Flats păreau să se ghemuiască îmbufnate sub cerul cenuşiu al amiezei. Dincolo de ele, ascunse de ceaţă se aflau palatele rezidenţiale ale unei elite din Hollywood ale cărei obiceiuri stranii şi mici păcate se aflau la mare depărtare de orice viitor pe care Frank îl plănuise pentru el însuşi. Era un tărîm de seră ce se ascundea în spatele unui ecran, aşa cum eroii şi eroinele erau simple raze de lumină proiectate în săli de cinema întunecate, trăind visele celor care plătiseră să le vadă.

Într-o zi, poate nu peste mult timp, Annie se va afla în vîrful piramidei.

Mîinile puternice ale lui Frank se încleştară nemulţumite, dornice să zdrobească revista frivolă, să facă găuri furioase în aceşti pereţi goi, de parcă ei ar fi însemnat meterezele nedesluşite, de netrecut, care îl separau de Annie.

Mîinile astea se întinseseră de mii de ori spre telefon de la ultima lor convorbire, din noaptea în care

sunase pentru a anula întîlnirea lor. Încă mai auzea nota de dezamăgire şi de alarmă din cuvintele ei cînd îi acceptase explicaţia şi îi spusese la revedere. Timbrul acelei voci era ca un pumnal care încă mai continua să se răsucească în sufletul lui.

În ultimul timp Frank trăia într-o furie perpetuă, tăcută şi abia controlată. Era furios pe el însuşi că avea emoţii care nu puteau fi împăcate una cu cealaltă. Furie faţă de trecut pentru că o făcuse pe Annie o creatură care nu-i putea aparţine doar lui. Furie faţă de viitor pentru că rămînea dincolo de puterile sale, atît de fără sens şi de mohorît.

Renunţase să se mai întrebe dacă ea îi ducea lipsa şi dacă fusese cruzime sau dezonoare în modul abrupt în care se izgonise din viaţa ei. Era prea tîrziu pentru astfel de îndoieli. Şi, apoi, era mai mult decît ar fi putut îndura.

Dar îşi amintea obsedant de Harmon Kurth şi de aluzia ironică a tipului. Nu se putea abţine să nu se întrebe cum ar fi arătat viitorul dacă acea ultimă conversaţie din biroul lui Kurth nu ar fi avut loc. Dacă moartea misterioasă a lui Kurth s-ar fi petrecut cu cîteva zile mai devreme, scutindu-l pe Frank de soarta de a-şi vedea vălul smuls de pe ochi.

Dar ce-a fost a fost. Şi cînd Frank încerca să-şi imagineze viaţa posibilă pe care ar fi putut-o trăi în siguranţă, fără ghearele adevărului, mîndria îl trăgea brutal înapoi cu picioarele pe pămînt. Simţea o fericire amară că nu trăise niciodată în paradisul unui prost.

Cu toate astea, viaţa cu Annie ar fi putut face şi o astfel de umilinţă suportabilă. Frank simţi o scînteie de înţelegere faţă de marii amanţi umiliţi ai literaturii şi ai filmului care îşi purtau dependenţa faţă de o *femme fatale* sau pasiunea indiferentă cu o răbdare inumană,

savurîndu-şi pînă şi durerea, atîta timp cît provenea de la persoana iubită...

Dar o astfel de soartă nu ar fi putut exista pentru el. Mîndria lui nu ar fi permis-o.

Aşa că Frank fierbea. Îşi îndeplinea munca zilnică cu dinţii şi pumnii încleştaţi, de o politeţe rece faţă de cei cu care lucra, dorindu-şi să găsească un ţap ispăşitor, o victimă convenabilă pe care să o zdrobească cu mîinile lui mari, doar pentru a-şi calma nervii pînă cînd cumplita intensitate a durerii va începe în sfîrşit să slăbească.

Privi din nou articolul din *Variety*. Îşi imagină programul încărcat al lui Annie în zilele care urmau, actorii care vor juca alături de ea, uvertura febrilă spre gloria ei viitoare. Deşi nu participase la nici una din repetiţiile făcute cu Damon pentru rolul lui Daisy, ştia din spusele lui Damon că avea o înclinaţie miraculoasă pentru acest rol nou.

Nu exista nici un dubiu. Annie se regăsea. Iar faţa ei nouă, departe de a fi o piedică, va fi o parte dintr-o întreagă nouă carieră depăşind-o cu mult pe cea veche.

Viitorul, pentru Annie, nu avea limite.

Iar trecutul aparţinea trecutului.

Încă mai simţea căldura gingaşă a trupului ei mic în mîinile lui, în toate simţurile, îşi amintea de gustul ei fin şi delicat pe buzele lui, îi vedea ochii argintii, luminoşi, care priviseră într-ai lui cu atîta tandreţe şi candoare.

Se sili să scruteze încăperile în care se aflase cu el, unde îi văzuse paşii ciudat de prudenţi, mişcările încîntător de tăcute, canapeaua pe care stătuse privind în sus spre el, dulapul în care îşi atîrnase jacheta

atît de grijuliu înainte de a-şi întinde braţele spre el.

Aducerea-aminte era o ancoră de salvare şi un blestem. Pentru că realitatea pe care o semnala, singura care merita trăită, era de asemenea cea pe care o alungase din ele pentru totdeauna.

Cît de bine ajunsese să cunoască acel mic trup zdrobit, contururile palide şi moi, graţia plină de eleganţă! Ştiuse totul despre el cu excepţia durerii dinăuntru, o durere pe care o suporta fără să se plîngă.

O durere la fel de necunoscută ca şi plăcerile care fuseseră şi ele ale ei, plăceri oculte pe care nu le putea concepe, plăceri poate indispensabile...

Clătină din cap, luptîndu-se să oprească valul de frustrare provocat de aceste gînduri.

Acum se afla acolo unde îi era locul, îşi spuse el: imaginea ei pusă în faţa aparatelor de filmat urmînd a fi dispersată în milioane de fragmente spre toate colţurile lumii publice, rîvnită şi deţinută de milioane de privitori, milioane de bărbaţi admirativi – dar în realitate neaparţinînd nici unuia.

Dispersarea era ceea ce îl făcea pe un star diferit de alţi oameni. De neposedat, imposibil de cunoscut... În privinţa aceasta Kurth avusese dreptate.

Dacă Frank ar fi convins-o cumva să-şi lege existenţa de a lui, esenţa ei efemeră l-ar fi ucis pînă la urmă. Pentru că întreg trecutul i-ar fi obsedat mintea ca o arenă încă plină de viaţă în care ea aparţinuse altora, oferindu-se dornică, poate – aşa cum i se oferise lui.

Iar dacă trecutul trebuia să-şi bată joc de nevoia lui prosteasca de a o avea pentru el, viitorul nu putea fi prea departe în spatele lui, cu toate tentaţiile sale. În

curînd întreg timpul ar fi devenit o mănuşă protectoare a îndoielii lui, un coşmar de moarte în care ea nutrea dorinţe pe care el nu i le putea satisface, aspira spre vise pe care el nu i le putea împărtăşi, se arunca pe drumuri întortocheate unde el nu o putea urma.

Nu, hotărî el: nu puteai poseda o astfel de femeie. O cunoscuse în intervalul dureros dintre prima şi a doua carieră, şi va aparţine mereu acelui interval. Fusese o paranteză în viaţa ei. Şi poate tocmai de aşa ceva avusese nevoie atunci – de ceva, de cineva fără nici o legătură cu vastele axe magnetice ale propriului ei destin. De cineva de care să depindă pentru o scurtă clipă, deasupra căruia să reverse puţin din lumina ei deosebită, fără promisiuni făcute sau cerute, un ajutor fără condiţii.

Era pur şi simplu nenorocul lui că o întîlnise cînd moartea îşi înfipsese gheara în trupul şi în mintea ei deprimată, iar el o urmărise tîrîndu-se înapoi spre viaţă cu o încăpăţînare şi o voinţă de fier care îi pătrunseseră imediat în inimă. Pentru că, în ciuda esenţei sale misterioase, Annie era umană, mai mult decît umană. Curajul ei o dovedise.

Şi astfel era singura femeie pentru el şi va fi întotdeauna. Şi asta era cruda ironie a soartei.

Ei bine, fie. Nu exista un fel de alinare în faptul că nimic nu-i putea lua acel interval furat în care o cunoscuse, aflat acum în siguranţă în trecut?

Nu, îşi zise el. Nu! Nu era suficient şi niciodată nu va fi. Pentru că Annie trezise în el această poftă nestăpînită, acest gol tot mai adînc care făcea fiecare zi mai greu de suportat.

E mai bine să fii iubit şi pierdut decît să nu fii iubit deloc.

Vechea maximă şchiopătă prin mintea lui ca un infirm despre care nimeni nu vrea să ştie nimic.

Slabă consolare. Înţelepciune efemeră.

Frank aruncă revista la coşul de gunoi.

Capitolul treizeci şi şase

Zarurile fuseseră aruncate.

Filmările la *The Fertile Crescent* erau în plină desfăşurare, urmîndu-şi propriul curs pînă cînd, peste trei luni, munca lor va lua sfîrşit.

Pentru Annie întreg procesul începuse în modul cel mai rău posibil.

Din cauza dificultăţilor de contract şi a angajării temporare a unuia din actori, nu-şi putea începe scenele ca tînără Daisy, scene pentru care se pregătea de mai multe săptămîni. Trebuia să înceapă chiar din mijlocul celei de-a doua căsătorii a lui Daisy, cînd are un copil şi e însărcinată cu al doilea, şi cunoştea deja infidelităţile soţului ei.

Era un moment complex aflat în miezul desfăşurării filmului, iar Annie trebui să se pregătească

aproape peste noapte pentru a scoate în relief şi a exprima comportarea lui Daisy. Se trezi retrăind relaţia ei cu Eric Shain şi pierderea copilului şi, pentru a suta oară, avu senzaţia bizară că interpretînd-o pe Daisy făcea ceva periculos pentru sănătatea minţii ei.

Dar Damon plănuise aşa şi aşa trebuia să fie. Annie îşi juca scenele cît putea de bine, asaltată de emoţii macabre. Nimeni nu păru să observe ceva greşit, aşa că, liniştită, venea în fiecare zi pe platou.

Dar problemele ei nu erau doar artistice. Nereuşind să ajungă la vechea greutate era necesar ca Andi Ritchie şi echipa ei de machiori să mişte cerul şi pămîntul pentru a o face să arate însărcinată.

Pentru ca lucrurile să meargă şi mai rău, tensiunea filmărilor intensifică durerea din spate şi de la gît. Pe platou se aduse un scaun ortopedic în care să se odihnească între filmări. Deşi era recunoscătoare pentru asta, îi domolea prea puţin durerea care zvîcnea în ea. Nu îndrăznea să ia medicamente pentru a nu-şi pierde concentrarea. Aşa că strîngea din dinţi şi făcea tot ce putea.

Ritmul frenetic al filmărilor o împiedica să adoarmă. La asta adăugîndu-se grijile pentru Daisy şi lipsa de încredere care îi obseda eforturile zilnice, astfel încît începu să arate obosită şi fără puteri în scenele pe care le filmau.

– Draga mea, spuse Mark Salinger după ce văzu filmările zilei, vrem să arăţi slabă, dar e ridicol: arăţi bolnavă. Ce-ar fi să te odihneşti vreo două zile pînă filmăm nişte exterioare?

Ea clătină din cap.

– Voi lua un somnifer diseară. Mă voi simţi bine.

Se străduia să dea ce avea mai bun pentru Daisy

în condiţii foarte dificile, nu doar pentru că nu îndrăznea să-l dezamăgească pe Damon şi pe ceilalţi, dar pentru că dorea din tot sufletul să fie la înălţime. Aura bizară a inspiraţiei lui Damon se lăsase deja asupra întregii producţii, exact cum se întîmplase şi la *A Midnight Hour*. Toţi trăiau o aşteptare plină de emoţii concentrîndu-se asupra muncii lor cu o intensitate obsedantă care venea direct de la Damon.

Dincolo de asta mai exista sentimentul că, în comparaţie cu celelalte şase filme anterioare ale lui Damon, *The Fertile Crescent* era ceva deosebit, ceva predestinat să ocupe un loc în istoria filmului. Toţi doreau ca munca lor să fie perfectă, iar Annie nu era o excepţie.

Atunci cînd actorul care lipsea îşi făcu apariţia pe platou, filmările au sărit ameţitor înapoi la anii de liceu ai lui Daisy. Annie se aruncă în această transformare cu tot talentul pe care îl avea. Deveni tînără peste noapte. Mersul, zîmbetul, vocea, toate străluceau de o candoare, de o inocenţă lacomă care fuseseră absente în scenele pe care le filmase doar cu cîteva zile în urmă.

Ajunsă aici, Annie îşi dădu seama că va termina cumva acest program de filmări sau va muri încercînd. În fiecare zi simţea de parcă punea la dosar undeva în ea o nouă doză de extenuare mentală şi fizică, unde trebuia să rămînă pînă cînd munca se va termina. Se temea că va fi obligată să plătească preţul, cîndva, în viitor, printr-o prestare emoţională sau un colaps nervos.

Se întreba în mod ironic dacă acest film o va îmbătrîni şi pe ea cu cincisprezece ani, aşa cum i se întîmpla lui Daisy.

Dar cumva rolul o făcea să meargă mai departe. În

propriile ei vene simţea tendinţa morbidă a lui Daisy spre subordonare, nostalgia după tatăl ei, nevoia de bărbaţi ca salvatori, iubirea disperată faţă de copii şi impulsurile fragile, dar persistente către adevărata independenţă.

Daisy era un cîmp de luptă devastat de lupta tăcută între autocunoaştere şi autodistrugere. *The Fertile Crescent* era cursa între aceşti doi duşmani implacabili, cu moartea la capătul ei. Ca şi ceilalţi care lucrau la film, Annie nu putea să nu simtă că soarta sinistră pe care Damon i-o rezervase eroinei lui îşi va lăsa amprenta asupra tuturor. Atmosfera electrizantă de pe platou provenea din teamă şi din entuziasm.

Nu mai exista drum de întoarcere.

Capitolul treizeci şi şapte

Strada era una din cele mai arătoase, dar vulgar de demne din Palm Springs. Casa, în stil neo-Tudor cu sobre caracteristici spaniole aplicate la colţurile mici ale streaşinilor şi chenarelor ferestrelor era de un rafinament jenant. Munţii priveau pe furiş din spatele coroanelor dese ale copacilor aliniaţi de-a lungul trotuarului. Deşertul nu se vedea nicăieri.

Wally îşi parcă maşina pe aleea circulară. Apoi aruncă o ultimă privire articolului pe care îl decupase din *Southern California Bulletin* joia trecută. Prezenta un grup de femei primind un premiu din partea statului pentru munca depusă la rezervaţiile indiene de la Cahuila şi Soboba.

Şi iat-o, în ultimul rînd, cu imaginea clară ca lumina zilei.

Arăta mai în vîrstă, şi diferită – dar Wally o recunoscu atît de uşor, că rămase el însuşi surprins.

Era o fotografie nevinovată, ceea ce ar putea explica de ce permisese să-i fie făcută. Poate că fusese luată prin surprindere sau nu putuse refuza fără o explicaţie penibilă. Pe de altă parte, se putea să fie doar arogantă în această nouă viaţă a ei.

Şi fusese într-adevăr o viaţă uşoară. Se căsătorise acum nouă ani cu un director de bancă din Palm Springs, pe nume Ralph Sonderborg. Astăzi el era preşedintele băncii *First International,* pregătindu-se de retragere din afaceri şi de un loc în consiliul de conducere.

Cercetări grăbite pregătind această vizită îl informaseră pe Wally că, după spusele prietenilor, o întîlnise pe doamna Sonderborg pe terenul de golf, ea prezentîndu-se ca o văduvă prea copleşită de durere pentru a vorbi despre trecutul ei. Curtea care i-o făcuse fusese scurtă, iar căsătoria era lipsită de evenimente deosebite, punctată doar de călătorii regulate în Europa şi Mexic.

Ea făcea parte din clubul de bridge, se ocupa cu munca de binefacere, deţinea poziţii în diferite organizaţii feminine şi se interesa de politica Partidului Republican.

Şi ea era Alice Havilland.

Wally coborî din maşină. Un şofer se sprijinea leneş de o maşină Silver Cloud de dată recentă aflată pe alee. În garajul deschis, Wally putu vedea un

Mercedes gri.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule? întrebă şoferul, un tip bine clădit, cam de treizeci de ani, care cu siguranţă se ocupa şi de pază. Etajul al treilea al casei avea înfăţişarea unor locuinţe pentru servitori.

– Da, mulţumesc foarte mult, spuse Wally. Mă tem că n-am fixat o întrevedere cu doamna Sonderborg. Tocmai am sosit din San Francisco şi sînt presat de timp. Dar i-aş fi foarte recunoscător dacă mi-ar putea acorda cîteva minute. Poate i-ai putea arăta cartea mea de vizită...

I-o întinse.

Cuvintele *Dugas Investigation* şi un număr de telefon erau gravate simplu într-un colţ al cărţii de vizită.

Pe cealaltă parte erau trecute trei nume.

Wally se gîndise bine înainte de a hotărî unde şi cum să o ia prin surprindere.

Şoferul se uită la cartea de vizită. Ochii lui negri nu dezvăluiau nimic din ce ar fi putut gîndi. Se răsuci fără un cuvînt, apăsă pe butonul soneriei şi dădu cartea de vizită cuiva din interior.

Wally se plimbă agale pînă la Silver Cloud, simţind arşiţa de dimineaţă a deşertului arzîndu-i umerii.

– O maşină grozavă, spuse el. Şoferul nu-i răspunse.

Se scurseră zece minute. Maşina lui Wally nu avea aer condiţionat, aşa că nu avea sens să-şi găsească refugiu înăuntrul ei. Ezită să pornească spre garaj şi scrută din priviri spaţioasa pajişte din faţă în căutarea unei umbre cînd uşa de la intrare se deschise.

– Doamna Sonderborg vă va primi, domnule, spuse arogant o cameristă îmbrăcată într-o uniformă

apretată.

Îl conduse printr-o sufragerie plină de antichităţi şi peisaje care păreau foarte scumpe. Covorul oriental trebuie să fi costat mai mult decît Rolls-ul de afară. Totul părea atît de exagerat de la locul lui, încît te temeai să sufli un fir de praf de pe unul din busturile aflate pe cămin ca nu cumva întreaga iluzie să se prăbuşească.

Era un monument nu doar al bogăţiei, ci şi al ideii californiene de educaţie care făcea Scarsdale să arate ca o comunitate hippy.

Wally o urmă pe cameristă spre un mic solariu aflat în spatele casei. Era plin de flori în ghivece de ceramică.

– Vă rog să luaţi loc. Camerista îi indică o canapea confortabilă în faţa unei mese de cafea. Wally privi pe fereastră spre o enormă pajişte ai cărei arbuşti şi copaci tăiaţi artistic ascundeau o fîntînă. Se vedea un teren de tenis cam la şaizeci, şaptezeci de metri depărtare.

Wally se aşeză. Mai trecură cinci minute. Apăru o a doua cameristă care îl întrebă dacă vrea nişte limonadă sau ceai rece.

– Aş prefera ceai.

Pînă cînd ceaiul fu adus şi Wally se bucură de cîteva înghiţituri reconfortante, se afla deja în reşedinţa lui Ralph Sonderborg de aproape treizeci de minute. Nerăbdarea se combinase cu aerul condiţionat trăgîndu-i sîngele mai adînc în el însuşi, lăsîndu-i degetele de la mîini şi picioare puţin reci.

Îşi pregăteşte discursul, îşi zise el uşor, urmărind cum se formau picături de condens pe paharul îngheţat în care se afla ceaiul.

În sfîrşit, auzi un pas uşor pe coridor. O femeie remarcabil de frumoasă, îmbrăcată într-o fustă şi o bluză de vară apăru în prag, zîmbetul ei fiind la fel de controlat ca şi ambianţa din care făcea parte.

– Domnule Dugas. Veni spre el întinzîndu-i mîna. Te rog, nu te ridica. Cu ce te pot ajuta?

E mai tînără ca mine. Gîndul îl lovi în plin pe Wally. La patruzeci şi şase de ani arăta mult mai bătrîn decît această femeie bine păstrată şi foarte atrăgătoare. Dar de atît de mult timp se gîndea la ea în termeni aproape preistorici, încît ceva în el se aşteptase să o vadă arătînd bătrînă şi sinistră.

De fapt, era foarte tînără şi aproape prea reală. Îşi purta noua viaţă ca pe o emblemă ce celebra totala imposibilitate ca ea să fi aparţinut trecutului lugubru pe care Wally îl exporase atît de atent.

Totuşi, în buzunarul lui se aflau două fotografii care dovedeau că era ea. Ea şi nimeni altcineva.

Ce actriţă!

Şi era extraordinar de atrăgătoare. Ralph Sonderborg, Wally o ştia, se apropia de şaptezeci de ani. Trebuie să fi fost o pradă uşoară pentru ea.

Ochii ei erau uluitor de blînzi şi de binevoitori. Privirea lor părea să-i sece voinţa, dezechilibrîndu-l.

– Păi, spuse el, nu ştiu dacă ar trebui să vă deranjez, stimată doamnă, cu o problemă care abia dacă vă priveşte. E unul din acele lucruri pe care trebuie să le verificăm, sper să înţelegeţi. Discursul pregătit îi ieşea pe gură cuvînt cu cuvînt, deşi îşi drese glasul şi se bîlbîia în timp ce-i urmărea reacţia. Investighez o persoană pentru o altă persoană, ca să spun aşa, continuă el cu un zîmbet sfios. Nu e ceva serios, nu e vorba despre o ilegalitate. Doar că m-aţi

putea ajuta cu cîteva amintiri şi m-ar scuti de multă muncă de teren.

Ea se aşeză graţioasă într-un scaun cu tapiţerie floralã din faţa lui. Îi ţinea cartea de vizită în mînă fără să se uite la ea.

– Dacă vă pot fi de folos, spuse ea.

– Ei bine, începu Wally. Voi încerca să fiu cît mai scurt pentru a nu vă răpi prea mult din timpul dumneavoastră. În mod intenţionat vorbea fără să-şi consulte însemnările. Corectaţi-mă dacă greşesc. În aprilie 1946 aţi născut o fiică. I-aţi întîlnit tatăl în Buffalo unde îşi dădea examenele de avocat şi unde dumneavoastră lucraţi în domeniul spectacolului. Căsătoria s-a încheiat după cîţiva ani şi v-aţi continuat singură cariera.

Ea nu spuse nimic. Ochii ei purtau aceeaşi expresie de politeţe atentă, deşi nu putură ascunde scînteia de prudenţă apărută dincolo de suprafaţa lor. Nici o fiinţă omenească nu ar fi putut.

Dar se străduia. Wally putea la fel de bine să fie un om de la asigurări sau un comis-voiajor, atît de calmă rămăsese.

– Deci, continuă el, după ce sorbi încet cîteva înghiţituri din ceai, aţi călătorit destul de mult în anii care au urmat, după cum am dedus de la un număr de prieteni şi asociaţi. Aţi avut un al doilea copil, tot o fetiţă. Ea a rămas cu dumneavoastră pînă la vîrsta de doisprezece ani cînd a plecat de acasă. Pînă aici e corect?

O privi direct în ochi. Ştia că aceste cîteva cuvinte împreună cu numele de pe cartea de vizită trebuie să fi fost suficiente pentru a o îngrijora foarte mult. Pentru că nu se îndoia că nimeni din viaţa ei actuală

nu ştia nimic despre adevăratul ei trecut.

– Păi, spuse el pe un ton specific provincial, aşa cum am spus, cazul la care lucrez nu vă priveşte personal. Dar trebuie să lămuresc cîteva lucruri, aşa că voi continua şi veţi vedea dacă mă puteţi ajuta. Zîmbi. Nu cred că aţi păstrat legătura cu cei din New York. Unde a fost crescută prima fiică...

Ea se mişcă în scaun şi Wally simţi parfumul scump amestecîndu-se cu aroma florilor. Picioarele ei, observă el, erau mai mult decît atrăgătoare. Avea un corp formidabil.

Nu spuse nimic. Ochii îi erau calmi şi limpezi ca două lacuri. Wally îşi drese glasul.

– Şi a doua fetiţă? Ştiţi cumva unde se află?

Acum atu-urile lui se acumulau pe masă. Zîmbetul răbdător din ochii ei se înăspri imperceptibil. Mîinile îi erau împreunate în poală. Nu spuse nimic.

– Ştiţi cumva ce s-a întîmplat cu Leon Gutrich? Pronunţă primul dintre numele scrise pe spatele cărţii de vizită.

Ea nu răspunse.

– Cu Mike Fontaine?

Ochii îi erau la fel de opaci ca şi tăcerea.

– Dar cu Charlie Grzybeck?

Un uşor zîmbet curios îi atinse buzele, absolut fără nici o semnificaţie.

Wally îi arătase destul. Venise momentul probei materiale.

Scoase fotografia ei cu Christine pe plaja de la Chesapeake şi o puse pe masă. Corpul îi rămase nemişcat, dar ochii coborîră spre fotografie.

– Domnule Dougas, spuse ea în cele din urmă. Nu sînt sigură că te pot ajuta. Poate dacă aş şti mai mult

despre obiectul investigaţiei tale...

Privirea ei îl făcu pe Wally ca pe moment să-şi piardă sîngele rece. Dincolo de ochii ei, se afla în mod reflex o promptitudine nemiloasă de a prelua controlul. Purta cea mai frumoasă armură a oricărui animal de pradă pe care Wally îl văzuse vreodată.

Cu excepţia lui Christine.

– Aşa cum am spus, replică el, nimic care să aibă importanţă pentru dumneavoastră, doamnă. Dar, firește, nu vă pot dezvălui identitatea clientului meu şi nici natura investigaţiei. În aceeaşi ordine de idei, e de la sine înţeles că tot ce-mi veţi spune va fi păstrat în secret. Confidenţa surselor mele este o religie pentru mine, adăugă el cu sinceritate.

Ea privi din nou în jos spre fotografie. Wally o putea vedea pe Christine în faţa lui în motelul din Miami, privind la aceeaşi imagine, cu genele ei blonde ca nişte evantaie peste ochii ei.

Aşa fiică, aşa mamă. O blîndeţe a privirii, o intenţie mascată, un reflex interior atît de rapid, că nici o victimă nu-i putea scăpa atunci cînd venea momentul atacului. N-ar fi fost această femeie pervers de mîndră să afle cît de uşor fusese expediat pe lumea cealaltă Harmon Kurth de către fiica ei?

Şi, pe o lungime de undă separată, de parcă ar fi potrivit banda unei transmisii pe unde scurte, Wally o putea vedea pe Liane în *A Midnight Hour*, ochii ei scrutîndu-l pe Eric Shain din cealaltă parte a încăperii, buzele pregătite să intoneze cuvintele seducţiei fatale.

Aşa fiică, aşa mamă. Iat-o: veriga lipsă, compusul ocult.

Acum ochii ei erau aţintiţi asupra feţei lui. Cu mare greutate Wally îşi ţinu ochii fixaţi asupra ei. A privi în ei

era ca şi cum s- ar fi înecat.

– În ce-l priveşte pe tînărul avocat cu care v-aţi căsătorit, spuse el, a murit cam acum opt ani. Infarct. Este îngropat în cripta familiei din cimitirul oraşului.

Ea se juca cu cartea de vizită la fel cum o pisică ar lovi uşor spinarea unui şoarece muribund.

– Ambele fiice sînt destul de singure pe lume acum, spuse el. Fără mamă, fără tată. Fireşte, nu e treaba mea, aşa cum am spus, doamnă Sonderborg. Dar nu m-ar surprinde dacă ar vrea să ştie unde sînteţi.

– Domnule Dugas, vorbi în sfîrşit, privind partea din faţă a cărţii sale de vizită – soţul meu are avocaţi...

El ridică palmele.

– Nu văd nici un motiv pentru care să vă deranjez soţul, protestă el. Absolut nici un motiv. După cum am spus, nu e ceva foarte important – o poveste veche, de fapt – şi ştiu că domnul Sonderburg este foarte ocupat.

Privirea ei nu se schimbase.

– Pe de altă parte, spuse ea, se pare că ţi-ai răspuns destul de bine singur la întrebări. Dacă nu mai există altceva...

– Încă un lucru. Ceva neînsemnat. Dar s-ar putea să mă ajute foarte mult. Să mă scutească de alte întrebări. Dacă aş putea şti cine e tatăl celei de-a doua fiice, doamnă Sonderborg. Doar acest lucru mă mai interesează.

Aşteptă. Singurul zgomot din cameră era minuscula carte de vizită atingînd uşor materialul fustei. Ochii ei scînteietori erau chiar mai reci acum cînd îl studia. Atitudinea prudentă o făcea extraordinar de frumoasă. Nu exista nici o îndoială că se simţea încolţită. Cel mai puternic duşman al ei îi apăruse în

prag: trecutul.

Şi acesta era motivul pentru care Wally se afla aici. Să o facă să se zbată. Să-i dea de înţeles că trecutul nu se afla în spatele ei şi nu se va afla niciodată. Să vadă acea privire din ochii ei, acel zîmbet duios de şarpe, pe care Christine trebuie să-l fi văzut de mii şi mii de ori în anii în care fusese prea mică pentru a se apăra împotriva lui.

Aşteptă să o vadă arătîndu-şi colţii şi scuipînd.

– Domnule Dugas, spuse ea gînditoare, cred că este vorba de o greşeală. Nu văd cum te-aş putea ajuta. Totuşi, îmi permit să remarc că printre anumiţi oameni şi în anumite condiţii genul de informaţie pe care îl cauţi pur şi simplu nu există.

Îi aruncă zîmbetul cel mai strălucitor de gazdă. Se întinse peste faţa ei ca o cortină.

– Păi, Wally zîmbi lovindu-şi coapsele în timp ce se ridică, ştiţi ce se spune despre noi, detectivii. Sîntem pe pămînt pentru a fi o pacoste şi a-i face pe oameni să-şi piardă timpul. Se pare că am făcut degeaba această călătorie. Noi îi spunem muncă de teren.

– Îmi pare rău că nu am putut să te ajut, spuse ea ridicîndu-se pentru a-l conduce. Eşti sigur că nu mai există nimic altceva?

O putea simţi retrăgîndu-şi colţii, închizînd lacătele. Era uşurată.

– Nimic, doamnă, rosti el tărăgănat, învîrtind în mîini pălăria de pai. Mă bucur să ştiu că vă aflaţi aici, perfect sănătoasă şi descurcîndu-vă atît de bine. În lumea asta nu e un lucru uşor de obţinut.

O lăsă să-i înţeleagă sensul cuvintelor. Apoi se uită la ea cu ochi aproape veseli în politeţea lor în

timp ce-şi punea pălăria pe cap.

Îi cunoştea punctul slab şi ea o ştia.

– Oh, nu e chiar aşa de greu, spuse, vocea ei semănînd cu o sabie strecurîndu-se afară din teacă. Dacă ştii cum să ai grijă de tine. Şi sînt convinsă că dumneata ştii, domnule Dugas.

Iar acum îi aruncă privirea pe care o aşteptase. Era o scînteie de cruzime triumfătoare şi de avertisment, apărînd de dincolo de zîmbetul ei rece. Wally o mai văzuse, de multe ori. Îi trebuise ultimul văl de ameninţare pentru a o scoate din ea.

– Dă-mi voie să te conduc, spuse ea arătînd spre sufragerie. Tonul ei era din nou politicos şi neutru.

– Nu e nevoie, zîmbi el. Îmi amintesc. N-am mai văzut o astfel de sufragerie de cînd am făcut o vizită la Casa Albă. Ştiu pe unde să merg, doamnă Sonderborg. Vă doresc o zi plăcută.

Menajera îl privi prin fereastră traversînd pajiştea spre maşina lui. Şoferul rămase tăcut lîngă Rolls-ul lucios cînd el porni în jos pe stradă.

În casă un pas uşor răsună la etajul al doilea. Un sertar fu deschis, apoi închis.

O faţă se studie în oglindă. Irişi palizi se încordară cînd pupilele se deschiseră pentru a lăsa lumina să intre. Voinţa străluci brusc în adîncurile vigilente, apoi dispăru în spatele măştii.

Capitolul treizeci şi opt

Annie nu era singura complet dezorientată.

Pentru Damon Rhys nici o filmare nu fusese atît de istovitoare ca aceea de la *The Fertile Crescent.*

La început crezuse că sursa principală a neliniştii sale era însăşi Annie. Creînd-o pe Daisy fu totuşi total nepregătit pentru violenţa lentă de a o vedea într-adevăr jucînd rolul.

Venea conştiincioasă pe platou, cu ochii ei angelici, plini de durere, luminoşi şi obsedanţi, şi se arunca în pasivitatea autodistrugătoare a lui Daisy cu o forţă atît de mare, încît era un chin doar să te uiţi la ea. Cu atît mai mult cu cît privindu-i trupul fragil nu-şi putea scoate din minte iubirea ei pierdută, accidentul sau moartea copilului.

Scenele pe care le interpreta cu copii-actori care jucau rolul copiilor lui Daisy îţi frîngeau inima. Iubirea

lui Annie pentru copilul ei mort se reflecta în fiecare zîmbet şi gest.

Fusese cu totul altceva să o vadă modelîndu-şi personalitatea sinceră, directă în perfida Liane din *A Midnight Hour.* În povestea aceea Shain fusese victima. Dar acum, după ce cunoscuse ea însăşi represaliile cele mai cumplite, Annie se îneca în catastrofa tăcută care era Daisy – şi o făcea pentru el, Damon.

Se întreba dacă de data asta nu se apucase de o treabă mult prea dificilă.

Şi după primele săptămîni îşi dădu seama că nu era doar Annie cea care îl făcea să-şi piardă curajul, slăbindu-şi puterile. Erau încrucişările nevăzute şi imponderabile ale filmului cu propria sa viaţă interioară de artist.

Nu o putea nega: filmul acesta s-ar fi putut să fie ultima lui aventură. O astfel de inspiraţie s-ar fi putut să nu-i mai vină niciodată. Îmbătrînea şi intensitatea acestui eveniment începea să fie un pic prea mult pentru el.

Schimbările pe care le aducea în fiecare seară scenariului păreau ca nişte mici arsuri şi injecţii otrăvitoare în propriul său eu, catalizîndu-l în moduri pe care nu le înţelegea.

Inspiraţia nu se mai afla înăuntrul lui, ci afară, plutind prin umbrele casei, revărsîndu-se înăuntru şi în afară pe ferestre, tachinîndu-l, mereu greu de prins, dar niciodată chiar imposibil de atins – totuşi întotdeauna dureroasă, întotdeauna periculoasă. Era o putere creatoare impersonală, care, într-un fel, nici măcar nu avea vreo legătură cu el. El era doar slaba verigă umană de care avea nevoie pentru a se împlini.

Tînjea cu disperare după o beţie pe care nu şi-o putea permite. Era un carusel din care nu putea coborî decît la sfîrşit. Degetele lui de artist sondau, tremurînd, deasupra a ceva mai mare şi mai important

decît orice încercase pînă acum. Dar nu ştia de ce.

Era complet dezorientat, plutind la voia întîmplării între o frenezie şi o responsabilitate pe care nu le va mai putea suporta mult timp.

Şi aşa, în mod paradoxal, o nouă şi ciudată sensibilitate apăru de nicăieri ocupîndu-i mintea, mai întîi în culise, apoi din ce în ce mai mult în centrul scenei fanteziilor lui.

Era legată de Annie şi de Margot.

După o zi obositoare de filmări Margot era cea care îl ducea acasă, o ajuta pe Conchata să-i pregătească cina în timp ce el bea şi cînta la vioară, răspundea la telefon în locul lui şi se culca devreme pentru a se trezi în mijlocul nopţii ca să noteze schimbările pe care le făcuse în scenariu.

Annie se întorcea în apartamenul ei ca să-şi studieze replicile şi să doarmă cît mai mult. Venea ca de obicei la sfîrşit de săptămînă, îşi făcea exerciţiile cu Margot, tachinîndu-l pe Damon cu o remarcabilă vioiciune între intensele discuţii referitoare la scenariu.

Şi în aceste momente, cînd o parte a minţii lui Damon se concentra cu o încordare morbidă asupra scenariului, a ritmului grăbit al filmărilor, a lungului proces de post-producţie care urma, cealaltă parte stăruia fascinată asupra celor două fete care deveniseră fiicele lui spirituale.

La început n-a fost altceva decît admiraţie şi comparaţie paternă, aşa cum o cerea ochiul lui de artist.

Annie şi Margot erau în acelaşi timp complet

diferite şi ciudat de asemănătoare. În fond, curajul fizic al lui Annie devenise aproape o legendă pentru Damon. Şi nu o văzuse el pe Margot zdrobind un scorpion la casa din Mojave cu călcîiul sandalei, fără măcar să se gîndească la pericol, atunci cînd îl zărise aproape de scaunul lui Annie?

Amîndouă învăţau repede. Annie, din plictiseală, şi Margot din dorinţa ei de a fi folositoare, au învăţat metodele pregătirii mîncării de la Conchata, şi amîndouă coseau pentru Damon, care, în mod superstiţios nu-şi arunca niciodată hainele vechi. Margot putea repara orice aparat sau instalaţie din ambele case şi probabil că îi economisise deja sute de dolari în neînsemnate note de plată pentru reparaţii. Iar masajul pe spate era o dovadă a puterii degetelor ei şi a cunoaşterii corpului omenesc.

Erau amîndouă fete sincere, iştete, dure în felul în care îşi apărau eul interior, deloc înclinate să recunoască nefericirea sau disperarea. Îşi purtau durerea ca pe o povară intimă: Margot, durerea ei misterioasă cauzată de un bărbat nevăzut, iar Annie, întreg trecutul ei tulburător, suferinţa lăsată de Eric Shain, de copilul mort, de tortura fizică şi, de dată recentă, de despărţirea de Frank McKenna, care însemnase o lovitură a cărei putere Damon nu o putea măsura, fiind un străin.

Ca nişte surori, se asemănau, dar erau diferite, aşa cum trebuie să arate surorile. Annie era mai în vîrstă, mai complexă prin natură, şi astfel perfectă pentru actorie, care cere intangibile adîncimi de caracter, un actor nefiind niciodată în întregime conştient de ele, neputîndu-le niciodată stăpîni complet.

Pe de altă parte, Margot era din punct de vedere psihologic mai simplă, suprafaţa calmă a vieţii ei lipsi-

tă de valurile tragediei, preferata părinţilor ei iubitori şi a celor trei fraţi gigantici. Vibrantă, încrezătoare, drăguţă prin natura ei, păşea în echilibru pe un strat de pămînt gros, în timp ce Annie aluneca periculos pe gheaţa subţire.

Totuşi Margot nu era aşa de lipsită de complicaţii pe cît îi plăcea să pretindă. Era o intelectuală înnăscută, cerebrală şi studioasă. Asta se vedea în ciudata înţelegere a lucrărilor lui, şi în contribuţiile surprinzătoare, strălucite la *The Fertile Crescent.*

Era convins că izvorul creativităţii ei era mai profund decît îşi dădea ea seama. Ca un tată îngrijorat o avertizase să nu-şi irosească talentul ca profesoară predînd cărţile altora. Voia ca ea să scrie piese de teatru şi poate chiar romane sau povestiri.

Dar ca o fiică încăpăţînată a cărei alchimie interioară îi poruncea să se depărteze de nesiguranţa artei, se agăţa de planul ei de a preda, opunîndu-şi voinţa puternică mustrărilor lui.

În acelaşi timp îşi mişca frumosul corp de femeie cu o graţie felină, acceptînd cu uşurinţă propria-i sexualitate care se deosebea complet de modul aproape obsedant al lui Annie de a se mişca, de a gesticula, de a vorbi.

Da, diferenţele dintre cele două fete erau straniu de asortate. Margot, intelectuala rece, era mai puţin complicată ca Annie, mai umană, totuşi mai analitică – şi mai vădit senzuală.

Iar Annie, mai puţin intelectuală, era o mare artistă, posesoarea unui talent şi a unei senzualităţi care se iveau pe furiş din coloanele invizibile ale personalităţii ei. Şi tocmai acest mod de a nu coincide cu ea însăşi, de a fi multiplă, îl determinase pe Damon să o distribuie în Liane pentru că era infinit de erotic şi

provocator, aproape direct proporţional cu lipsa ei de înţelegere a acestei puteri.

Un duo ciudat: actriţa şi intelectuala, imboldul talentului şi fata de la fermă zîmbitoare şi atît de umană, obsedanta sirenă şi provinciala liniştitor de senzuală.

Da, erau ca două surori. Cînd alergau prin casă în pantaloni scurţi şi tricouri, în sandale sau în tenişi, cu părul lung fluturîndu-le pe spate într-un tandem de blond-roşcat şi negru minunat, Damon observă că amîndouă fuseseră binecuvîntate cu picioare lungi, frumoase, glezne fine, umeri frumoşi şi sîni mici, fermi.

Uneori mai că i se tăia respiraţia cînd le vedea intrînd împreună într-o cameră, debordînd de tinereţe şi de viaţă, venind să depună sărutări pe obrajii lui rumeni. Erau ca două superbe păpuşi vii, create din aceeaşi substanţă, totuşi încîntător de diferite.

Şi simţea că, printr-un misterios *ex post facto* al soartei fusese ales să joace rolul fermecat al tatălui lor. Alăturîndu-se glumei lui că nu avusese fiice niciodată, amîndouă îl tachinau botezîndu-l „tăticule" şi „tati", sau cu expresia preferată de Margot „tăticul nostru" care îi plăcea pentru că era atît de copilăroasă şi de simplă.

Damon trăia o senzaţie ciudată cugetînd la paternitatea sa simbolică, privindu-le corpurile tinere, nubile şi auzind accentele inteligente ale vocilor lor în conversaţii pline de haz. Zîmbi gîndindu-se la libidoul lui ajuns la o vîrstă mijlocie, primind o încărcătură sublimă din prezenţa lor sub acoperişul casei lui, din rîsetele, sărutările şi caracterul posesiv al comportării lor de fiice, din mîngîierile blînde şi masajul lui Margot.

De ce nu? Era amuzant şi perfect inocent. Se împăcase demult cu ideea liniştitoare de a face dragoste doar cu femei de vîrsta lui şi continua să o

facă aici, în New York, şi la casa din deşert unde o formieră simpatică îi aştepta vizitele.

Totuşi, îi plăcea să vadă această paradă parfumată de tînără sexualitate dansînd prin faţa lui aproape în fiecare zi. Avea şansa unui tată de a fi dorit, înţelegător, protector – răsfăţat şi certat. Şi simţea micul fior incestuos al unui tată pe cînd se bucura de fiicele lui.

Dar situaţia se schimbase de la plecarea lui Annie.

Se părea, urmînd metafora familiei, că una dintre fiicele lui, Annie, cea mai mare şi mai sigură de ea plecase, se instalase în propria-i locuinţă, ocupată cu munca ei, cu propriile griji, cu urcuşurile şi coborîşurile vieţii amoroase.

Însă cea mai mică, cea care îi semăna mai mult lui Damon fizic şi intelectual, blonda degajată şi senzuală rămăsese acasă.

Singură cu el.

Desigur era un gînd nelalocul lui. O vanitate arbitrară. Dar într-un fel după ce-l gîndi odată nu şi-l mai putu scoate din minte. Ca un sîmbure viclean începu să se mişte şi să se deschidă, înflorind într-o obsesie.

Ochii lui o urmau pe Margot cînd erau singuri acasă.

Ea obişnuia să stea pe canapea cu picioarele strînse sub ea notînd ce-i spunea el pe un carneţel galben. Cînd bătea la maşina de scris picioarele îi erau încrucişate ca ale unei şcolăriţe. Uneori se întindea pe partea ei de canapea cu o carte în mînă, părul lung, bogat, revărsîndu-se peste tapiţeria veche.

Ca o pisică se plimba prin casă fără să facă nici

un zgomot, apoi se arunca pe un scaun cu un picior peste braţul lui, desculţă, coapsele lungi fiind dezgolite de pantalonii scurţi.

Îi simţea mirosul cînd îi turna cafeaua sau îşi punea braţul în jurul lui. Mireasma ei de femeie i se vîra sub piele.

– Ce fel de parfum foloseşti, surioară? încercă el să-l treacă cu vederea rîzînd. Miroşi de milioane. Vei face masculii să miaune sub ferestrele mele.

– Se numeşte *Baiser*[1], dacă te interesează aşa de mult. Şi mă bucur că-ţi place, spuse ea. M-a costat destul de mult.

– E un cuvînt destul de urît în franceză, o informă Damon.

– Da? întrebă ea, instinctul ei lingvistic fiind stîrnit. Credeam că înseamnă a săruta.

– În argou, fetiţo, în argou. Caută în dicţionar.

Iar a doua zi îi dădu o palmă uşoară peste obraz pentru că găsise înţelesul cuvîntului.

– Ce minte murdară ai, tăticule.

– Ca şi fabricanţii de parfumuri, mîrîi el.

Au izbucnit în rîs şi şi-au continuat munca de maşină bine unsă, consultîndu-se în şoaptă pe platou sau stînd împreună tăcuţi în sufragerie în orele de dinaintea răsăritului.

Dar încet, subtil, masaj după masaj, mîngîiere după mîngîiere, seară de seară petrecută pe verandă sau în casă, tînăra Margot se detaşa de duo-ul vioi pe care îl formase cu Annie.

Şi pe măsură ce Annie se retrăgea în Daisy şi în uriaşul efort al filmului, Margot venea tot mai aproape,

1. A face dragoste

ocupînd periferia viziunii lui Damon şi centrul fantezillor lui.

Inside my brain there walks,
As though in her appartment,
A lovely cat, lithe, sweet, charming.
When she purrs I scarcely hear her,
So tender and discreet is her timbre.
Prin creierul meu se plimbă
De parcă ar fi în apartamentul ei
O splendidă pisică, suavă, suplă, fermecătoare
Cînd toarce abia dacă o aud
Atît de gingaş şi discret e timbrul ei.

Damon nu era sigur că-şi amintea corect versurile lui Baudelaire. Dar odată ce substituise absurdul masculin francez cu *ea* şi îşi imagină pisica o femelă, poemul începu să-l obsedeze cînd Margot se afla lîngă el.

From her blond and brown furr
Comes a perfume so sweet, that one evening
I was pervaded by it, for having
Caressed her once, just once...
Din blana blondă şi cafenie
Emană un parfum atît de dulce, încît într-o seară
Am fost pătruns de el,
Mîngîind-o o dată, doar o singură dată.

Era ea în casă sau în creierul lui? Nu ştia decît că-i stăpînea gîndurile. Şi acele gînduri erau imperceptibile faţă de starea de alertă în ascensiune a simţurilor sale.

Acum că era singur cu ea, părea să umple încăperile nu doar cu propria ei atracţie plină de vervă ci şi cu ceva din farmecul mistic al lui Annie. Erau ca nişte alter ego-uri, jumătăţi ale aceleiaşi nepreţuite

nimfe, şi una purta în mod inevitabil caracteristicile celeilalte.

Impresia era mărită şi de faptul că deseori îşi schimbau hainele. Veşmintele uneia confereau celeilalte o bizară picanterie. Era ca şi cum una devenea posedată, sau era deja posedată, de o parte din esenţa celeilalte. Să o vezi pe una apropiindu-se însemna să simţi farmecul amîndurora în aceeaşi încăpere.

– Haide, surioară, îi spunea el lui Margot. Dă-ne un pupic.

Şi cînd venea, inocentă şi drăguţă, aşezîndu-se în genunchi lîngă el, sărutîndu-l şi mîngîindu-l, trecîndu-şi degetele prin părul lui ciufulit, implorîndu-l să o lase să-l tundă, observa că bluza sau pantalonii scurţi erau ai lui Annie. Şi o complexitate fără nume punea stăpînire pe creierul lui, ameţindu-i luciditatea dar trezind poetul din el, amatorul de enigme şi de şarade.

Într-adevăr, cu cît Margot se detaşa mai mult de Annie, cu atît, în mod paradoxal, îi amintea de esenţa şi carnea lui Annie, umplîndu-i simţurile de Annie.

Dar cu cît Margot îi semăna mai mult lui Annie, cu atît devenea mai deosebită de ea. Cu cît era mai puternic contrastul între blondul părului ei şi negrul pletelor lui Annie, cu atît era mai strălucitor de sexy în comparaţie cu umbra senzualităţii complexe, tulburătoare a lui Annie, cu atît era mai disponibilă faţă de sora ei care era absentă şi preocupată de viaţa ei.

Cu cît mai separate, cu atît mai inseparabile. Cu cît mai asemănătoare, cu atît mai superb de distincte. Era ceva ameţitor. Ceva din ochii argintii ai lui Annie se reflecta în cei verzi ai lui Margot. Ceva din forma uşor pătrată a bărbiei drăguţe a lui Margot nu era cu totul absent din faţa ovală, de porţelan, a lui Annie.

Totuşi, totuşi – să le aibă pe amîndouă în casă, să fie recunoscut de ele ca despoticul, falsul „tătic" însemna într-un fel să se apropie tot mai mult cu fiecare zi de una singură.

Margot.

Isuse, se înfurie Damon pe el însuşi, încercînd să-şi ţină în frîu închipuirile. M-am tîmpit.

Dar reproşurile pe care şi le făcea nu serveau la nimic.

The Fertile Crescent îl purta tot mai adînc în vîrtejurile sale ca balena cu Ahab ţintuit de ea blestemîndu-i carnea monstruoasă.

Şi ceea ce pusese stăpînire pe simţurile sale nu voia să dispară. Cu fiecare zi îl lega mai strîns, delicios, periculos.

Capitolul treizeci şi nouă

Actorii şi echipa de tehnicieni care lucrau la *The Fertile Crescent* erau extenuaţi.

Turnau scena delicată în care Daisy se întoarce de la spital cu al doilea copil şi totul merge pe dos. Cele două mici scene ale bebeluşului cu Annie erau complicate de colici şi nervozitate. O problemă de electricitate oprise filmările mai mult de patruzeci şi cinci de minute, timp în care Damon deveni nesigur faţă de cuvintele folosite de Annie în replicile ei şi încercă două noi versiuni.

În mijlocul confuziei, Margot ieşi de pe platoul de filmare pentru a căuta în biroul lui Damon o schiţă abandonată a acestei scene pe care el credea că o va putea folosi.

Trecînd orbită de razele de soare spre clădirea în

care se aflau birourile o mînă puternică îi apucă braţul.

Se întoarse şi văzu un bărbat vînjos cam de patruzeci de ani privind-o fix cu ochi negri şi goi. Tenul lui rumen aproape că se potrivea cu culoarea urîtă a costumului.

Nu ştia cine era. Dar ştiu instinctiv ce era.

– Să mergem, Christine, spuse el. Un tip din New York vrea să vorbească cu tine.

Ea ezită, încercînd rapid să găsească o soluţie.

– Ascultă... murmură ea, alertată de actorii şi personalul studioului care treceau pe lîngă ei.

– N-am ce să ascult, spuse bărbatul, slăbind strînsoarea. Christine văzu că avea un deget grotesc de ţeapăn în mijlocul mîinii stîngi. Nu vei face tărăboi. Doar nu vrei să-ţi dezvălui adevărata identitate faţă de aceşti oameni, nu? Haide. Nu-ţi voi face nici un rău. Te duc înapoi la Tony. După ce ajungem acolo, poţi să faci ce vrei.

Christine reflectă foarte atentă. Văzînd degetul îşi dădu seama cine era acest bărbat. Toată lumea îi cunoştea reputaţia.

– De unde să ştiu, întrebă ea înspăimîntată, că nu-mi vei face nici un rău? Dacă ţip? Sînt paznici aici.

– Crezi că te-aş fi surprins aici dacă aveam de gînd să-ţi fac ceva? Clătină din cap. Ai fi murit noaptea trecută dacă asta aş fi vrut. Fii rezonabilă. Poţi să lămureşti lucrurile cu Tony. Treaba mea e doar să te duc la New York.

Christine porni spre poartă alături de el, apoi se opri.

– Îmi vor simţi lipsa, spuse ea întorcîndu-se spre el. Mă vor căuta. Dă-mi voie să le las un bilet. Poţi să-l

scrii tu dacă vrei.

– Am avut grijă. Biletul se află în biroul secretarei lui Rhys. Cineva s-a îmbolnăvit în familie. Le vei telefona. Îi zîmbi, ochii lui fiind la fel de reci ca ai unei şopîrle. Mergem?

Se gîndise la toate. Sau poate că Tony o făcuse. Nu avea altă posibilitate decît să-l urmeze.

Christine îl lăsă să o conducă spre poarta studioului.

Capitolul patruzeci

– Cum te simţi?

Vocea subţire a lui Mark Salinger răsună în urechile lui Annie în timp ce mişcările lente ale tehnicienilor se derulau prin faţa ochilor ei pe jumătate închişi.

– Mai ai dureri?

Ea clătină din cap.

– Mă simt foarte bine. Mulţumesc că te îngrijeşti de mine.

El o bătu uşor pe umeri, blîndeţea atingerii lui ascunzîndu-i preocuparea pentru pregătirile ce se făceau în spatele lui. Era gata să le strige ordine scurte tehnicienilor, pentru că vedea şansa de a termina astăzi scena întoarcerii de la spital şi era îngrozitor de conştient de cît va fi de dificil să

restabilească aceleaşi condiţii de filmare pentru mîine.

Copilul, un adevărat actor, fusese calmat de mama lui şi trecuse cu bine prin încă patru reluări. Însă Damon, tot nesigur de replicile din scenariu, încercase trei variante diferite, privind mereu la ceas, şi plecase în cele din urmă să vadă ce o reţinea pe Margot.

Acum toată lumea stătea pe unde putea într-o letargie istovită, aşteptîndu-i reîntoarcerea, aşteptînd ca un anumit lucru să le insufle energia necesară pentru a-şi continua munca.

Annie închise complet ochii lăsîndu-se pe spate în scaunul ortopedic şi ascultînd discuţia dintre Mark şi Dunc Worth despre cum să lumineze scena următoare.

Minţise în privinţa durerii ei. Era cumplită la coloana vertebrală şi la şolduri. Dar ştia că mai are nevoie de suficientă concentrare pentru restul zilei.

Acum că filmările atinseseră propriul nivel ciudat de intensitate susţinută, sentimentele ei personale, pozitive şi negative, nu mai aveau o mare semnificaţie pentru ea. Se afla în ghearele lui Daisy, o prezenţă străină care o trăgea spre dorinţe şi impulsuri pe care nici nu le putea înţelege dar nici nu putea scăpa de ele, ci doar să le interpreteze în faţa aparatului.

Efortul o vlăguia mai mult decît oricare altă experienţă trăită, trimiţînd totuşi prin ea, în fiecare clipă, valuri impalpabile de energie sălbatică, de parcă *The Fertile Crescent* ar fi fost un spirit diabolic hotărît să o lovească pentru împlinirea sa înainte să se descotorosească cu indiferenţă de ea.

Chiar şi acum simţea fiorul acelei tensiuni interioare mistuitoare, o forţă gata pregătită să o tragă în

picioare pentru următoarea scenă şi să o facă să-şi dorească entuziasmul turnărilor, în ciuda oboselii ei. Impersonal, exigent, susura în jurul şi înăuntrul ei.

Damon îl întrerupse stînd în faţa ei, avînd pe chip o expresie îngrijorată.

– Scumpa mea, spuse el aplecîndu-se spre ea, Margot a plecat.

Annie se uită la el uimită.

– Ce s-a întîmplat?

El îi întinse un bileţel împăturit.

– S-a îmbolnăvit cineva din Iowa, spuse el clătinînd din cap. Ne va telefona.

– Nu-ţi face probleme, Damon, zise Annie luîndu-i mîna. Vom primi veşti de la ea. Ştie să se descurce.

Dar el nu arăta liniştit. De fapt, nu-l mai văzuse niciodată atît de îngrijorat.

Sau atît de bătrîn.

Capitolul patruzeci şi unu

Au luat un taxi pînă la motelul în care locuia Carmine, acesta refuzînd să-i permită lui Christine să-şi ia lucrurile de la casa lui Damon.

– Ce ai pe tine va fi suficient, spuse el. Tony se va ocupa de tine cînd vei ajunge acasă.

Îi studiase atent conţinutul poşetei şi refuzase să o scape din priviri măcar pentru o clipă.

– Regretabil, spuse el. Dar aşa stau lucrurile.

Avea în comun cu Tony o anumită pedanterie şi tendinţa de a folosi expresii nepotrivite pentru nivelul lui de educaţie. Se ştia despre el că putea rosti scuze formulate elegant în momentele dinaintea uciderii sau mutilării victimelor sale.

– Vei rămîne cu mine în noaptea asta, îi spuse el. Plecăm mîine dimineaţă cu primul avion.

– În regulă, îi replică Christine. Dar există o problemă.

El se uită la ea, suspiciunea concurînd cu amuzamentul în sprîncenele sale ridicate.

– Îmi va veni ciclul, spuse ea fără să se deranjeze să-şi coboare vocea din consideraţie pentru şofer. Am nevoie de cîteva lucruri.

Ochii negri zăboviră asupra ei cu un calm de reptilă, leneşi şi inuman de răbdători.

– Dacă nu vrei să murdăresc cearceafurile, spuse ea.

O scînteie de nelinişte apăru în cele din urmă în expresia de pe chipul lui.

– Şofer, spuse el fără să-şi dezlipească ochii de la Christine. Opreşte la primul magazin.

Taxiul opri lîngă o farmacie mare şi Christine atinse mînerul uşii. O mînă de fier îi cuprinse încheietura.

– Vom merge împreună, spuse Carmine. Şofer, aşteaptă aici.

Au intrat înăuntru şi s-au îndreptat spre ghişeul din spate.

– Sper că ai bani, spuse Christine. Poţi să cumperi tu. Am nevoie de o cutie de tampoane, un pachet de vată, o sticlă de deodorant igienic şi nişte chiloţi.

Dezgustul arcui buzele groase ale lui Carmine. Îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Cumpără ce-ţi trebuie, spuse el. Te aştept la ieşire.

Christine porni spre ghişeu unde o vînzătoare plictisită îşi dădea cu ojă pe unghii. În oglinda de deasupra îl văzu pe Carmine trecînd printre rafturi şi îndreptîndu-se spre cel cu reviste. Vînzătoarea ridică

ochii nepăsătoare.

– Ce doriţi?

Christine începu să-i înşire articolele de care avea nevoie, calculînd în minte costul lor. Pipăi bancnota de douăzeci de dolari, apoi deschise poşeta.

Carmine răsfoia paginile unei reviste, privirea lui revenind asupra ei tot la patru sau cinci secunde cu o regularitate monotonă.

Cînd articolele cerute se aflară în faţa ei Christine le privi atentă. În mîna ei se aflau patruzeci de dolari. După o ultimă privire aruncată imaginii din oglindă Christine îi ceru vînzătoarei încă un articol.

O clipă mai tîrziu se îndrepta spre el, toate cumpărăturile ei, cu excepţia uneia, fiind puse în poşeta deschisă inspecţiei lui.

Capitolul patruzeci şi doi

Au pornit pe autostrada San Diego trecînd pe lîngă privelişti urbane văzute deseori de Christine cînd, deghizată ca Margot, îl însoţise pe Damon la aeroportul din Los Angeles.

Dar acum şi-au continuat drumul la sud de Inglewood unde şoferul opri în faţa unui motel modest doar la cîteva minute de aeroport.

Au ocolit intrarea principală şi s-au dus direct în camera lor. Cînd uşa s-a închis Carmine a scos din buzunar o mică sticlă plată turnîndu-şi de băut fără să-i ofere şi ei. Deschise televizorul şi îşi sorbi băutura fără să scoată un cuvînt.

Era clar că va comanda cina de la pizzerie cînd va veni momentul potrivit şi îşi va petrece noaptea supraveghind-o pe Christine. Probabil că nu va mai

rosti nici un cuvînt pînă mîine dimineaţă.

În timp ce privea ecranul, ochii negri şi nasul coroiat îi dădeau înfăţişarea unui animal sălbatic. Degetul ţeapăn stătea ridicat ca o parodie grotescă a degetului mic al unei femei graţioase, tare şi spinos. Se părea că îi plăcea ca diformitatea să iasă în evidenţă cît mai des posibil, şi nu şi-o ascundea folosind cealaltă mînă pentru a ţine paharul.

Christine se întinse pe pat şi se prefăcu că doarme timp de patruzeci şi cinci de minute, mintea ei lucrînd febril.

Cunoştea bine reputaţia lui Carmine. Era unul dintre cei mai periculoşi bărbaţi ai profesiei lui. Tony nu l-ar fi ales dacă nu ar fi fost ferm hotărît să o aducă înapoi pe Christine, nevătămată şi spăşită – şi dacă el însuşi nu ar fi fost convins că era destul de periculoasă pentru a fi nevoie de un expert.

Nu spuse nimic, ştiind că nu avea sens să încerce să topească exteriorul rece al lui Carmine printr-o atitudine prietenoasă. Asta n-ar face decît să-i trezească bănuieli.

Nu, planul ei de atac trebuia să fie mult mai subtil.

Se bucură cînd, aşa cum prevăzuse, el comandă o pizza la telefon. Nu voia să-şi asume riscuri părăsind camera. Nici ea. Fusese deja văzută în compania lui de şoferul de taxi. Era suficient.

Pe de altă parte, faptul că era deghizată în Margot s-ar putea să-i fie de folos. Poate că şoferul nu-şi va aminti de ea. Erau atît de multe fete drăguţe în

Hollywood... Cu siguranţă că şi Carmine trebuie să fi făcut aceeaşi impresie asupra lui.

În orice caz îi memorase numele şi numărul maşinii. Cînd va termina aici va lua indiferent ce măsuri erau necesare pentru a se proteja.

Dacă nu va fi moartă.

Pizza sosi la şapte. Christine se sili să mănînce, în timp ce Carmine o mesteca încet pe a lui, bucată cu bucată, ochii rămînîndu-i fixaţi asupra televizorului fără să se deranjeze să schimbe canalul. Din cînd în cînd rîgîia uşor fără să-şi ceară scuze.

Christine se spălă pe dinţi cu peria de dinţi cumpărată şi se aşeză pe pat o jumătate de oră urmărind imaginile de la televizor şi aşteptînd ca el să termine de mîncat.

Apoi se ridică şi trase fermoarul fustei.

– Voi face o baie, spuse ea. Să las uşa deschisă?

Fără un cuvînt Carmine se ridică din scaunul lui, porni spre baie îmbrăcat doar în cămaşă şi aprinse lumina. Nu existau ferestre. Cada era curată, bucata de săpun era învelită în hîrtie albă. Christine îşi aranjase cele cîteva articole de toaletă pe etajera de deasupra chiuvetei, alături de cutia de tampoane şi pachetul de vată.

Carmine se întoarse în cameră, încă mestecînd ultima bucată de pizza.

– Uşa deschisă. Dădu din cap fără să se uite la ea.

Ea turnă sticla mică de spumant de baie în cadă şi

dădu drumul la apă.

Ochii lui fixau din nou ecranul. Christine ieşi din baie în furou şi îşi puse fusta şi bluza împăturite pe pat.

Desfăcu sutienul şi îl lăsă să-i alunece pe braţe, apoi îl îndoi şi îl puse lîngă fustă. Apoi îşi scoase furoul dezgolindu-şi coapsele lungi. Rămase în picioarele goale lîngă pat punînd furoul mătăsos lîngă celelalte.

Îşi aruncă părul pe spate, căută în poşetă după o agrafă, şi-l prinse, sînii ei reliefîndu-se în lumina care venea din baie cînd braţele ridicate o făcură să se arcuiască.

În cele din urmă îşi scoase chiloţii şi îi aruncă pe pat. Goală, se întoarse spre Carmine şi păşi tăcută spre baie.

Carmine îşi mai turnă un deget de scotch din sticla plată în paharul de plastic al hotelului. Ochii nu i se dezlipiseră de pe ecranul televizorului.

Apa fu închisă. Murmurul televizorului rămase singurul sunet din cameră pînă cînd zgomotul picioarelor fine intrînd în apă ajunse la urechea lui Carmine. Peste o clipă auzi corpul catifelat aşezîndu-se în cadă.

Un lung moment se uită la ecran. Apoi îşi termină băutura, şi, pentru a fi sigur, porni spre baie.

Cada era plină de spumă parfumată, acoperind-o pe Christine pînă la sîni şi genunchi. Faţa ei era roz şi uşor transpirată, genunchii şi umerii frumoşi, o plăcere să te uiţi la ei.

Nu se mişca. În schimb se uita politicoasă la el.

– După cum vezi, spuse ea, nu e nimeni aici decît eu. Expresia de pe chip era binevoitoare şi ascultătoare. Dar ceva se mişca imperceptibil în adîncurile

ochilor ei.

Îşi coborî privirea spre mîna lui bronzată.

– Carmine, întrebă ea încet, ce s-a întîmplat cu degetul tău?

El îl ridică zîmbind uşor. Christine putu vedea cît era de vînos. Unghia era groasă şi întărită.

– Un mic accident, spuse el mîndru. Cu mult timp în urmă. Nu m-a durut absolut deloc.

O scînteie lacomă de admiraţie ţîşni din ochii lui Christine.

– Pariez că ai aranjat destui tipi cu el, murmură ea. Nu-i aşa?

El dădu din cap cu modestie, învîrtind degetul încoace şi încolo în aerul cald. Ea se mişcă în apă. Vîrfurile sînilor ieşiră din baloanele de săpun, trandafirii şi întărite.

– Pot... să-l ating? întrebă ea.

Privirea lui se întunecă.

– Doar o dată, îl ademeni ea. Tony n-ar avea nimic împotrivă.

Prudenţa fiindu-i învinsă de mîndrie, Carmine făcu un pas spre toaletă, se aşeză pe scaun şi îşi puse palma pe marginea căzii, aşa încît degetul întors în sus arăta direct spre Christine.

Mîna ei mică se mişcă şovăitor, apropiindu-se şi retrăgîndu-se de parcă îngrozitorul deget ar fi înspăimîntat-o şi fascinat-o în acelaşi timp. Îl atinse în sfîrşit, trecîndu-şi uşor degetele peste el, apoi mîngîindu-l o dată şi încă o dată.

– E aşa de tare, şopti ea cu teamă şi respect. Ca o stîncă.

Oftă. Încet mîna ei cuprinse degetul ţeapăn şi îl mîngîie cu palma alunecoasă de la săpunul din baie.

Respira mai rapid. Carmine o urmărea.

– Ai încercat vreodată, întrebă ea, o notă timidă strecurîndu-se în vocea ei, să i-o faci unei fete cu el?

Carmine îşi ridică o sprînceană. Fata goală din baie nu dăduse drumul degetului, ci se ţinea de el posesivă, de parcă o atrăgea prin cruzimea lui.

El nu spuse nimic. Dar nu-şi retrase degetul din strînsoarea ei blîndă. Ea începuse să-şi mişte palma languros pe deasupra încheieturilor fixe.

– E aşa de plăcut, spuse ea. Atît de tare şi de drept...

Se uită în ochii lui. Opacitatea goală se clinti cu un real interes.

– N-ai vrea... să mi-o faci mie? întrebă ea.

Ochii lui nu-i părăsiră pe ai ei. Mîna ei se mişcă în jurul degetului ca un mic animal mlădios, lucios şi ritmic.

– Tony nu s-ar supăra, îl asigură ea. Ai dreptul – dacă vrei...

Pentru o clipă el păru să se retragă în nemişcarea lui de reptilă, de parcă ar fi meditat la ce să facă. Apoi, încet, întinse cealaltă mînă, desfăcîndu-şi butonul şi rulînd în sus manşeta cămăşii.

Aruncă o privire scurtă articolelor de pe etajeră, apoi reveni asupra lui Christine. Ochii ei zîmbeau pofticioşi şi încurajatori.

Cu blîndeţe îi trase mîna sub apă şi între picioarele ei.

Ochii lui nu se dezlipiră de ai ei cînd degetul lui o pătrunse. Ea îşi ţinea palma fixată pe burtă împingînd degetul înainte şi înapoi, zvîrcolindu-se sub spuma de săpun, un oftat răguşit ieşindu-i pe gură.

El simţi cum carnea ei îşi adaugă propria ume-

zeală la cea a săpunului. Mîna lui îi atinse uşor coapsa şi fesele în timp ce ea se mişca, împlîntată în degetul lui ca o păpuşă vie, sînii trandafirii tremurînd în spuma parfumată.

– Ah, oftă ea mişcările ei accelerîndu-se. Ah!

Christine îi văzu ochii negri începînd să se întunece cînd picioarele ei dansară în apă. Conturul erecţiei era vizibil în pantaloni, forţînd fermoarul dintre picioare.

– Nu, gemu ea trăgîndu-i degetul afară, scoţînd un mic strigăt lasciv. Te vreau tot.

Carmine se încruntă. Respira greu privind în jos spre Christine. Freamătul uniform al apei învăluind corpul ei era singurul sunet din încăpere.

Îl cuprinse nehotărîrea. Fata îi aparţinea lui Tony. Carmine se mîndrea cu munca lui dusă perfect la îndeplinire şi cu încrederea absolută care se putea avea în el. Se aflau la baza impecabilei sale reputaţii. Regula cerea ca Tony să i-o ofere pe Christine înainte ca el să o atingă.

– Te rog, Carmine, gemu fata excitată. Tony nu s-ar împotrivi. Te-ar lăsa să mă ai ca o favoare pentru că m-ai adus înapoi. Haide...

Mîna ei umedă se afla pe genunchiul lui. Îi văzu spatele, talia graţioasă sub sînii fermi cînd se aplecă spre el.

Acum mîna ei ajunse între picioarele lui. Ca prin magie fermoarul se desfăcu, şi cureaua. Cu dibăcia unui hoţ de buzunare îi scoase afară organul expunîndu-l aerului fierbinte din baie. Ochii ei se delectară cu el continuînd să-i ţină în mîini degetul ţeapăn.

Din nou Carmine le aruncă o privire scurtă articolelor de pe etajeră. Se părea că-l determinau să ia

o hotărîre pentru că se ridică de pe toaletă. Pantalonii îi căzură jos. Privi dincolo de penisul lui în erecţie direct în ochii lui Christine.

Aşteptîndu-l, ea se uită de la degetul lui la sexul dintre picioare.

– Haide, intonă ea. Fă-mi-o. Nu mă mai tachina.

Mîndru de puterea dublă a celor două arme masculine Carmine se dezbrăcă şi rămase în faţa ei, pectoralii tari unindu-se cu braţele peste umerii rotunzi. Penisul, scurt şi gros, sclipea de picături lucioase care alunecau deja spre testicule.

– Oh, Dumnezeule, murmură ea cu admiraţie. Eşti frumos...

Cu grijă intră în apă peste ea. Într-o clipă sexul ei îi găsi penisul şi alunecă în jurul lui. Îi sugea cu dragoste degetul, limba mişcîndu-se lacomă în sus şi în jos.

– Oh, scînci ea, cuvintele distorsionate de degetul dintre buze. Eşti aşa de sexy. Muşchii interiori se mişcară expert în jurul sexului. Atît de sexy...

Carmine avusese sute de prostituate în viaţa lui. Dar niciodată nu mai trăise un act sexual aşa de ingenios şi senzual ca zvîrcolirile acestei fete, atingerea buzelor şi muzica şoaptelor ei. Îl invidia pe Tony şi înţelese de ce o dorea înapoi atît de mult.

Excitat începu să se împingă în ea cu mişcări scurte, încrezătoare, încîntat de felul în care muşchii ei moi îi aţîţau sexul.

– Mmmm. Fata îi zîmbea, mîinile ei legănîndu-i şoldurile, mîngîindu-i muşchii feselor, trăgîndu-l mai adînc în ea.

Christine simţi primii fiori îndepărtaţi ai orgasmului lui. Mîna ei se strecură pe sub el găsindu-i testiculele

calde sub penisul care se împingea în ea. Pe sub spuma de săpun mîna ei se mişcă înainte.

– Oh, Dumnezeule, strigă ea, carnea ei tremurînd în jurul lui. Oh, Dumnezeule...

Sperma lui erupse în secunda în care Christine lovi.

Briciul era din oţel. O costase aproape douăzeci de dolari. Regreta că nu îl putuse ascuţi mai bine, dar avea încredere în muchia tăioasă.

Trecu uşor prin învelişul cutanat al testiculelor ţinute strîns în mîna ei stîngă. Un strigăt răguşit ţîşni din gîtul lui Carmine înainte ca el să cadă greoi peste ea, capul amorţindu-i, penisul micşorîndu-se brusc în ea.

Era în stare de şoc. Christine ştia că mai avea doar cîteva secunde înainte ca el să-şi revină şi să o stranguleze în ciuda durerii.

Expertă în anatomia masculină, ridică repede briciul spre gîtul lui, îi găsi pulsul şi reteză artera carotidă cu o tăietură adîncă de măcelar.

Sîngele îi inundă faţa, părul şi umerii cînd artera explodă. Îl auzi pe Carmine scoţînd un cîrîit gutural.

Cu mare grijă se strecură de sub el. Carmine zăcea pe burtă cu capul sub apa spumoasă şi stacojie. Observînd testiculele atîrnînd de un fir între picioarele lui, Christine trase dopul şi urmări apa curgînd. Apoi dădu drumul la robinete şi aşteptă ca apa să se încălzească.

Se ridică şi deschise duşul. Stînd prudentă peste bărbatul muribund lăsă apa să i se reverse peste faţă. Cîteva clipe îşi clăti părul, apoi întinse mîna spre mica sticlă de şampon pe care o cumpărase şi îl spălă bine. Spuma se prelingea pe pulpele groase ale lui

Carmine.

Îşi spălă partea de sus a corpului, apoi coapsele, urmărind apa stropind cada de sub picioarele ei, spălînd sîngele spre gaura de scurgere.

În cele din urmă îşi spălă picioarele şi ieşi din cadă lăsînd duşul orientat spre capul şi gîtul lui Carmine. Continuă să curgă cît timp ea se uscă, intră în dormitor şi se îmbrăcă.

Cercetă întreaga cameră ca să nu fi rămas amprente, şterse bine toate suprafeţele şi controlă patul să nu fi rămas fire din părul ei, apoi se întoarse în baie.

Hainele lui Carmine erau îngrămădite pe podea. După o clipă de gîndire se hotărî să le lase acolo.

Îşi împachetă lucrurile pe care le cumpărase şi le puse lîngă uşa de la intrare în punga de hîrtie. Era noapte acum; nimeni nu va observa plecarea ei.

Se reîntoarse în baie.

În cadă Carmine zăcea pe burtă, apa şiroind peste el. Doar o mică dîră de sînge se mai prelingea din gît şi testicule.

Christine îl studie calmă. Plănuise acest moment încă de după-amiază. Ştia ce avea de făcut.

Avînd grijă să nu se stropească cu sînge, întoarse corpul şi-l lăsă pe spate.

Apoi, cu briciul în mînă, termină treaba.

Capitolul patruzeci şi trei

Damon Rhys, foarte îngrijorat, primi un telefon de la Margot la zece treizeci în acea seară.

– Ei, surioară, răcni el în telefon. Ce mai faci? Biletul tău a fost atît de ciudat. Ce s-a întîmplat?

– Nimic grav, se auzi vocea veselă. Mama a avut nişte dureri la piept şi toată familia a înnebunit. Acum sînt la spital. Nu suferă de nimic, trebuie doar să se odihnească. Dar voi rămîne cîteva zile ca să am grijă de bărbaţi, dacă n-ai nimic împotrivă. Sînt ca nişte bebeluşi fără o femeie în casă.

– Pentru Dumnezeu, draga mea, bineînţeles. Ne putem descurca şi fără tine. Dar nu vrei să rămîi mai mult timp?

– Nu, nu cred că va fi nevoie. N-a fost decît o alarmă falsă. Ascultă, Damon, există o cursă du-

minică, ajunge la Los Angeles la patru treizeci. Nu vrei să vii să mă iei de la aeroport?

– Cum să nu? Doar n-o să-mi las fata să rătăcească singură prin aeroport. Ce număr are zborul?

– United 346 din Des Moines.

– În regulă, draga mea. În regulă, mormăi Damon, căutînd ceva cu care să-şi noteze.

– Eşti sigur că nu te va deranja? întrebă ea, cu un ton îngrijorat în vocea ei care îl linişti pe Damon.

– Nici vorbă, spuse el, trezit din beţie de noutatea de a vorbi cu ea de la o atît de mare distanţă. Abia aştept să te văd. Vom lua cina împreună.

– O idee excelentă, tăticule. Pe curînd.

– Pe curînd. Ai grijă de tine.

Christine închise telefonul şi studie camera de motel din Long Beach de unde îl chemase pe Damon.

Pe carneţelul din faţa ei erau numerele zborurilor pe care le obţinuse de la biroul de rezervări ale liniei aeriene.

Cît timp zborul 346 nu va avea întîrziere, pur şi simplu va lua un taxi pînă la aeroport şi-l va întîlni acolo pe Damon.

Dacă totuşi zborul va întîrzia va afla sunînd la aeroport şi apoi îl va suna pe Damon acasă ca să-i spună să o aştepte.

Prevăzuse corect că nu o va întreba la ce spital se află mama ei. Damon era prea preocupat de munca lui pentru a le acorda prea mare atenţie problemelor unor străini, mai ales acum, cînd se gîndea doar la

film.

Şi nu cunoştea nici adresa ei din Iowa, nici numărul de telefon. După această întîmplare va trebui să le născocească şi să i le ofere. Dar pentru moment se afla în siguranţă. El nu va bănui nimic cînd o va aştepta duminică la aeroport.

Se uită la ceas. Nu avea altceva de făcut în aceste patru zile decît să stea aici şi să se uite la televizor.

Şi să citească ziarele.

Capitolul patruzeci şi patru

„Corpul unui bărbat bănuit a fi un membru proeminent al lumii interlope a fost descoperit de poliţie joi într-o cameră a motelului Shelton Motor Inn, *din Inglewood. Poliţia a identificat cadavrul aparţinînd lui Carmine Gamino, care sub o mulţime de nume de împrumut este considerat de autorităţile federale ca făcînd parte din organizaţia familiei Corona din Miami, şi un temut ucigaş de profesie implicat în zeci de crime nerezolvate de-a lungul ultimilor cincisprezece ani.*

Gamino a fost găsit gol în cadă, în ceea ce pare să fi fost camera lui, corpul fiindu-i parţial mutilat. A fost ciopîrţit fără milă, poliţia considerînd uciderea lui o execuţie tipic mafiotă.

Detectivii prezenţi la faţa locului au declarat

reporterilor că nu există suspecţi...“

Reporterul de la *Times* termină articolul în termenii obişnuiţi.

– O.K., îi spuse el curierului care trecea pe lîngă biroul lui. Du-i asta lui Stan, apoi la tipografie.

Clătină din cap privind însemnările din faţa lui. Carmine Gamino şi-o primise în sfîrşit.

Locul crimei era cumva surprinzător. În primul rînd Carmine nu obişnuia să vină în Vest. Fusese cu mult dincolo de teritoriul cunoscut cînd puseseră mîna pe el. Ar fi fost de aşteptat ca lovitura să aibă loc în Miami sau Baltimore.

În orice caz, Carmine era, sau fusese, cel mai bun dintre cei mai buni. Probabil că fusese nevoie de un batalion pentru a-l termina.

Reporterul mototoli însemnările şi le aruncă la coş. Ridică din umeri. Fireşte, i se ceruse să atenueze tonul articolului lăsînd afară cîteva amănunte. Poliţiştii prezenţi nu fuseseră deloc uimiţi să vadă un gangster ca Gamino cu testiculele în gură. Aşa lucra Mafia.

Dar aşa ceva nu putea fi scris pentru consumul public. Ar dăuna ziarului.

Capitolul patruzeci şi cinci

Damon îşi petrecu zilele de vineri şi sîmbătă singur, cîntînd la vioară şi bînd mai mult ca de obicei după ce Conchata pleca seara. Îşi anulase întîlnirile de la cină cu oamenii din producţie pentru ambele seri, hotărîndu-se din motive care şi lui îi rămîneau neclare, să-şi savureze singurătatea.

Trecuse mai bine de un an de cînd casa fusese aşa de goală. Doar geamătul îndepărtat al unui coiot sparse tăcerea. Damon s-ar fi simţit părăsit şi puţin cam speriat de această noapte solitară dacă n-ar fi ştiut că Margot se întorcea acasă.

Se întorcea acasă! Era aproape o plăcere să o ştie plecată pentru a se putea bucura de revenirea ei. Tăcerea i se părea acum o mîngîiere, pentru că aceste camere vor cunoaşte foşnetul slab al trecerii ei

în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Damon reflectă la dorinţa lui. Sorbi din paharul cu whisky. Percepu fiorul din simţuri, încercă să-l aprofundeze, apoi renunţă.

Cu siguranţă că aceste senzaţii erau un rezultat al muncii încordate din timpul filmărilor. Poate că îndoieli privind vîrsta, creativitatea, viitorul ca scriitor făceau ca lucrurile să stea şi mai rău.

Nimic mai mult. Doar atît.

Şi totuşi, şi totuşi... Sunetul vocii ei la telefon fusese aşa un tonic, era atît de veselă, de nostimă, fermecătoare...

Cum de putea să o găsească atît de senzuală dintr-odată, după ce trăise alături de ea mai multe luni, considerînd-o nimic mai mult decît o secretară atrăgătoare şi o fiică simbolică?

Ce se întîmpla?

De ce aşa de brusc?

Cînd noaptea de sîmbătă se făcu duminică dimineaţa, Damon se plimba ca pe ghimpi prin camerele goale, ştiind că încercările zadarnice de introspecţie erau sufocate de gazul care se răspîndea şi care era aşteptarea sosirii lui Margot.

Duminică după-amiază plecă să o întîmpine la aeroport.

Arăta puţin mai slabă, ceea ce era uşor de înţeles, deoarece îşi făcuse probleme pentru mama ei şi probabil se ocupase prea mult de familie.

Părul ei era schimbat, ceea ce-l surprinse. Era mai

puţin ondulat, căzîndu-i mai elegant pe umerii fini. Îi dădea un aer uşor grav, care îi amintea de Annie.

Şi părea mai palidă, ceea ce sporea impresia de schimbare. Şi asta era de înţeles, era frig acum în acel Vest Mijlociu uitat de Dumnezeu.

– Isuse, Margot, spuse el, luîndu-i braţul, arăţi altfel. Cum se poate ca patru zile să transforme pe cineva? A fost mai rău decît mi-ai spus?

– Nici vorbă. Rîse. M-am plictisit acasă, aşa că mi-am schimbat coafura. Şi m-am hotărît să ţin regim pentru că m-am uitat la verişoara mea preferată, Cindy, şi era aşa de slabă că m-a făcut să mă simt ca un butoi. Va trebui să fiu foarte atentă cu mîncărurile pregătite de Conchata de acum încolo. Cum îţi place noua coafură?

– Minunată, spuse el, mirosindu-i parfumul seducător în timp ce-i ducea mica valiză.

În drum spre casă păru puţin preocupată, zîmbindu-i cu blîndeţe, dar fără să spună nimic. Hazul obişnuit păru să fie eclipsat de o dulce gravitate care îl fermecă, dar îl făcu să se întrebe dacă într- adevăr se simţea bine.

Cînd o întrebă ea îşi reveni imediat, îl lăsă să zărească o urmă din vechea personalitate, îi ciufuli părul, glumi pe seama cămăşii lui prea folosite, apoi încet se retrase în reticenţa ei.

– A fost bine să-ţi revezi familia? întrebă el luîndu-i mîna.

– Mda, zîmbi ea. Dar trebuie să recunosc că sînt foarte bucuroasă că m-am întors. Nu prea mai am ce face la fermă, tăticule. Ieri, eram deja sătulă pînă peste cap de Iowa. Cînd şi dacă îmi voi obţine diploma pun pariu că voi preda la vreun colegiu de

pe aici – dacă mă vor primi.

Îi strînse mîna.

– Oricum, e plăcut să călătoreşti peste două sute de kilometri şi de fapt să nu pleci de acasă, spuse ea.

– Aşa te vreau, fetiţo, mormăi Damon. Ştii unde e nevoie de tine. Şi te aşteaptă enorm de multă muncă. Dumnezeule, platoul a fost o casă de nebuni fără tine.

Refuză invitaţia lui de a cina undeva în oraş, spunînd că are o surpriză pentru el. O auzi mişcîndu-se prin bucătărie după ce-şi despachetase lucrurile şi cîntă la vioară bînd mai puţin în timp ce ea gătea pentru el.

Cina a fost o friptură delicioasă al cărei venerabil statut de reţetă de familie deveni evident de la prima înghiţitură. Margot o servi cu dovlecei proaspeţi din lowa şi completă meniul cu o savuroasă prăjitură de casă care îl uimi pe Damon.

– Ce părere ai? întrebă ea cînd termină.

– Incredibil, spuse el. Mucoaso, n-am ştiut că ştii să pregăteşti aşa ceva.

– Mîncare din lowa, spuse ea. Asta a fost tot ce ştiam să gătesc pînă cînd Conchata m-a luat la şcoala ei. Friptura vine din ramura maternă a familiei. Prăjitura de la mătuşa Winnie.

– Cred că mătuşa Winnie s-a întrecut pe sine însăşi. Faţa i se lumină. Ştii, n-am mai mîncat o astfel de prăjitură de douăzeci sau treizeci de ani. Am avut o prietenă care obişnuia să o pregătească. Nu la fel de bună ca a ta, dar atunci mi-a plăcut.

Ea îl privi de cealaltă parte a mesei cu o fermecătoare melancolie în ochii ei verzi. Amurgul se lăsa repede afară, iar lumînările le dădeau obrajilor ei o nuanţă caldă, aurie.

– Cum era? întrebă ea.

– Cine?

– Femeia. Prietena ta.

El ridică din umeri.

– Oh, cine-şi mai aminteşte? O actriţă. Eram în perioada mea de promiscuitate. Un timp am fost amanţi. În felul ei, era deosebită. Cam sinistră. Provenea dintr-o familie simplă – din Vestul Mijlociu, est de fapt. Dar avea ceva de tîrfă în ea, chiar şi atunci. N-am mai întîlnit-o după aceea. Presupun că s-a măritat cu un stîlp al societăţii sau a ajuns să conducă un bordel. Acelaşi lucru pentru ea. Întîlneşti tot felul de femei în teatru.

Se încruntă.

– Ciudat, spuse el după o pauză. Nu era nimic serios, firește. Dar s-a dovedit că ea într-adevăr voia să pună mîna pe mine. Am rîs de ea şi n-am băgat-o în seamă şi nici nu mi-am ascuns părerea. Pentru mine n-a fost decît – păi, ştii-tu-ce. Îşi ridică o sprînceană în semn de respect pentru sentimentele delicate ale lui Margot. Dar n-aş fi surprins, adăugă el, dacă m-a urît pentru asta. Pentru că nu am luat-o în serios. A fost unul din acele lucruri subtile. Nu le observi la momentul potrivit.

Oftă.

– Oricum, prăjitura ei n-a fost nici pe jumătate atît de bună ca a ta.

– Bine. Nu se mai atinsese de bucata ei de prăjitură şi se juca absenţă cu paharul de vin

continuînd să-l privească.

– Arăţi preocupată de ceva, fetiţo, spuse el, simţind o ciudată apropiere faţă de starea ei de spirit. Un regat pentru gîndurile tale.

– Mă bucur doar că sînt aici, spuse ea. Mă bucur că sînt aici cu tine, tăticule.

Insistă să cureţe farfuriile şi să le spele singură. El rămase în sufragerie bînd un coniac tare şi simţindu-se întors pe dos. Nu aprinse luminile. Umbrele canionului se furişau prin colţuri ca nişte intruşi.

Dintr-un impuls dădu drumul pickup-ului. Discul cu înregistrarea partitei *D Minor* era ca de obicei pe placă. Cîteva secunde sunetul profund, grandios al muzicii cîntate la vioară umplu camera goală. Perfecţiune, îşi zise Damon visător.

Apoi Bach păru să apese pe o notă greşită în psihicul lui şi Damon se ridică să închidă aparatul.

– Lasă-mă pe mine, spuse Margot intrînd în cameră desculţă, în pantaloni scurţi şi tricou, şi citindu-i gîndurile fără dificultate. Vrei să-l închid?

El dădu din cap şi o urmări cu admiraţie cum se mişcă spre el pe acele picioare lungi, lăsîndu-se să cadă pe perna din faţa lui.

Strălucirea invizibilă de sănătate excelentă şi sex pur, tînăr pe care o arunca prin casa recunoscătoare era în întregime Margot. Cu toate astea atitudinea ei tristă îi trezi din nou spiritul de comparaţie.

– Ştii, surioară, spuse el pe cînd aroma cu gust de fructe a coniacului se combină cu parfumul ei. Probabil că mă tîmpesc. Voi două arătaţi ca nişte surori.

– Eu şi cine? întrebă ea.

– Annie, firește, spuse el. Cine altcineva mai e pe

aici cu care să te compar?

– Eu şi Annie? Era ceva aproape provocator în surpriza ei. Păi, nu cred că asemănarea îmi va aduce roluri importante în acest an..

Damon simţi un tremur uitîndu-se la ea. Era atît de drăguţă şi de inocentă în pantaloni scurţi şi tricou! Ţinuta ei era nonşalantă ca a unei şcolăriţe. Părea să aibă tot farmecul gingaş al lui Annie în această seară, fără să înceteze să fie ea însăşi. Bucuria lui pentru reîntoarcerea ei deveni un val de recunoştinţă umilă. Era bine să aibă nevoie de ea, să o simtă aşa de aproape.

Dar dintr-odată ochii lui se opriră asupra sînilor tineri şi a curbelor şoldurilor. Intui sexul frumos mirositor, catifelat din pantalonii scurţi. Era ca o floare, proaspătă, strălucitoare, ameţitoare.

Se mişcă pe pernă.

– Deci îţi amintesc de ea? întrebă ea. Ceva jucăuş în vocea ei îl mîngîie de sus şi pînă jos.

Nu găsi cuvinte să-i răspundă.

– N-am nimic împotrivă, spuse ea, dacă asta te face să mă placi.

El izbucni în rîs.

– Să te plac? Dar, frumoaso, te ador! Eşti indispensabilă...

Dintr-odată îşi dădu seama cît de nepotrivite îi erau cuvintele. Plutiră în aer cînd priveliştea frumuseţii ei îi opri limba.

Dumnezeule, nu mă face să o doresc.

Chiar înainte ca el să-şi termine rugămintea ea se lăsă pe podea şi îşi puse capul în poala lui ca o pisică, gestul ei fiind la fel de spontan şi de natural ca al unei fetiţe.

Era cumplit de jenant. Ea, atît de candidă şi de neprihănită în nevoia de apropiere – dar sexul lui era mare şi zvîcnea sub greutatea feţei ei.

În delicateţea ei trebuie să-i fi sesizat disperarea pentru că îşi ridică ochii şi zîmbi de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Faţa ei era o strălucire palidă, frumoasă în umbrele din încăpere.

Damon privi în ochii ei. Cuvintele nu voiau să iasă. Întreg corpul lui era încolţit pe muchia a ceva. Aşteptă ca vraja să dispară, lipsindu-i voinţa să o alunge singur. Mîna lui porni tremurînd spre paharul de coniac.

Se opri în aer cînd o văzu ducînd mîna fină la spate ca pentru a- şi atinge gîtul. Tricoul se desfăcu, expunînd ochilor săi uluiţi sînii tineri şi rotunzi.

Damon nu îndrăzni să mişte. Proteste se străduiră să se formeze pe buzele lui şi muriră din păcate la vederea ei. Voia să găsească cuvinte prin care să o împiedice să-şi dezgolească acele picioare perfecte, parcă sculptate, mustrări prin care să o întrerupă înainte de a fi prea tîrziu.

Dar ea se răsucea uşor pe perna mare şi cu un mic suspin tricoul se dezlipi de pe corpul ei şi căzu la podea. Îşi desfăcu pantalonii scurţi care-i alunecară pe picioare, şi rămase doar în chiloţii ca o floare pe carnea fină. Era o fantomă de alabastru în faţa lui, părul strălucindu-i în semiîntunericul din cameră.

Damon se lupta să-şi recapete respiraţia şi să-i spună să înceteze, să o forţeze cu un rîs brusc să-şi pună hainele pe ea.

Dar nu reuşi.

Îşi scoase chiloţii şi se tîrî pe genunchii lui. Cu picioarele desfăcute, cu degetele în părul lui îi trase faţa spre a ei, o rugăminte stăruitoare şi tandră, dar şi

o poruncă fermă.

Mirosul ei îl sufoca. Părul ei învălui feţele lor cînd ea îşi strecură limba în gura lui ca o binecuvîntare.

Un fior uriaş îl zgudui. Era ca şi cum ar fi fost sărutat de un înger.

Mîinile ei, dintr-odată foarte pricepute, îi desfăceau nasturii cămăşii şi îl mîngîiau pe piept. Erau pe frunte, pe obraji, în jos pe piept, ocupate cu centura, atingînd, desfăcînd, dezbrăcînd.

În cele din urmă îşi găsi puterea de a vorbi.

– Draga mea...

Dar ea îl făcu să tacă cu un sărut atît de îndrăzneţ, atît de intim, încît crezu că va exploda de plăcere din cauza acestor buze pure, magnifice.

Privind de-a lungul întinderii suple a cărnii ei la talia goală şi picioarele lungi, frumoase, îşi dădu seama cît de mult din sexualitatea lui se revărsase în munca lui în aceşti ultimi ani, pe cînd se flata că andropauza îl elibera de dorinţa infantilă de a seduce femei mai tinere. Cum se păcălise singur!

Mîinile ei trecură peste umerii bătrîni şi obosiţi, peste piept, făcîndu-l să se simtă tînăr, viril şi înnebunitor de excitat cînd îl vîrî în ea începînd să se mişte deasupra lui, muşchii ei fiind incredibil de pricepuţi şi de puternici.

Dumnezeule! Erau ca nişte mîini, acei pereţi alunecoşi din ea. Tremurau, aţîţau şi se conturau deasupra, alintîndu-i penisul în ritmuri încete de baladă.

Părul ei se lăsa asupra lui cînd îl sărută din nou. Mîinile lui îi încercuiră spatele, degetele lui îmbibîndu-se de umezeală.

O privi în ochi. Erau doar uşor întredeschişi şi se uita la el cu o privire pierdută, copilăroasă, de

încîntare plină de pasiune.

Geamătul ei răguşit îl învălui şi strînsoarea ei deveni brusc atît de puternică, încît nu putu decît să se minuneze de vraja ei o ultimă secundă înainte ca sperma lui să explodeze în ea cu un fior atît de excitant, încît aproape strigă.

Apoi rămase sprijinindu-se de el. Degetele îi mîngîiau faţa, gîtul, dezmierdînd şi liniştind. Îi simţi zîmbetul pe obraz. Ea îi sărută ochii. Scoase un mic oftat de regret cînd penisul lui ieşi din ea.

– Nu te mişca, şopti ea. Mă întorc imediat.

Reveni peste o clipă cu şerveţele, silueta ei goală mişcîndu-se ca o nimfă prin beznă. Îl şterse cu tandreţe, oprindu-se din cînd în cînd să-l sărute. Mirosul iubirii umplu aerul ca o rafală de ploaie.

– Puiule, oftă el, voinţa revenindu-i prea tîrziu, de ce m-ai lăsat să o fac? Îmi pare atît de rău.

– Să nu-ţi pară, tăticule. M-ai făcut fericită.

– Dumnezeule mare...

O mîngîie cînd se ghemui pe genunchii lui. Emoţii demente îl asaltară. Nu doar că păruse o fiinţă angelică şi chiar sfîntă pentru libidoul lui îmbătrînit, purificînd fiecare muşchi atins – dar, de asemenea, în cel mai straniu mod posibil, se simţea mîndru de ea. De parcă fiica pe care nu o avusese, îi arătase o candoare perfectă şi o feminitate sănătoasă care erau fructul lui, mîndria şi bucuria lui.

Mîndria de a fi făcut dragoste cu ea, de parcă ar fi fost fiica lui!

Mi-am pierdut minţile. Doar un nebun putea să aibă astfel de gînduri.

Dar nu voiau să dispară în timp ce ea stătea cuibărită la pieptul lui, sărutările ei atingîndu-i faţa,

această fată drăguță de la fermă care îl admira și îi dăruise ceea ce ea credea că e darul ei cel mai natural.

Minutele se scurgeau într-o lîncezeală uluită. Vechea lor intimitate intuitivă făcea cuvintele inutile, chiar și în acest moment extraordinar. Damon o simți mișcîndu-se. Picioarele îl strîngeau copilăros de posesiv. Sărutul ei îi dezmierdă buzele iar și iar.

O tihnă greu de definit îi cuprinse trupul obosit, mai voluptuoasă decît orice simțise pînă atunci, de parcă minunata ființă din brațele lui i-ar fi dăruit acel lucru după cum tînjise toată viața, fără să-l cunoască.

În imaginația lui de om de cinema tricoul se desfăcea din nou și din nou, sînii tineri și obraznici ieșeau afară, talia mlădioasă și șoldurile se arătau cu zîmbetul nubil al cărnii unei fecioare...

Cum se putuse întîmpla așa ceva? Cum de putuse fi atît de deșteaptă, atît de extraordinar de deșteaptă pentru a-și da seama cînd scutul lui va fi coborît, simțul bunei cuviințe neajutorat în fața farmecelor ei?

Gîndul acesta îi trezi penisul care se ridică pe coapsa ei suplă. Săruturile ei blînde se făcură mai profunde, limba jucîndu-se cu a lui din nou. Și cu o mișcare atît de lină și de neașteptată că nici nu-i trecu prin minte să o oprească, se așeză sub el pe canapea, conducînd-l înăuntrul ei.

– Mmm, șopti ea. Nu-ți face probleme. Fă-mi-o din nou.

Și el se supuse. Uimit de propria-i vitalitate, se aruncă înfometat asupra ei, trupul lui greu mișcîndu-se încet peste ea. Simți ritmul incredibil al sexului ei jucîndu-se cu esența lui, și mirosi părul ei tînăr, proaspăt, scăldat acum în mirosul înțepător al

lubirii.

Şi îi murmură cuvinte dulci de încurajare şi de afecţiune ca o tînără profesoară, vocea ei fiind o mîngîiere la fel de senzuală ca şi mîinile ei.

– Încă, Damon. Te rog. E aşa de bine.

Degetele îi loviră fesele înainte de a se lipi de interiorul coapselor lui. Pierdut, termină din nou cu un spasm violent, orgasmul fiind smuls din el de şoaptele ei, frumuseţea şi incredibila dorinţă. Gemete uriaşe îi zvîcniră în gît cînd sămînţa lui se revărsă în căldura ei.

Rămase epuizat deasupra ei, penisul tare încă în ea, zvîcnind şi tremurînd. Degetele ei se jucau cu părul lui.

– Tăticule, oftă ea. Mulţumesc.

Damon clătină din cap. Simţea că bătuse de două ori la uşa catastrofei. Judecata îi cerea să întoarcă spatele şi să o ia la fugă pînă mai era timp. Dar creatura gingaşă care îl ţinea în braţe nu-i dădea drumul şi el va continua să bată la uşă pînă se va deschide. O ştia.

Picioarele ei îi cuprinseră şoldurile, braţele îi încercuiră spatele. Buzele ei depuneau sărutări răcoroase pe gîtul lui.

Se uită la vechile perne de pe canapea ca într-un cristal negru în ale cărui adîncuri era scrisă soarta lui.

Nu-i putea vedea ochii care se deschiseră în noapte, strălucitori, calmi.

Capitolul patruzeci şi şase

Luni, 8 noiembrie, Tony Pietranera primi un pachet prin curier. Nu se vedea nici o ştampilă.

Îl puse pe masă şi se uită la el lung şi pătrunzător. Era destul de greu. Două sau trei kilograme.

În cele din urmă îl deschise aruncînd la coş hîrtia în care fusese împachetat.

Înăuntru se afla un teanc gros de hîrtii, cele mai multe fotocopii. Mai era încă un pachet mai mic, împachetat separat.

Tony se făcu palid cînd începu să răsfoiască paginile. Reprezentau un raport detaliat al activităţilor sale de şantaj şi intimidare din ultimii patru ani, incluzînd fotocopii ale cecurilor, scrisori, fotografii compromiţătoare.

Exista suficient material pentru a-l trimite pe

treizeci de ani în închisorile federale.

Un bilet era prins de prima pagină.

Există oameni care au originalele acestor copii şi alte materiale, era scris pe el. *Vor lua măsurile potrivite dacă mi se va întîmpla ceva.*

La revedere, Tony.

Nici o semnătură.

Furia şi neputinţa sfîşiară sufletul lui Tony uitîndu-se la hîrtiile din faţa lui. Dar chiar mai puternic era valul de tristeţe care se repezi asupra lui.

Pentru că dorise să o aducă înapoi pe Christine nu atît pentru a o pedepsi, ci ca să o iubească.

Iar acum nu o va mai vedea niciodată.

Niciodată.

O clipă rămase privind în gol înainte ca pachetul mai mic să-i atragă atenţia.

Pe cînd îl desfăcu, mirosul înţepător îi pătrunse în nări. Şuieră înspăimîntat cînd deschise cutia.

Înăuntru, galben şi lipsit de sînge, se afla degetul ţeapăn al lui Carmine Gamino.

Capitolul patruzeci şi şapte

După paisprezece săptămîni de eforturi încordate actorii şi tehnicienii care lucraseră la *The Fertile Crescent* erau liberi. Filmările se terminaseră.

Întreaga echipă intră într-o stare de prostraţie temporară. Nici un film din memoria lor nu mai cauzase atîta incertitudine şi consternare printre creatorii săi.

Problema extraordinară a machiajului lui Annie interpretînd-o pe Daisy îmbătrînind fusese atît de complexă, încît Andi Ritchie crease un album de fotografii doar pentru a putea urmări corect scenele ei.

Dificultatea de a lucra cu şapte copii-actori în rolurile copiilor lui Daisy la diferite vîrste îl epuizase nervos pe Mark Salinger.

Şi schimbările lui Damon Rhys, vizionare dar pătimaş de insistente făcute în sute de părţi ale scenariului aproape că scoaseră din minţi pe toată lumea.

Acum, că se terminase, Damon se ruga ca, beneficiind de ajutorul lui Eileen Mahler să monteze filmul într-o formă finală care să corespundă speranţelor lui. Complexitatea temei filmului făcea imposibil de aflat dacă el şi Mark reuşiseră să-i imprime tonul adecvat, imaginea potrivită, ritmul perfect.

Exista doar un lucru care reprezenta o certitudine în mintea lui Damon: Annie fusese magnifică în Daisy.

Cînd văzu materialul brut – un moment îngrozitor pentru un cineast cînd toate scenele sînt în faţa lui dar fără să fie încă montate şi nici măcar corectate pentru culoare şi sunet, ştiu imediat că Annie va impune filmul.

Îşi crease personajul cu o fineţe care depăşea visurile sale, încarnînd-o ca pe o tînără delicată, refuzînd să recunoască propria-i nefericire şi dorinţa inconştientă de a-şi face rău prin armele reprezentate de bărbaţii cu care se căsătoreşte.

Annie găsie moduri de a rosti anumite replici cu o ciudată voioşie, cu o notă aproape umoristică, ascunzînd tristeţea şi lăsînd-o în acelaşi timp să-şi facă pe deplin efectul asupra publicului. Era cea mai sublimă interpretare pe care Damon o văzuse vreodată, pornind dinăuntru spre afară, ca o orhidee delicată capturată pe ecran exact în secunda dinaintea ofilirii.

Şi era dureros să o observi pentru că Annie era o supravieţuitoare aşa de încăpăţînată iar Daisy atît de hotărîtă să se autodistrugă. În fiecare clipă Annie îl făcea pe spectator să spere pentru Daisy, în timp ce lumea creată de Damon făcea dureros de evident că speranţa nu era justificată. Lunga damnaţiune a lui Daisy avea în ea o frumuseţe dulce-amară care ţi se fixa în minte ca o obsesie.

Aşa cum Annie declarase în prima noapte cînd

citise scenariul, *The Fertile Crescent*, îţi dădea aceeaşi senzaţie ca prima înghiţitură de caviar. O aromă unică, cu care îţi vine greu să te obişnuieşti la început, dar apoi de neuitat.

Ea nu-şi dădea seama – aşa ca Damon – că propriul ei talent era cheia acelui gust pe care îl savurezi doar o singură dată în viaţă.

În primele săptămîni după încheierea filmărilor Damon se afla într-o stare apropiindu-se de colapsul nervos, plimbîndu-se prin casă la toate orele posibile, cîntînd cîteva note la vioară înainte de a se cufunda în tăcere, vorbind puţin şi tîrîndu-se cu cea mai mare dificultate spre birou.

Margot rămînea alături de el, silindu-l să mănînce, controlîndu-i beţiile, sculîndu-se în mijlocul nopţii doar ca să se asigure că nu plecase să se îmbete prin cîrciumi. Vedea că energia lui creatoare se afla într-un punct mort după tortura pe care o reprezentase turnarea acestui film. Depresiunea era un pericol constant. Damon avea nevoie de sprijin.

N-ar fi trebuit să se îngrijoreze că o va părăsi pentru a pleca să se îmbete. Avea prea mare nevoie de ea.

În săptămînile care urmară fatalei sale întoarceri din Iowa, au fost intimi în fiecare zi. Margot îşi adăugase mîngîierile şi darul trupului ei celorlalte multe feluri prin care avea grijă de Damon.

Făceau dragoste în orele de dinaintea răsăritului, după ce el se trezea din asaltul nocturn al muncii şi meditaţiei. Ridica privirea şi o vedea ghemuită pe

canapea cu carneţelul în mînă, atentă ca întotdeauna, picioarele ei evocîndu-i pasiunea, pielea catifelată purtînd încă urmele dezmierdărilor lui.

Uneori foamea neaşteptată pentru ea îl împiedica să cadă în somnul greu de la zece spre unsprezece seara şi intra în camera ei uşor jenat, Conchata plecînd doar cu cîteva minute în urmă.

Se uita la Margot şi îi asculta respiraţia calmă detestînd să o deranjeze. Însă intuiţia îi spunea că el e acolo, iar braţele ei fine se înălţau ca să-l tragă lîngă ea.

Iar în sfîrşiturile de săptămînă cînd erau singuri, presiunea filmărilor făcîndu-l pe Damon capricios şi impulsiv, iubirea lor survenea pe neaşteptate la toate orele din zi – la prînz, braţele lui se strecurau în jurul taliei ei în timp ce ea gătea; în după-amiezele tăcute înainte de cină; sau, cel mai frumos, dimineaţa, cînd puteau auzi păsările de munte ciripind în canioane.

Cîteodată, Margot îl lua pe Damon în patul ei şi îl ţinea acolo toată noaptea, mîna ei moale rămînînd pe pieptul lui puternic şi urmărindu-i somnul. Cînd se trezea, se uita la ea minunîndu-se, întrebîndu-se cum de destinul îi adusese această zeiţă ca să împartă viaţa cu el exact în momentul în care crezuse că renunţase pentru totdeauna la femei tinere.

Gingăşia ei, disponibilitatea statornică pentru el, erau un drog de care devenea rapid dependent, pe măsură ce cele mai cumplite zile ale încheierii filmului se derulau chinuitor. Şi, gustîndu-i săruturile, mirosindu-i fermecat parfumul proaspăt, feminin, privind uluit la contururile perfecte ale trupului ei, simţea fiori stranii în bărbăţia lui.

Timp de treizeci de ani glumise în privinţa copiilor. Îşi risipise viaţa în amoruri şi păcate trupeşti, îi plăcea să spună, şi va lăsa posterităţii scrierile şi filmele în

loc de copii. Subscria părerii că majoritatea părinţilor îşi considerau în mod nejustificat copiii drept propria lor veşnicie – şi el nu voia veşnicie.

Dar acum, contemplînd această superbă nimfă care îi cunoştea sufletul mai bine decît el însuşi, şi a cărei întreagă existenţă era dedicată liniştii şi bunăstării lui, simţi dorinţa interzisă de a avea copii cu ea, să o ţină lîngă el pînă cînd inevitabila decădere îi va lua sănătatea şi trupul.

De ce nu? Nu trebuia decît să se căsătorească cu ea, să o iubească aşa cum o iubea deja, să trăiască miracolul de a vedea fructul sămînţei lui ieşind din perfecţiunea sexului ei – şi apoi să- i lase destul de considerabilele lui economii pentru a avea grijă de ea şi copii după moartea lui.

Moarte? Cum, dar nu avea decît cincizeci şi nouă de ani! Ar putea îmbătrîni alături de ea...

Însă nu: se gîndi la băutură. Nu se aştepta să mai trăiască mult.

Atunci de ce să nu lase ceva în urma lui cu Margot?

Tentaţia era mare.

În ce o privea pe Annie, trăia extenuarea de a-şi fi aruncat esenţa într-un personaj fictiv care acum era închis în mii de metri de peliculă în mod definitiv şi dincolo de orice schimbare, deşi era dispersată într-o multitudine de fragmente incipiente.

Annie nu avea unde să se ducă cu emoţiile ei, cu nervii zdruncinaţi şi cu talentul epuizat. Nu putea face altceva decît să stea nemişcată şi să se simtă ca o

păpuşă mecanică ale cărei mişcări de legănare se opresc lent.

Golul lăsat în ea de Daisy era atît de imens, că eclipsa orice durere legată de tragediile ei personale. Într-adevăr, nu era o senzaţie în întregime neplăcută. Era satisfăcută de efortul depus în încarnarea lui Daisy, cel mai mare şi mai obositor efort pe care îl întreprinsese vreodată.

Nu ştia dacă va mai juca din nou. Dar ştia că de data asta oferise tot ce avea. Izvorul inspiraţiei ei ca actriţă se golise pentru Daisy. Iar în asta se afla o adîncă satisfacţie, deşi uşor macabră.

Între timp îşi avea familia care să o liniştească şi să se ocupe de ea. Îşi petrecea cele mai multe zile la casa din canion, unde, împreună cu Damon şi Margot îşi concentra atenţia asupra problemelor dificile ale postproducţiei.

Studiau scenele, se îngrijorau în privinţa montajului, se întrebau cu voce tare dacă anumite scene nu ar fi putut fi ritmate mai bine, filmate mai bine, interpretate mai bine. Beau zeci de ceşti de cafea şi ceai, se plimbau încoace şi încolo prin camere, luau prînzul şi cina sfîşiaţi între o companie relaxată şi preocuparea intensă pentru film.

Cînd nu mai puteau suporta, impulsuri neaşteptate îi determinau să iasă afară, doar ca să scape pentru cîteva ore de oboseala comună. Mergeau la cinematografe în aer liber unde Damon bea whisky dintr-o sticlă în timp ce fetele se delectau cu floricele de porumb şi batoane de ciocolată. Au mers la un mic teren de golf, la un parc de distracţii, un meci al echipei *Lakers* şi o dată la un concurs pe patine cu rotile, iar comentariile neîntrerupte ale lui Damon le-au făcut să rîdă mai mult decît evenimentul sportiv. Au

mers la un magazin de confecţii bărbăteşti, unde după o oră de lămuriri l-au convins pe Damon să-şi cumpere un nou veston în locul celui uzat pe care de douăzeci de ani îl purta prin restaurante.

În ultimul timp Damon obişnuia să apară la piscina doamnei Guenther atunci cînd Annie şi Margot înotau. Stătea în picioare ascultîndu-le rîsetele şi zvîrcolirile trupurilor lor suple în apa încălzită de soare, zîmbind cu mîndria unui tată.

Dar era mai mult decît mîndrie în privirea lui. O lucire melancolică şi foarte intimă se ivea acum în ochii lui, şi Annie o zări cînd el se uita la Margot. Îi dădu o senzaţie obscură că se schimbase ceva în trio-ul lor, ceva care îi apropia mai mult, dar deosebit de viu pentru că însemna că se aflau la marginea unui viitor care nu putea fi păstrat pentru totdeauna.

Ei şi? îşi zise ea. Timpul era un stăpîn mult prea sever pentru a se adapta dorinţelor unor muritori de rînd. Acum sîntem împreună, nu? Şi asta înseamnă totul, nu-i aşa?

Aşa că lua mîna lui Damon, îi ciufulea părul, muncea şi se juca cu el şi Margot şi îşi lăsa privirile încărcate de dragoste să zăbovească asupra lor simţind că obligaţia cea mai mare faţă de viaţa pe care o cunoscuse cu ei era să se prefacă – cel puţin pentru moment – că va continua la nesfîrşit.

Dar nu bănuia că timpul îşi accelera pasul sub ei ca o furtună cu destinaţia spre adîncurile mării.

Capitolul patruzeci şi opt

The Hollywood Reporter, 20 martie 1974

Două noi amprente vor onora cimentul din faţa teatrului Grauman's Chinese *în această după-amiază, iar în spatele lor se află una dintre cele mai fascinante şi mai minunate povestiri din istoria Hollywood-ului.*

Ridicîndu-se din cenuşa unei cariere controversate care a supus-o umilirii la fel de mult ca şi faimei, Annie Havilland a oferit anul acesta o interpretare în filmul lui Damon Rhys The Fertile Crescent *care pune Hollywood-ul la picioarele ei, acolo unde îi e locul.*

Filmul, lansat toamna trecută, la timp pentru a fi luat în considerare pentru Premiile Academiei *pe 1973, cu siguranţă că va obţine jumătate din ele, pentru că este deja aclamat ca unul dintre cele mai mari filme ale unei generaţii. Iar Annie Havilland va avea fără îndoială şansa cea mai mare – fiind*

nominalizată deja – deoarece consensul criticii este că talentele combinate ale lui Damon Rhys şi ale acestei extraordinare actriţe s-ar putea să reprezinte punctul culminant în carierele lor.

Unii ar putea crede că revenirea curajoasă a domnişoarei Havilland dintr-un accident grav a făcut-o să devină un star atît de mare, încît să-şi găsească locul în panteonul din Sid Grauman. Şi nu există nici o îndoială că Hollywood-ul îi admiră spiritul dîrz şi îi place să le recompenseze pe cele mai curajoase dintre starurile sale pentru curajul lor fizic.

Dar experţii sînt de părere că ambele interpretări Havilland înregistrate pe peliculă, – cea din A Midnight Hour *şi* The Fertile Crescent *– atît de diferite, dar completîndu-se în demonstrarea incomparabilei ei înzestrări artistice, justifică pe deplin imortalizarea ei ca una dintre cele mai mari actriţe – şi doamne – din istoria filmului.*

– Am ajuns, surioară. Să mergem.

Margot deschise uşa şi o trase pe Annie afară din limuzină,îi luă de mînă pe ea şi pe Damon trecînd prin flash-urile aparatelor de fotografiat spre pătratul de ciment ud înconjurat de demnitari din Hollywood şi sute de admiratori.

Reprezentanţii de la *Grauman's Chinese* şi comisia responsabilă pentru hotărîrea de a o invita pe Annie o întîmpinară şi o conduseră spre altarul, destul de ironic, al celebrităţilor. În timp ce aparatele filmau şi fotografiau iar mulţimea prezentă aplauda, Annie se descălţă.

Se uită de la surîzătoarea Margot la Damon, care dădea din cap cu o ciudată gravitate, îndemnînd-o parcă să accepte o glorie şi o recunoaştere de care prea mult timp se considerase nedemnă. Îi atinse mîna, zîmbind puţin stingherită, şi păşi vioaie în cimentul ud.

Aplauzele se- intensificară, iar oamenii îi strigau numele într-o frenezie plină de afecţiune.

– Annie!

– Annie!

– O vrem pe Annie!

Le făcu cu mîna, încercînd să-şi păstreze echilibrul şi ieşi din propriile amprente pentru a-şi sculpta semnătura cu instrumentul special oferit de maestrul de ceremonii.

Îngenunchind să-şi scrie numele privi peste celelalte zeci de plăci de ciment tari şi decolorate de vreme, la mulţimea vibrînd din faţa ei.

– Annie!

– Annie!

Perplexitatea îi întunecă entuziasmul pentru că îşi dădu seama dintr-odată că se alătura şirului de spirite umane „imortalizate" de Hollywood în acest ciment sfărîmicios – cei a căror existenţă într-un trecut glorios îi aminteau de cărţile de geologie din şcoală atunci cînd pusese piciorul pentru prima oară în acest oraş.

Cît de solid era în aparenţă acest amestec care se întărea! Şi atît de veşnică părea faima celor care o căutau.

Dar, vai, la fel de trecători ca flash-urile aparatelor erau oamenii a căror carne marcase aceste plăci...

Cîtă dreptate avea Damon în privinţa imprevizibilelor orbite ale sufletului uman, ale căror deviaţii făceau imposibilul să devină realitate!

Annie Havilland care călătorise plină de speranţe

din New York pentru a nimeri în ghearele lui Harmon Kurth, şi care se lansase în cariera ei din răzbunare pentru el, era pe cale acum de a cîştiga un Oscar pentru studioul lui.

Iar Kurth nu mai exista. Era doar o amintire, rolul lui în viaţa ei fiind cunoscut doar de ea.

Iar cele două picioare care îşi lăsaseră amprenta în ciment nu-i mai aparţineau primei Annie, pentru că trecuseră prin propiile lor dureri în accidentul determinat de *A Midnight Hour,* accident care înflorise fatal din întîlnirea dintre Liane, Terry, Annie şi Eric Shain.

Un accident care luase copilul care ar fi putut deveni întreg viitorul lui Annie. Cîte personaje, cîte filme, cîte nominalizări *Oscar* nu ar fi lăsat la o parte doar ca să-l aibă înapoi, să-i dedice viaţa şi să-l iubească?

Timpul era într-adevăr un stăpîn crud dar generos, spulberînd visele, chiar în timp ce te obliga să treci de colţuri în spatele cărora te aşteptau imperceptibile surprize, daruri, bucurii şi alte suferinţe.

Cum puteai înţelege toate astea? Cum puteai aprofunda şi accepta ideea acestor nevăzute puncte de cotitură şi metamorfoze stranii care întotdeauna te luau prin surprindere, desfiinţînd temelia propriului tău eu, deşi reprezentau singurul teren solid pe care puteai păşi?

Poate că nu era nici posibil, nici înţelept să le înţelegi. Poate că mintea nu era organul desemnat să le primească apropierea. Poate că doar inima le putea vedea din afară. Era un dar, nu o posesiune. Şi dacă pînă la urmă nu aparţinea altora, ca Margot, ca Damon, şi ca oamenii care o urmăreau acum, zîmbind fericiţi, plini de speranţă şi admiraţie – nu valora nimic.

Timpul nu-i va permite să-şi stăpînească şi să-şi păstreze propriul eu.

Atunci, fie ca alţii să-l aprecieze la justa lui valoare. Fie ca Liane şi Daisy şi întreaga omenire să îl aibă în stăpînire, să-l folosească aşa cum vor.

Cînd scurta ceremonie se termină, fotografi de la reviste şi ziare din toată lumea se adunară în jurul lui Annie pentru un interviu prelungit. Le răspunse la întrebări cît mai politicos şi mai succint posibil.

Se simţea mult mai vlăguită decît s-ar fi aşteptat nu doar din cauza efortului de a rămîne în picioare atît de mult timp, ceea ce îi agrava vechile leziuni, ci şi pentru că ceremonia adîncise oboseala emotivă de care nu-şi dăduse seama. Se părea că lunga ei odisee se încheiase, iar viitorul era o enigmă indescifrabilă.

Se trezi strîngînd cu putere mîinile lui Damon şi a lui Margot, care rămaseră de o parte şi de alta a ei pe parcursul întregului interviu. Iar şi iar flash-urile scînteiau imortalizînd imaginea ei pentru beneficiul lor.

Şi în mai multe din imaginile înregistrate în acea după-amiază, ochii mici şi albaştri ai lui Damon răspunseră obiectivului aparatului cu intensitatea lor arogantă, în timp ce irişii verzi ai lui Margot Swift, neobişnuiţi cu luminile aparatelor, zîmbeau amuzaţi de această ocazie arătîndu-şi loialitatea de nestrămutat faţă de cei doi oameni de lîngă ea.

Capitolul patruzeci şi nouă

Los Angeles Times, 22 martie 1974

ANNIE: O FEMEIE, O CARTE, O LEGENDĂ

Astăzi secţiunea fotografii a revistei este dedicată unui articol prezentînd cariera lui Annie Havilland a cărei primă culme s-ar putea să fie atinsă săptămîna viitoare cu ocazia decernării Premiilor Academiei. *Îi invităm pe cititorii noştri să ni se alăture în această retrospectivă care a condus la uluitoarea înălţare a acestui star.*

INDEX AL FOTOGRAFIILOR (de la stînga la dreapta): Annie la şapte ani pe genunchii tatălui ei, avocatul Harry Havilland din Richland, New York; Annie la şaisprezece ani, a doua din dreapta ca membră a echipei de înot a licelui din Richland; Annie la absolvire; primul portofoliu de fotografii pentru agenţia de mane-

chine Cyrena *din New York, 1964; Annie la proba fără succes dată pentru filmul* Three in One, *cu doi ani înainte de rolul principal din* A Midnight Hour; *Annie, reprezentanta provocatoare a firmei* Cantele & Beale; *Annie prezentînd centura de siguranţă pentru* Departamentul de autovehicule; *Annie ca Liane într-o scenă cu Eric Shain din* A Midnight Hour; *scandaloasa imagine a lui Liane în sutien şi chiloţi; titluri din ziare anunţînd accidentul lui Annie; prima fotografie dată publicităţii după operaţia care i-a schimbat faţa; Annie ca adolescenta Daisy în* The Fertile Crescent; *Daisy la douăzeci de ani; Daisy înainte de accidentul fatal; Annie pe platoul de filmare alături de Mark Salinger.*

ÎN CENTRU: Annie la teatrul Grauman's Chinese *lăsîndu-şi amprentele în faimosul ciment. Este însoţită de Damon Rhys şi de Margot Swift, o tînără din Iowa, secretara şi asistenta lui Rhys şi cea mai bună prietenă a lui Annie.*

Capitolul cincizeci

31 martie 1974

Mai rămăseseră două zile pînă la decernarea premiilor Oscar.

Christine se trezi singură în casa din canion. Lîngă ea se afla un bilet de la Damon care o anunţa că insomnia lui nu se încheiase ca de obicei la cinci dimineaţa şi plecase la birou.

Ştia că nervii îi erau încordaţi la maximum în aşteptarea ceremoniei. Acelaşi lucru se întîmpla şi cu Annie, care se închisese de cîteva zile în apartamentul ei, vorbind cu ei doar la telefon, refuzînd să vină la cină sau să înoate în timpul zilei.

Christine se întinse şi oftă. Dormise bine. Trupul ei încă mai mirosea a mîngîierile lui Damon. Languroasă, mai rămase în pat cîteva clipe întrebîndu-se ce să facă în dimineaţa aceea. Nu-l va vedea pe Damon

înainte de prînz.

Goală, intră în baie şi dădu drumul duşului. Va trece peste exerciţii în această dimineaţă şi le va înlocui cu înotul de după- amiază.

Rămase mult timp sub apă simţind cum trupul i se trezeşte la viaţă pentru o nouă zi. Cînd ieşi îmbrăcă un halat, îşi înfăşură părul ud într-un prosop şi porni prin hol spre bucătărie.

Tocmai îşi turna un pahar de suc de portocale cînd auzi soneria.

Porni desculţă spre uşă şi o deschise.

Femeia din prag o privi ridicîndu-şi o sprînceană.

– Nu ne-am văzut demult, puişor.

Mintea ei intrînd imediat în alertă Christine studie o secundă silueta bine îmbrăcată din faţa ei.

Alethea se schimbase. Arăta mai în vîrstă şi distinsă. Se părea că acum aparţinea unei alte clase sociale.

Obiceiul de a se deghiza i se potrivea. Ca şi eleganţa studiată a comportării ei, hainele şi accesoriile. Compatibilă cu fundamentala eleganţă feminină pe care o posedase întotdeauna, chiar şi în cele mai degradante condiţii.

Se recunoştea Rodeo Drive în costumul uşor de primăvară pe care îl purta. Deci trăia pe Coastă...

– Pot să intru? întrebă ea.

Christine se gîndi la Carmine şi la Tony. După o secundă de ezitare făcu un pas înapoi şi îşi urmări mama intrînd.

Ce putea face?

Picioarele goale ale lui Christine încă ude de la duş se mişcară pe dale închizînd uşa în urma ei. Aruncă o privire pe furiş spre alee. Se vedea o maşină

mare, dar nu şi un şofer.

Alethea se opri sub arcada de lîngă sufragerie.

– Ce loc drăguţ are Damon, spuse ea. Văd că o duce bine. Dar mă aşteptam la aşa ceva, atunci cînd l-am cunoscut. Întotdeauna a obţinut ce-a vrut.

Acum Alethea se întoarse să o studieze pe Christine din cap şi pînă în picioare, admirîndu-i picioarele lungi pe care nu le văzuse în maturitatea lor.

– Şi tu faci parte din toate astea, spuse ea pe un ton de gheaţă. Păi, n-aş putea spune că nu te-ai făcut frumoasă. Ziarul nu-ţi acordă atenţia cuvenită.

Fotografia.

Christine înţelegea acum totul. Nu permisese niciodată să fie fotografiată pînă acum cîteva zile, cu Annie şi Damon după ceremonia de la *Grauman's Chinese.* Asumîndu-şi acest risc făcuse o greşeală.

– Bineînţeles că te-am recunoscut imediat, continuă Alethea, un mic zîmbet arcuindu-i buzele. O mamă îşi cunoaşte fiica. Nu-i aşa, draga mea?

Arătă spre canapeaua din sufragerie.

– N-ai de gînd să mă inviţi să stau jos?

Christine nu scoase nici un cuvînt. Îşi urmărea mama atentă, dar nu cu ură, ci cu cumpănire şi promptitudine.

Ce putere are?

Alethea ridică din umeri.

– Deci i-ai făcut să creadă că eşti o persoană tipic americană din Iowa, spuse ea. Asta nu e foarte frumos, draga mea. N-ar trebui să profiţi de oameni în felul ăsta.

Christine rămase tăcută. Ştia că Alethea îşi va arăta toate armele la timpul potrivit.

– Nu aşa mi-am crescut eu fiica, continuă ea. Cred că sinceritatea e tactica cea mai bună. Nu-i aşa, draga mea?

Deci asta era.

Mult prea tîrziu îşi reproşa Christine că nu prevăzuse posibilitatea acestei clipe. Se adaptase situaţiei după ureche, respingînd ameninţările asupra vieţii ei în această casă pe măsură ce apăreau. Odată Tony neutralizat după moartea lui Carmine, cel mai fioros duşman al ei, presupusese că se afla în siguranţă.

Dar iat-o pe Alethea, înarmată doar cu adevărul şi intenţionînd să-l dezvăluie.

Lui Damon.

Christine îşi dădu seama că nu putea risca să se întîmple aşa ceva .

Continua să tacă. Cum, se întrebă ea, putea Alethea să-l cunoască atît de bine pe Damon, încît să-i măsoare dinainte reacţia la ce i-ar putea dezvălui? Cum dę putea fi atît de sigură de ea?

Următoarele cuvinte ale mamei ei îi răspunseră la această întrebare.

– Damon şi cu mine ne-am cunoscut cu mult timp în urmă, spuse Alethea. În caz că asta e o noutate pentru tine.

Rîse. Acel chicotit mic şi periculos pe care Christine îl auzise de mii de ori în copilărie. Hohotul melodios care preceda pedeapsa.

Ei şi? îşi zise ea, furia urcînd în ea. *Arată-mi. Arată-mi ce ai.*

– Vezi tu, explică Alethea, întorcîndu-şi glezna încă frumoasă într-o parte şi într-alta pe tocul înalt, ne-am cunoscut prin teatru. Oh, da, l-am cunoscut perfect pe Damon. Un tip pătimaş, după cum sînt sigură că şi tu poţi constata.

Se opri, cîntărind efectul cuvintelor ei.

– După ce sora ta s-a născut, spuse ea, am avut

marele noroc să-l întîlnesc din nou pe Damon. Din pură întîmplare cînd eram la cumpărături cu micuţa în Buffalo. Viaţa era aşa de plictisitoare pentru mine în zilele acelea... Am fost încîntată să petrec o după-amiază cu el.

Zîmbi.

– Mă tem că micuţa Annie a văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă, spuse ea, dar ţinînd seama de toate, a meritat – şi chiar foarte mult.

– Ei bine, după intervalul necesar, ai apărut tu, draga mea, spuse ea. Dar pe atunci am plecat fireşte şi eram departe de Annie şi de demodatul ei tată. Dar am ştiut imediat cine şi ce eşti. Oh, da.

Se uită pătrunzător în ochii lui Christine, calculînd fără îndoială cît de mult din ceea ce spusese era o surpriză. Dădu din cap afirmativ cînd văzu privirea fixă care nu destăinuia nimic din gîndurile fiicei ei.

Şi triumful îi răsună în voce.

– Ştii, ai ochii lui, spuse ea, cuvintele lovind-o pe Christine ca un pumn în stomac. Un mic semicerc de portocaliu în mijlocul irisului. Ca o semilună ridicîndu-se pe cerul albastru.

Un nevăzut paroxism al voinţei a făcut ca faţa lui Christine să rămînă la fel de neutră ca şi cu o secundă în urmă.

– E destul de ironic, nu, că drumurile noastre s-au întîlnit după tot acest timp, nu-i aşa? spuse Alethea. Complică lucrurile, nu? Orbite care n-ar fi trebuit niciodată să se intersecteze, după cum ar spune Damon...

Zîmbetul ei deveni şi mai inuman.

– Pe de altă parte, spuse ea, nimic nu e întîmplător, nu-i aşa, draga mea? E de fapt doar vina ta, dacă te gîndeşti bine. Ai crezut că mămica se uita

În altă parte cînd ai găsit acea mică fotografie a noastră şi ai început să-ţi faci visuri legate de ea? Credeai că nu i-am observat lipsa atunci cînd ai furat-o? Oh, nu. Alethea a văzut imediat. Alethea ştia.

Hise, întorcîndu-şi tocul pe plăcile de pe podea.

– Te-am lăsat să pleci, spuse ea. Asta e distracţia vieţii. Să laşi oamenii pe drumul lor şi să vezi ce va urma. Spre exemplu, cînd ai plecat, luînd fotografia cu tine, ştiam că asta va duce undeva pînă la urmă. Pentru că te cunosc, draga mea. Iar bărbaţii sînt atît de proşti...

Christine stătea la doi metri de mama ei, tăcută, pregătită pentru indiferent ce trebuia să urmeze.

– Aşa că am stat şi am aşteptat, continuă Alethea. Şi uite ce lucruri interesante au ieşit la iveală! Annie a noastră a reuşit să-şi găsească drumul spre Damon, tocmai ea dintre toţi oamenii. *Asta* s-ar putea într-adevăr numi şansă. Sau nu?

Îşi atinse buzele gînditoare.

– Poate că nu există aşa ceva. În orice caz, ştiam că e aici, ca toată lumea. Da, n-am pierdut din vedere această situaţie. Dar pentru tine, draga mea, aveam nevoie de puţin noroc, nu-i aşa? Iar fotografia de săptămîna trecută apărută în *Times* mi-a oferit şi ultimul fragment necesar.

Îşi roti languroasă poşeta întorcîndu-se să o înfrunte pe Christine.

– Deci, spuse ea. Iată-mă aici.

O studie mai atentă pe Christine.

– Dumnezeule, spuse ea. O fotografie poate valora cît o mie de cuvinte, nu crezi?

Sprînceana i se arcui, expresia ei evaluînd-o pe Christine.

– Te-ai culcat cu el, nu-i aşa?

Lăsă ca sensul cuvintelor ei să fie înţeles pe deplin înainte de a scoate un oftat de prefăcută milă.

– Cred că ţine la tine, spuse ea. Sincer, cred. Fireşte va fi foarte necăjit să afle adevărul. Ştii, în multe privinţe Damon e un tip foarte corect. Dar are dreptul să ştie, nu-i aşa?

Deci.

Pe cînd inima lui Christine se prăbuşea în ea, puterea neînduplecată a voinţei preluă controlul.

Alethea îşi jucase toate cărţile.

– Vezi, încheie ea, încă legănîndu-şi poşeta, nici unul dintre voi nu m-a păcălit vreodată. Şi nici unul dintre voi nu a fost vreodată în afara orbitei *mele.* Pentru că Alethea e mereu prin apropiere şi Alethea ştie întotdeauna. Nu m-am îndoit nici o clipă că dacă îmi dau osteneala să fiu la curent cu existenţele voastre mizerabile va veni rîndul meu într-o zi să vă distrug. Dar trebuie să spun că mă bucur că v-aţi apropiat de fericire înainte de apariţia mea. Aşa e şi mai interesant să vă arunc totul în feţele voastre amărîte.

Christine vorbi în sfîrştit.

– De ce nu stai jos? Arătă spre sufragerie.

– Nu, mulţumesc, spuse ea întorcîndu-se să privească la canapea şi măsuţă. Cred că ar fi mai bine să plec. La momentul potrivit...

Dar în clipa în care spatele îi fu întors, Christine trase prosopul de pe părul ei ud, îl răsuci repede într-o frînghie şi sări peste plăci înfăşurîndu-l strîns în jurul gîtului mamei ei.

Alethea scăpă poşeta. Mîinile îi zburară la gît. Greutatea i se înclină într-o parte şi în alta.

O clipă bătălia fu egală. Tocurile înalte ale lui Aletheea nu o ajutau să-şi menţină echilibrul ca picioarele goale, alunecoase, ale lui Christine.

Dar Alethea era mai bătrînă, mai moale şi nu se putea compara cu forţa fiicei ei. Încerca să respire în timp ce Christine strîngea mai tare. Mîinile îi fluturau bezmetic.

Apoi inteligenţa îi veni în ajutor. Folosind singura armă pe care o avea, izbi tocul stîng de piciorul gol al lui Christine, cu toată puterea.

Durerea o făcu să vadă roşu auzind cum i se rupe un os în laba piciorului. Amorţeala ţîşni prin piciorul ei şi deveni agonie. Nu se mai putea sprijini pe piciorul stîng, dar repede înlocui puterea lui cu braţele, atîrnînd cu toată greutatea de gîtul Aletheei.

Cele două femei căzură la podea. Alethea izbi plăcile cu bărbia şi cu stomacul. Christine se afla deasupra ei. O clipă nu mai putu răsufla.

– Idioato, şuieră ea în cele din urmă printre buzele însîngerate şi dinţii sparţi. Idioato...

Christine trăgea prosopul cu toată puterea. Dar grosimea îl făcea să nu fie suficient de strîns. Alethea încă mai respira.

– Te pot ajuta, gemu ea, vicleană şi disperată temîndu-se pentru viaţa ei. El nu trebuie să ştie...

Christine se gîndea la următoarea armă. Văzu statuia fertilităţii de pe masă, doar la doi paşi de ea. O apucă repede şi o izbi de tîmpla Aletheei.

Femeia mai în vîrstă continua să se lupte. Sîngele i se scurgea din ureche.

Nu. Fără sînge.

Brusc observă vechiul bici de pe masă. Într-o fracţiune de secundă dădu drumul prosopului, înhăţă

instrumentul şi înfăşură coarda groasă în jurul gîtului Aletheei. Prinse mînerele şi trase cu toată forţa.

Simţind apropierea morţii, Alethea se zbătea înnebunită.

– Te-ai culcat cu tatăl tău... idioato... Din gură i se prelingea sînge. Va afla oricum... te va urî... bărbaţii nu iartă...

Smucind cu toată forţa, Christine trase şi mai tare. Se auzi un trosnet înfundat cînd traheea cedă. Mîinile Aletheei se zvîrcoleau pe podea.

Încă mai rostea cuvinte, deşi vocea îi era un bolborosit de neînţeles. Christine strînse mai tare văzînd cum pielea mamei ei se învineţeşte. Simţi duhoarea excrementelor.

Trupul de sub ea se crispă, fu străbătut de un mare spasm, apoi rămase nemişcat. Picături de sînge şiroiau din urechi.

Agilă ca o pisică, Christine întinse mîna după prosop, îl puse sub capul Aletheei, îşi dezbrăcă halatul şi şterse sîngele cu el. Din fericire plăcile încă nu se pătaseră. Covorul împletit de sub masă nu era stropit de sînge.

Christine alergă în bucătărie şi se întoarse cu cîrpe şi bureţi. O trase pe Alethea pe halat şi şterse bine podeaua.

Puse statuia fertilităţii sub robinet şi lăsă apa să curgă peste ea, spălînd sîngele. Făcu acelaşi lucru cu biciul care era stropit de sînge în cîteva locuri.

Se întoarse în sufrageria care mirosea deja a moarte, sînge şi fecale.

Ştia că trebuie să se mişte repede.

Se îndreptă grăbită spre baie, găsi o perdea de duş de rezervă, reveni şi înfăşură corpul în ea.

Goală, se ridică şi inspectă camera.

Telefonul sună făcînd-o să tresară.

Rămase nemişcată ascultînd apelurile. Sună de

şase ori, opt, zece.

Era Damon. Se gîndea probabil că e în grădină şi îi dădea timp ca să audă telefonul şi să intre înăuntru.

Dar firește că nu putea răspunde.

Se uită la ceasul din bucătărie. Zece şi un sfert. Dintr-odată i se păru posibil, logic chiar, ca Damon să-şi schimbe planurile şi să vină acasă.

Christine privi pe fereastră la maşina de pe alee. Slavă Domnului că Alehtea venise singură.

Te-ai culcat cu tatăl tău...

Forţîndu-se să se concentreze, Christine căută în poşeta care zăcea pe podea şi găsi cheile maşinii. Înăuntru se mai afla şi un portmoneu. Într-un separeu din plastic se găsea permisul de conducere.

Doamna Ralph Sonderborg
1818 Somerset Drive
Palm Springs, Ca 922263

Deci trăise chiar aici. Poate de mult timp. Christine se întrebă cine putea fi acest Ralph Sonderborg.

Totul îi era clar acum. Dacă n-ar fi existat fotografia din ziar Alethea s-ar putea să nu fi descoperit niciodată că Christine era încă în viaţă, cu atît mai puţin deghizată în secretara lui Damon Rhys. Dar fotografia o înarmase şi inteligenţa o făcuse să hotărască că acum era momentul potrivit, înaintea decernării premiilor *Oscar*.

Ceea ce nu ştiuse era că, din greşeala lui Christine, armele ei erau de două ori mai puternice.

Christine era însărcinată.

Dintr-odată durerea din piciorul rupt îi provocă un

val de greaţă. Ameţeala îi tulbura mintea.

Dar avea atît de multe de făcut.

Încă goală, ridică telefonul şi ceru numărul de telefon al adresei din mîna ei.

Îi răspunse o voce aspră. Feminină, englezoaică sau galeză.

– Reşedinţa Sonderborg.

– Aş putea vorbi cu doamna Sonderborg?

– E plecată la cumpărături. Doriţi să lăsaţi un mesaj?

– Nu, nu e ceva deosebit de urgent. Cînd aş putea-o găsi acasă?

– În această după-amiază. E ziua ei de bridge.

– Mulţumesc foarte mult. Voi suna mai tîrziu atunci.

– La revedere.

Christine respiră încet şi cu grijă. Nimeni nu ştia că Alethea venise astăzi aici. Era logic, ţinînd seama de misiunea ei.

Durerea din picior era tot mai chinuitoare. Va trebui să găsească un doctor cît mai curînd. Dar asta mai tîrziu.

O clipă se sprijini de masă închizînd ochii, limpezindu-şi mintea. O parte din ea trase concluzia că totul era pierdut. Dar restul din ea credea că acţionînd corect situaţia putea fi salvată.

În sfîrşit deschise ochii. Corpul Aletheei era un morman grotesc, urît mirositor sub perdeaua de duş.

Christine şchiopătă pînă în dormitor, se îmbrăcă repede în jeanşi şi tricou, se întoarse să ia cheile din poşetă şi se strecură afară pentru a duce maşina în garaj.

Capitolul cincizeci şi unu

Se făcuse tîrziu. Biroul era gol.

Frank McKenna stătea la masa lui privind la un exemplar din *Times* deschis la fotomontajul descriind cariera lui Annie. De aproape o săptămînă se afla în sertarul lui. Nu fusese în stare să-l arunce.

Trecuse atît de mult timp de cînd nu o mai văzuse pe Annie. Totuşi aceste fotografii, incluzînd mai ales anii în care nu o cunoscuse, păreau să o readucă cu insistenţă în viaţa lui. În timp ce le privea, o suferinţă al cărei tăiş păruse tocit de vreme se năpusti asupra lui cu o ferocitate reînnoită.

Annie la şapte ani, aşezată pe ghenunchii tatălui ei...

Frank văzuse odată fotografia lui Harry Havilland pe care Annie o păstra în camera ei din casa lui

Damon. Se aflase acolo şi în ziua fatală cînd făcuseră dragoste pentru prima oară după exerciţiile de la aparat.

Vorbise puţin despre tatăl ei – nu era avocat? – dar cu o veneraţie care îl impresionase pe Frank.

În fotografie era o fetiţă inocentă de şapte ani, ochii ei erau curioşi şi zîmbitori. Totuşi purtau acea ciudată luminozitate care o va duce spre o faimă aşa de enormă. Exista un dar special în Annie, o aură aproape materială care îi atingea toate trăsăturile.

Ochii aceia priviseră în ai lui Frank cu atît de multă încredere şi pasiune în timpul pe care îl petrecuseră împreună... Amintirile îl încolţiră.

Annie la şaisprezece ani...

Ce sirenă frumoasă în costumul de baie negru! Şi deja silueta ei, mai împlinită decît atunci cînd o cunoscuse, avea acea delicateţe deosebită pe care ajunsese să o adore cînd cunoscuse fiecare curbă care i se oferea, în senzaţiile şi parfumul ei unic.

Frank îşi încleştă mîinile. Fotografiile îi împungeau ochii ca nişte instrumente de tortură. Se hotărî să închidă revista şi să o arunce pentru că durerea din el era mai puternică decît îşi imaginase.

Dar mai aruncă o privire.

Annie la proba fără succes dată pentru filmul *Three in One,* cu doi ani înainte de rolul principal din *A Midnight Hour...*

Fotografia atrase atenţia lui Frank mai mult decît celelalte. Exista ceva neobişnuit în ea. Fireşte, era o Annie mai tînără, înainte de lecţiile de actorie cu Roy Deran şi de experienţa de pe scena teatrelor din New York. Înainte de a se descoperi ca actriţă şi a lua cu asalt Hollywood-ul în rolul Liane...

Da, era ca o încarnare uitată a unei feţe cunoscute. Şi totuşi fotografia fusese făcută doar cu cinci ani în urmă. De ce i se părea aşa de ciudată?

Brusc găsi răspunsul. Fotografia era stranie din simplul motiv că Annie nu amintise niciodată despre proba dată pentru acel film. Nici măcar o singură dată.

De ce această omisiune? În fond era un incident de bază în viaţa ei, în cariera ei. Şi îi povestise despre toate celelalte lucruri în serile petrecute împreună, în timpul discuţiilor lungi din apartamentul lui. Ştia despre *Cyrena,* despre Hal Parry şi despre reclama pentru parfum, despre perioada cînd relansase firma *Cantele & Beale...*

Nu, nu amintise niciodată de *Three in One.*

Însă Kurth o făcuse.

Era plină de afecţiune, încît nu i-am putut rezista...

Deşi sînt un om care ţine la familie...

Nu era potrivită pentru acel rol, aşa că i l-am dat altcuiva...

Frank închise ochii pentru că aceste cuvinte îl dureau la fel de mult ca în acea zi îngrozitoare în biroul lui Kurth. Încercă să gîndească, să caute realitatea ascunsă de durerea lui.

De ce să nu-i fi spus nimic de această probă? Să-i fi fost ruşine de ce se întîmplase cu Kurth în noaptea aceea?

Dar nu. De ce să-i fi fost ruşine de o noapte lipsită de importanţă din trecutul ei, cînd, după spusele lui Kurth, avusese în viaţa ei atîţia bărbaţi?

După spusele lui Kurth...

Nedumerit, Frank se ridică şi începu să se plimbe prin birou. Încercă să creadă că doar caracterul ei

ascuns o făcuse pe Annie să omită acest episod din conversaţiile cu el, pentru că ar fi implicat o legătură care ştia că va fi dureroasă pentru el.

Dar poate că era vorba de mai mult.

Dintr-odată Frank se trezi lîngă fişierele secretarei. Sub impulsul momentului trecu la litera K, trase sertarul şi găsi dosarul pe care scria KURTH, HARMON.

Aprinse lampa de pe masa Ursulei şi răsfoi paginile dosarului. Era plin de documente referitoare la afaceri, contracte de angajare, formulare de asigurări, dări de seamă ale unor contribuţii la opere de binefaceri şi alte hîrtii legate de averea lui Kurth.

Pe partea dinăuntru a coperţii dosarului se afla o mică cruce roşie.

Frank ştia ce înseamnă asta. Era o referire a Ursulei la un dosar aflat în biroul lui Martin Farrow, dosar pe care ea şi celelalte secretare nu-l puteau consulta fără aprobarea lui Farrow.

Frank rămase o clipă pe gînduri. Apoi, ridicînd din umeri, se întoarse la biroul lui pregătindu-se să plece.

Dar revista era deschisă pe masa lui. Văzu fotografiile lui Annie.

Three in One...

Dintr-odată îi reveni în minte sinuciderea lui Kurth. O sinucidere care intervenise doar la cîteva zile după discuţia lor referitoare la trecutul lui Annie.

Sinucidere...

Frank porni spre uşa de la biroul lui Martin Farrow. Era încuiată.

Se îndreptă repede spre biroul Ursulei. Ştia că avea chei de la toate uşile.

Le găsi în sertar.

Intră în birou şi folosi una din chei pentru a

deschide fişierul personal.

Găsi imediat dosarul KURTH HARMON. STRICT CONFIDENŢIAL.

Un dosar surprinzător de gros. Frank îl deschise şi răsfoi paginile. Aproape în aceeaşi clipă conţinutul lor îl opri şi începu să le citească din nou.

Fără să-şi ia ochii de pe dosar, porni spre masa lui Martin Farrow, se aşeză pe scaun şi aprinse lumina.

Capitolul cincizeci şi doi

1 aprilie 1974, ora 9:12 a.m.

În dimineaţa următoare Damon se afla în bucătărie într-o singurătate morocănoasă, bîndu-şi cafeaua în care adăugase coniac.

Venise acasă beat şi nu dormise aproape deloc. Nervozitatea legată de *Oscaruri* era înrăutăţită de plecarea lui Margot la Iowa.

Îl sunase ieri la birou ca să-i spună că mama ei era din nou bolnavă şi că îl va suna în seara asta din Iowa pentru a-i spune cum stau lucrurile.

De data asta păruse mai alarmată şi îl făcuse să promită că nu va suna la ea acasă, de teamă să nu tulbure o situaţie familială delicată, şi să aştepte ca ea să ia legătura cu el.

Damon era întors pe dos. Avea întîlnire la prînz cu Annie, de care se bucura, pentru că nervii îi erau

zdruncinaţi.

Dorea *Oscarul,* mai mult pentru Annie decît pentru el. Ea va avea nevoie de el în viitor. El nu era sigur că avea un viitor.

Simţea că *The Fertile Crescent* frînsese ceva înăuntrul lui. Niciodată nu mai trăise o extenuare atît de imensă. Avea nevoie de o lungă odihnă, de o beţie cumplită – dar s-ar putea ca niciodată să nu mai fie acelaşi scriitor.

Cîteva minute mai tîrziu răsfoia distrat paginile din *Times* cînd văzu titlul unui articol referitor la o crimă.

ASASINAREA UNEI PERSOANE IMPORTANTE

Cadavrul descoperit marţi dimineaţă de poliţia din Beverly Hills a fost identificat ca aparţinînd doamnei Ralph Sonderborg, 1818 Somerset Drive, Palm Springs.

Ofiţerii de poliţie alertaţi de părinţii a doi adolescenţi care au descoperit cadavrul dezbrăcat pe o colină de lîngă Lower Franklin Resevoir, au afirmat că strangularea este cauza posibilă a morţii. S-au găsit urme de molestare sexuală.

Doamna Sonderborg, soţia preşedintelui băncii First National, *Ralph Sonderborg, a plecat luni dimineaţă la cumpărături şi nu s-a mai întors. Menajera a informat autorităţile despre dispariţia ei la 6 p.m. Mercedes-ul argintiu cu care a plecat nu a fost găsit încă.*

Circumstanţele răpirii doamnei Sonderborg rămîn necunoscute. Un reprezentant al poliţiei le-a declarat reporterilor că este prea devreme pentru a se face speculaţii în privinţa motivului crimei. Încă nu există

suspecţi.

Doamna Sonderborg, o persoană bine cunoscută în cercurile de elită ale societăţii din Palm Springs, nu avea copii...

Lîngă articol se afla o fotografie. Chiar şi un observator dezinteresat îşi putea da seama că era veche de zece-doisprezece ani, pentru că vîrsta Aletheei era trecută ca fiind patruzeci şi şase de ani.

În fotografie abia dacă îmbătrînise. Arăta ca tînăra pe care o cunoscuse cu mult timp în urmă. Ochii strălucitori, siniştri purtau aparenţa unei onestităţi care era aproape convingătoare. După cum o cunoştea pe Alethea, alesese această fotografie ca să se identifice publicului nu doar pentru tinereţea ei, ci şi pentru candoarea studiată.

Mereu atentă, mereu măsurîndu-şi avantajele...

Soţia unui preşedinte de bancă! Da, nu era atît de surprinzător. Era prea ambiţioasă, prea interesată pentru a se fi mulţumit cu mai puţin.

Mintea lui Damon pluti înainte şi înapoi peste întinderi de timp care dintr-odată i se părură enorme.

Alethea ucisă după toţi aceşti ani. Nu există în asta o justiţie aproape estetică?

De cineva complet necunoscut...

Alethea, micul diavol mlădios care îl amuzase cînd încerca să-şi pună în scenă primele piese. O amantă perfectă. Manipularea era esenţa caracterului ei şi se extindea pînă la carnea moale a degetelor ei, a buzelor, a sexului.

Ce sfîrşit! Soţia unui preşedinte de bancă asasinată de un necunoscut care o violase. Două improbabilităţi ciocnindu-se la capătul unei parabole cuprinzînd douăzeci de ani...

Alethea moartă.

O senzaţie stranie îi cuprinse trupul obosit gîndindu-se la carnea senzuală pe care o cunoscuse cîndva în toate ritmurile şi mirosurile ei, zăcînd acum la morgă.

Privi din nou la ochii din fotografie. Trebuia să o cunoşti bine ca să distingi vechea scînteie de invitaţie ascunsă sub masca integrităţii.

Cum îi stîrniseră simţurile acei ochi în puţinele luni petrecute împreună! Înfometaţi, îi captau privirea ca nişte magneţi înainte de a coborî spre fermoarul pantalonilor.

Şi văzuse esenţa criminală dincolo de senzualitatea lor o singură dată. Doar o singură dată. În ziua în care îi dăduse papucii. Înţelesese dintr-odată că tot ceea ce ea dorea cu adevărat era căsătoria. Şi cînd el i-a rîs în faţă, aproape că-l ucisese, mîinile ei puternice găsind arme printre cele mai inocente obiecte din cameră.

Asta îl înspăimîntase şi fusese bucuros să scape de ea. Fie ca altul să-i ajungă victimă.

Dar mai existase încă o împrejurare cînd ea era căsătorită. Se întîlniseră din întîmplare şi îşi petrecuseră după-amiaza într-un hotel. Se purtase de parcă era o revedere fericită, fără ranchiună...

Damon îşi frecă fruntea cu degetul mare şi cel arătător. Memoria îi spunea că existase ceva neplăcut în acea ultimă întîlnire. Ceva ieşise pe dos în ziua aceea. Dar era prea îndepărtat pentru a deveni clar.

Poate că fusese beat.

Renunţă la efortul de a-şi aminti. Dar senzaţia stranie persista. Se gîndi la ultimele zvîcniri ale Aletheei, voinţa ei puternică fiind depăşită de un bărbat străin, un ucigaş neinteresat de şiretlicurile ei...

Odihnească-se în pace...

În fond era mai mult decît o amintire pentru el. De-a lungul anilor îşi avusese locul ei în gîndurile lui. Şi, fusese într-adevăr o prezenţă mascată în unele din personajele create, în replicile pe care le scrisese.

Poate chiar una sau două a lui Liane, dacă se gîndea bine.

– Haide. Ţi-e cald, nu?

Da, merita scurta comemorare din mintea lui.

Luă o înghiţitură mare din cafea terminînd-o şi puse coniac în loc. Se simţea îngrozitor.

Măcar dacă Margot ar fi aici!

Îi spusese la telefon că-şi rănise piciorul făcînd nişte exerciţii şi că probabil va şchiopăta cînd se va întoarce. Vocea sunase de parcă suferea cumplit.

Degetele ei fine, armonioase... Le sărutase de mii de ori, adorîndu-i fiecare bucăţică. Era atît de plină de viaţă, de tinereţe.

Privi în jos văzînd că ziarul era încă în mîna lui. Alethea se uita la el cu pomeţii ei frumoşi, sprîncene deschise la culoare, buze în formă de inimă.

Nu existase nici un gram de adevăr în toată fiinţa ei. Cine îşi putea imagina pe cît de mulţi oameni îi minţise, înşelase, le făcuse rău în anii ei pe această planetă?

Şi acum redusă la tăcere pentru totdeauna, acea voce vicleană...

Probabil că fusese greu de ucis. N-ar fi renunţat uşor la viaţa ei, în nevoia de a face rău. S-ar fi agăţat de fiecare avantaj pînă la sfîrşit.

Cu gîndul acesta în minte, Damon privi în jurul său şi îşi dădu seama că ajunsese în sufragerie, cu coaşca într-o mînă şi ziarul în cealaltă.

Strîmbă din nas. Încăperea mirosea puternic a ceară şi a dezinfectant. O va întreba pe Conchata ce făcuse atunci cînd o va vedea.

Întorcîndu-se beat noaptea trecută nu simţise mirosul neplăcut. Sau da?

Cercetă sufrageria. Nu arăta altfel.

Dar parcă o simţea *altfel.*

Amorţit porni prin hol spre dormitoare.

Se opri în pragul uşii lui Margot. Patul era ordonat. Nu mai dormise în el de cîteva zile. Dormise în patul lui în noaptea de dinaintea plecării.

Intră, aruncă ziarul pe o masă mică şi porni încet spre dulapul ei. Deschizîndu-l îşi trecu mîna cu gingăşie peste rochiile, bluzele, fustele şi pantalonii ei. Toate purtau aroma ei plăcută, proaspătă.

Sub impulsul momentului deschise un sertar şi privi la varietatea pastel a chiloţilor ei. Cît de drăguţi erau – fiecare pereche purtînd urmele sexului ei tînăr şi dulce.

Se gîndi la viaţa ei neprefăcută, plină de sinceritate şi de energie, comparată cu existenţa ascunsă şi întunecată a Aletheei.

Măcar dacă Margot ar fi aici! Se simţea atît de gol!

O sclipire de ciorap de sub chiloţi îi atrase atenţia

spre fundul sertarului. Nu-şi amintea să o fi văzut vreodată pe Margot purtînd ciorapi. Era prea atletică ca să se deranjeze cu aşa ceva.

Absent, împinse chiloţii la o parte ca să privească la nylonul transparent. Făcînd-o, colţurile coperţii unui carnet îi căzură sub degete.

Intrigat, dădu totul la o parte şi văzu un caiet de şcoală în fundul sertarului.

Gîndurile intime ale lui Margot? Reflexiile ei personale?

Damon simţi un fior de vinovăţie pentru că pătrundea în intimitatea iubitei sale. Începu să pună la loc ciorapii şi chiloţii.

Dar un imbold mai puternic decît scrupulele sale i se trezi pe neaşteptate şi lenjeria fu dată la o parte, mîna lui apucînd caietul.

Instinctele lui de dramaturg îl avertizau că se afla pe un teren minat. Acesta era exact momentul în care un amant bătrîn ar fi destul de nebun să afle secretele iubitei mult mai tinere. Asta se chema să ţi-o cauţi singur.

Dar teama nu-l putea reţine. Era de parcă începuse ceva ce nu mai putea fi oprit.

Se întoarse spre pat cu intenţia de a se aşeza. Coniacul şi insomnia îl făcură să scape din mînă caietul. Căzu la podea deschizîndu-se. Deasupra lui zbură o fotografie care ieşise de undeva, din interior.

Damon îngenunche, se sprijini în mîini şi se uită nedumerit la acea fotografie veche.

O fotografie făcută sub o arcadă.

Mult timp nu se mişcă. Mecanismul complicat al minţii lui se rotea ros de rugină, încetinit de alcool şi de oboseală.

Privea în urmă cu douăzeci şi cinci de ani la părul lui cîrlionţat, la barba neîngrijită pe care o purta pe atunci, la ochii strălucitori. Fusese beat chiar şi atunci, îşi putea da seama – dar plin de speranţă, încredere şi nepăsare tinerească.

Şi privea la Alethea. O făptură superbă cu păr ondulat, ochii ei marcaţi de alcool şi veselie, dar mult mai lucizi ca ai lui, atenţi şi şireţi.

În mod absurd rămase în genunchi şi în mîini, cu ceaşca cu coniac pe covorul de lîngă el.

Atinse caietul, întoarse cîteva pagini.

Erau însemnări personale. Intime şi foarte cerebrale. Cele mai multe erau legate de *The Fertile Crescent.*

Îl emoţionară pentru că erau gîndurile lui Margot, o parte la fel de fermecătoare din ea ca şi coapsele lungi, părul înmiresmat şi mîinile ei iscusite.

Dar îşi aminti de fotografie şi o privi din nou perplex.

Cum naiba...?

Un semnal de alarmă apărut în mintea lui rămase fără răspuns cînd continuă să întoarcă paginile. Aproape imediat dădu peste o altă fotografie.

Aceasta era mai mare. O arăta pe Alethea, încă tînără, pe plajă ţinînd o fetiţă de umeri.

Orice gînd dispăru din mintea lui Damon, depăşit de revelaţie. Se aplecă mai aproape de dovada răsturnată pe covor.

Ochii fetiţei din fotografie erau ca două cîrlige înfipte în carnea lui. Atît de macabră era expresia lor de răbdare înverşunată, că rămase hipnotizat de ei mult timp înainte să-şi dea seama cine era.

Apoi închise ochii, îşi scuturǎ capul ca un boxer care fusese numărat pînă la opt, şi se uită din nou la fotografie.

Isuse...

Refuzînd să înţeleagă ceea ce vedea, îşi îndreptă privirea asupra caietului. Exista o umflătură sub ultimele pagini aproape de coperta din spate. Automat mîna lui se întinse să o atingă.

Paginile se întoarseră dezvăluind o broşură subţire pentru femei însărcinate. Lîngă ea se afla o reţetă pentru un medicament al cărui nume nu-l recunoscu.

Contra greţii de dimineaţă, scrisese doctorul.

Ultima pagină din jurnalul lui Margot se afla sub broşură şi reţetă. Nu conţinea propoziţii, ci doar o listă de nume, dintre care toate fuseseră schimbate şi tăiate cu creionul, cu excepţia unuia.

Deborah Anne Rhys.

Damon privi la amestecul de obiecte din faţa lui. Clipi. Mîna lui porni nesigură spre ceaşca cu coniac, dar îşi pierdu echilibrul şi trebui să pună mîna jos pentru a se sprijini.

Se luptă să-şi recapete luciditatea. Dar informaţia care se silea să pătrundă în el cerea acţiune înainte de a putea fi evaluată mental.

Se ridică, intră în baie, încercă să urineze, nu putu, şi rămase privindu-şi mult timp faţa în oglindă.

Apoi se duse în bucătărie unde se afla fotografia din *Times* reprezentîndu-l pe el cu Annie şi Margot, decupată şi prinsă pe perete.

O dezlipi stîngaci şi o aduse cu el în camera lui Margot. O puse pe podea lîngă caiet, lăsîndu-se să cadă în genunchi.

Se uită la fotografii, aşezate una lîngă alta. Annie,

el, Margot, Alethea, el cu douăzeci şi cinci de ani în urmă – şi fetiţa.

Fetiţa care era Margot.

Cu un efort al voinţei se sili să se uite mai bine la ea. Îi studie părul, forma sprîncenelor, nasul şi obrajii. Apoi se întoarse la ochi, căzînd în ei de data asta ca un condamnat prin trapa de sub spînzurătoare, sprijinul lui pe pămînt fiind sfîşiat de vîrtejul aflării a ceea ce ştia acum.

Dumnezeule mare. E fata mea.

Îngrozit, se întoarse, văzu ziarul de pe masă, îl înhăţă şi îl puse pe podea lîngă fotografii. Iat-o din nou pe Alethea, după ce el o cunoscuse, cu ani înainte de moartea ei de ieri sau alaltăieri.

Alethea în fotografia de sub arcadă, Alethea pe plajă cu fetiţa... Părea să fie peste tot, triumfătoare chiar şi după moarte, ochii ei exprimînd semne şi adevăruri pe care creierul său nu le putea nici pătrunde, nici evita.

Urme de molestare sexuală...

Ceea ce se întîmpla în el îl nedumeri pentru o secundă. Nu era detectiv. Dar era dramaturg. Îndoiala se retrăgea în faţa certitudinii fatale în timp ce întinse mîna spre fotografia lui Margot cu familia ei care se afla pe masă şi o puse pe podea lîngă celelalte.

Ochii lui îşi mutau privirea de la o fotografie la cealaltă. Uitase de coniac. Un drog mai puternic ca alcoolul zvîcnea în venele sale.

Într-un tîrziu se ridică, se îndreptă spre sufragerie unde se aşeză în fotoliul de lîngă telefon. Căută în cartea de telefoane un număr şi îl formă. Cînd îi răspunse o companie telefonică de înregistrat mesaje, închise şi rămase pe gînduri.

Privi din nou la camera din jurul lui, trăgînd pe nas mirosul neplăcut al dezinfectantului. Fără să-şi dea seama luă vechiul bici de pe masă şi se jucă cu el gînditor, formînd un număr de telefon.

– Pentru ce oraş?

– Linden, Iowa.

Capitolul cincizeci şi trei

Annie se îmbrăca pentru dejunul cu Damon cînd primi un telefon de la secretara lui.

– Bună, Annie, spuse Helen. Ascultă, Damon îşi cere scuze pentru dejun. A trebuit să plece la casa din deşert pentru a se întîlni cu cineva. Era în una din stările lui şi nu s-a deranjat să mă informeze ce se întîmplă. Dar mi-a spus că te roagă să nu te superi şi că îţi va telefona. A promis că se va întoarce ca să te însoţească la premiere.

– Oh, spuse Annie dezamăgită. O.K., Helen. Mulţumesc că m-ai sunat. Anunţă-mă dacă mai afli ceva neobişnuit de la el, bine?

– Desigur. La revedere, Annie.

Annie se lăsă să cadă pe canapea. Buna dispoziţie îi dispăruse. Cu Margot care plecase brusc din

oraş, şi Damon retras la casa din deşert, rămăsese singură.

Şi singurătarea era ultimul lucru pe care şi-l dorea în această perioadă deprimantă de dinaintea ceremoniei decernării *Oscar*-urilor.

Începu să se dezbrace. Nu mai avea nici un sens să rămînă cu hainele astea pe ea. Luă din dulap o pereche de blugi.

Capitolul cincizeci şi patru

Christine conducea fără nici o ţintă mica maşină închiriată.

Colinele Hollywood-ului treceau prin faţa geamului. Apoi şoseaua de coastă, apoi Malibu şi în sfîrşit Sunset Boulevard înapoi spre colinele către străzile apropiate de casa lui Damon.

Era mereu atrasă spre casă, dar de fiecare dată cînd se apropia de ea un impuls o forţa să întoarcă volanul şi să se îndepărteze.

Continuă să rătăcească. Trecu de Wilshire, pînă spre Beverly, apoi către centrul oraşului înainte de a-şi croi drum prin trafic înapoi spre coline. Se simţea protejată de armata de şoferi, fiecare întemniţat în singurătatea propriului vehicul.

După ce aruncase corpul Aletheei pe colină se

îndreptase spre Santa Monica, lăsase Mercedes-ul într-o parcare şi pornise şchiopătînd spre taverna cea mai apropiată. Acolo îşi folosise dibăcia punînd una sau două întrebări barmanului, găsind un doctor care să-i aranjeze piciorul. Acum îi era bandajat.

Luase o mulţime de autobuze înainte de a coborî lîngă un hotel ieftin în care îşi petrecuse noaptea. Dimineaţa închiriase o maşină.

La prînz se opri la *Book City* de pe Hollywood Boulevard şi studie rafturile cu cărţi uzate pînă găsi un exemplar din vechiul roman al lui Damon, *Tale-bearer*. Pe coperta din spate se afla o fotografie a lui din perioada imediat următoare războiului. Văzuse imaginea aceasta de multe ori. Cunoştea cartea aproape pe de rost.

Se aşeză într-o cafenea şi citi mult timp cartea, ceaiul rămînînd neatins lîngă ea.

Apoi se întoarse la maşină.

Ştia că putea să-l sune pe Damon oricînd ar fi dorit. Dar ideea de a lua legătura cu el prin telefon o descuraja la fel ca şi întoarcerea acasă. Avea nevoie de mai mult timp pentru a-şi aduna gîndurile.

Se opri la o cabină telefonică şi formă numărul lui Annie.

– Bună, se auzi vocea înregistrată pe robot. Sînt Annie. Acum nu pot veni la telefon, dar dacă îmi lăsaţi numărul...

Christine închise, ieşi din cabină şi se urcă în maşină.

Continuă să se plimbe. O durea să ştie că Damon şi Annie erau aici şi ea nu putea ajunge la ei. Pentru prima dată în viaţa ei se simţea cu adevărat singură, ca un copil care se pierduse. Nici măcar mintea ei

ascuţită nu-i putea veni în ajutor, conţinînd gînduri cărora nu le putea face faţă.

Se opri lîngă terenul de joacă al unei şcoli şi urmări copiii alunecînd pe tobogan şi împingîndu-se în carusel. Absentă îşi atinse stomacul.

Porni spre ocean. Cerul era acoperit de nori şi aerul inexplicabil de cald. Dar Christine simţea că îi e frig. Degetele îi erau îngheţate. Piciorul o durea.

După cîteva ore va trebui să-şi găsească un alt motel. Gîndul acesta o deprima. Era mai bine şi mai liniştitor să rătăcească. Nici o destinaţie nu o mai putea adăposti acum. Cea mai bună direcţie în care să se îndrepte era să nu existe nici una.

În cele din urmă, îmboldită de un capriciu, sună serviciul de mesaje al lui Damon.

– Avem un mesaj pentru dumneavoastră, domnişoară Swift. Domnul Rhys a plecat la casa din deşert şi vă aşteaptă acolo.

– Nu înţeleg, spuse Christine. Nu sînt în oraş. I-am explicat că voi fi plecată cîteva zile...

– Acesta e mesajul, domnişoară Swift. A spus că vă va aştepta în seara asta. Şi că veţi înţelege. Asta e tot ce ştiu.

După o clipă de gîndire Christine porni direct spre casa din canion şi intră.

Studie antreul şi sufrageria. Încă mirosea a dezinfectant. Pe masa din bucătărie se afla una din ceştile ciobite ale lui Damon, pe jumătate plină cu coniac.

Se îndreptă prin hol spre camera ei. Patul era făcut, dar suprafaţa mesei îi atrase atenţia. Pe ea se afla ziarul de dimineaţă, deschis la pagina cu articolul despre moartea Aletheei. Lîngă el era jurnalul lui Christine, deschis aproape cu tandreţe la pagina cu lista de nume. Reţeta şi broşura se aflau sub fotografia ei cu Alethea pe plajă.

Se întoarse în sufragerie. Pe masa de lîngă telefon se afla fotografia ei cu străinii cărora le ceruse pentru douăzeci de dolari să pozeze ca familia lui Margot din Iowa.

Agenda era deschisă la numărul fals din Iowa pe care i-l dăduse lui Damon.

Rămase tăcută, gîndindu-se.

Apoi porni încet prin casă privind la obiectele familiare, parcă pentru ultima oară. Atinse cîteva, savurînd textura suprafeţei lor.

Se opri în dormitorul ei. Dădu la o parte lucrurile de pe masă, deschise jurnalul şi începu să scrie.

Dragă Annie...

Mult timp nu-i veni în minte nici un cuvînt. Apoi un fel de pace se lăsă peste Christine, înţelegînd în ce situaţie se afla şi ce urma să facă.

Dragă Annie,

Ştiu că niciodată nu o vei citi. Îmi iau rămas-bun de la tine în cel mai potrivit mod pe care îl cunosc, aici, în singurătate, unde cuvintele mele nu te vor ajunge niciodată.

În timp ce scria, pe buze i se aşternuse un zîmbet

fugar. Telefonul sună de mai multe ori, dar nu se gîndi să răspundă.

Cînd termină, puse jurnalul în sertar, îşi împachetă cîteva lucruri şi plecă fără să lase nici un bilet.

Nu avea nici un sens.

Era în drum spre Damon.

Capitolul cincizeci şi cinci

Încetul cu încetul Annie începea să-şi piardă mințile.

Îi lipsea Damon mai mult decît ar fi crezut. Ducea dorul atitudinii sale paterne, al puternicei prezenţe masculine şi mai presus de toate al vocii bubuitoare ale cărei glume sardonice ar fi făcut-o să uite de preocuparea pentru decernarea *Oscar*-urilor.

Iar Margot era atît de departe acum, în sînul unei familii îngrijorate. Poate că starea mamei ei era gravă de această dată.

Annie se simţea ca o stafie. În ultimele douăzeci şi patru de ore nu mîncase decît o jumătate de sandviş.

Nu putea să nu regrete hotărîrea ei de a rămîne singură cînd ar fi putut fi la casa din canion, ascultîndu-l pe Damon cîntînd la vioară, făcîndu-şi exerciţiile

sau înotînd cu Margot în piscina de alături, şi ajutîn-d-o pe Conchata să pregătească cina.

Acum, din nefericire, erau plecaţi, iar ea rămăsese singură.

Deschise televizorul, văzu că nu se transmiteau decît seriale şi jocuri, şi îl închise. Luă cartea pe care începuse şă o citească săptămîna trecută, dar îşi dădu seama că e incapabilă să se concentreze. Apoi se hotărî brusc să plece undeva şi repede îşi puse o jachetă luîndu-şi poşeta înainte de a realiza că nu avea nici o destinaţie anume, nici curajul de a se aventura pe străzi în starea ei de spirit.

În cele din urmă, dintr-un impuls disperat sună serviciul de mesaje al lui Damon. Poate că aveau veşti de la Margot. Pentru că telefonistele, care erau obişnuite să transmită de la unul la altul mesajele lor conform instrucţiunilor lui Damon, nu vor ezita să-i ofere orice informaţie importantă.

– Bună, Annie Havilland la telefon. Damon nu mi-a mai transmis nimic?

– Nimic, domnişoară Havilland. Doar că e în Arizona şi va lua legătura cu dumneavoastră, spuse telefonista.

– Mulţumesc. Annie dădu să închidă, apoi se răzgîndi. Bănuiesc că nu a primit încă nici o veste de la Margot şi nu i-a lăsat nici un mesaj?

– Daţi-mi voie să verific... Ba da. Avem un mesaj pentru domnişoara Margot. A spus că o aşteaptă la casa din deşert cît mai curînd posibil.

– Ciudat, spuse Annie. Margot e în Iowa, nu-i aşa?

– Păi, după însemnările mele, ea a primit acest mesaj, deşi nu sînt sigură cînd anume. Nu ştiu dacă se va conforma, dar l-a primit.

– Mulţumesc.

Annie închise telefonul şi mai nedumerită acum. Ce se întîmpla? Mai întîi Damon, acum Margot...

Se jucau cu ea?

Sau era vorba de ceva serios?

Dacă măcar casa din deşert ar fi avut telefon! Dar Damon îşi făcuse o religie din a fi cît mai izolat cînd se ducea acolo.

Pînă la ceremonia decernării *Oscar*-urilor era mai puţin de o zi. Lui Annie nu-i surîdea cîtuşi de puţin perspectiva de a rămîne lîngă telefon aşteptînd ca Damon sau Margot să o sune şi să se lupte în tăcere cu propria-i nelinişte.

Dar ce altceva să facă?

Brusc îşi aminti de numărul din Iowa al lui Margot.

Şovăi. Nu-l mai formase niciodată. Iar Damon îi spusese că era destul de greu de obţinut. Margot îl rugase ieri să nu o sune, ci să aştepte să-i dea ea telefon. De aceea îi lăsase acel mesaj.

Dar acum lucrurile stăteau altfel. Annie nu mai suporta nici un minut această nesiguranţă. Se aşeză lîngă telefon, căută numărul în agenda ei şi începu să-l formeze.

Capitolul cincizeci şi şase

În 1947 Rhys începea să perceapă direcţia pe care trebuia să o urmeze talentul său.

Întrebările formulate în jurnale, poveştile şi eseurile sale, toate convergeau către aceeaşi serie de concluzii. Iar impresionanta sa *Parabola* întruchipa în teatru multe dintre temele care îl vor preocupa de-a lungul anilor cincizeci şi şaizeci, spre exemplu, şansa, intersecţia şi negarea.

Trăind în acea perioadă în Greenwich Village din New York, Rhys se împrieteni cu cei mai strălucitori tineri dramaturgi şi romancieri ai momentului şi deveni mentorul lor intelectual. De asemenea a călătorit prin Est, întîlnindu-se uneori cu cele două companii teatrale care au inclus *Parabola* în repertoriul lor: *grupul avangardist Omega,* trecut mai tîrziu pe lista neagră

din cauza tendinţelor marxiste şi mai tradiţionalul *Dane Theater*, al cărui impresar, Lowell Ingram, a fost un mare om de teatru recunoscînd imediat tehnica aproape incredibilă a lui Rhys.

Rhys a călătorit pentru a urmări punerile în scenă ale pieselor sale în faţa publicului din oraşe mici, mereu atent la ritmul replicilor şi la modul în care scenele erau jucate, ca şi la imperfecţiunile din structura lor tematică.

Aceste călătorii l-au purtat la Syracuse, Rochester, Cornall University din Ithaca, Toronto şi Buffalo...

Toronto, Syracuse, Buffalo...

Wally Dugas închise ochii şi îi ţinu închişi mult timp. Memoria fotografică se alătură inteligenţei lui într-o luptă înceată împotriva confuziei care îi tulbura mintea.

Recenta biografie îi rămase pe genunchi, deschisă la perioada 1947, degetul lui marcînd locul unde se oprise.

Pe biroul din faţa lui se afla fotografia din ziar a doamnei Sonderborg şi cea a lui Rhys cu Annie Havilland şi Margot Swift apărută săptămîna trecută.

Doamna Sonderborg şi domnişoara Swift. Alethea şi Christine.

Wally îşi blestemă prostia. Era' în posesia elementelor-cheie. Ştia cine sînt aceste persoane şi care erau motivaţiile lor. Dar minţii lui îi plăcea să reflecteze şi nu era obişnuită cu acţiuni desfăşurate în fracţiuni de secundă. Deşi avea o senzaţie bizară că o acţiune

rapidă era exact de ce avea nevoie acum.

Încercă să recapituleze tot ce ştia dintr-un întreg inteligibil.

Christine o ucisese pe Alethea. Nu avea nici o îndoială. Dovada unei molestări sexuale nu era decît o acoperire. Telefonul dat de Wally legăturii sale de la morgă îl confirmase că nu era vorba de un viol.

Apoi, mai exista fireşte capacitatea lui Christine de a săvîrşi o astfel de faptă.

Pentru a-şi linişti mintea, Wally făcuse o incursiune discretă în zona din canion aflată în apropierea casei lui Rhys. Într-adevăr, Mercedes-ul Aletheei fusese văzut de doi grădinari şi de o cameristă în dimineaţa dispariţiei ei.

Deci Christine se apărase în singurul mod pe care îl cunoştea. Alethea, după ce văzuse fotografia din *Times* descoperise unde se afla fiica ei şi natura deghizării ei şi venise alergînd să-i distrugă rolul în viaţa lui Damon.

Poate că intenţionase să-i facă rău şi lui Annie. Nu mai avea importanţă, pentru că Christine o oprise.

Sau nu?

În orice caz, totul se potrivea perfect. Două motive, o crimă. Dar lipsea claritatea care să convină minţii analitice a lui Wally.

Dacă Alethea apăruse ca urmare a apariţiei fotografiei din ziar pentru a distruge ceea ce-şi imagina a fi fericirea lui Christine, trebuie să fi avut o armă pe care să o fi considerat suficient de puternică ca să-şi îndeplinească misiunea.

Ce fel de armă?

Simplul fapt că Christine era o tîrfă din Miami şi nu o studentă din Iowa? Cum putea fi sigură Alethea că

Damon şi Annie, fiecare în felul său, nu ar fi trecut rîzînd peste aşa ceva şi ar fi acceptat-o totuşi pe Christine? În fond, ea îşi dovedise în faţa lor valoarea. Le devenise prietenă.

Fără să lase din mînă biografia grea, Wally se aplecă spre fotografia lui Rhys cu cele două tinere. Mînat de instinct spre chipul lui Christine, ochii lui îi întîlniră pe ai ei.

Erau atît de multe de văzut în ei...

Aşa cum Annie interpreta extraordinar pe ecran, Christine o făcea în viaţa adevărată.

Totuşi, cuiva care îi cunoştea adevărata identitate fotografia nu putea ascunde ochii ei prudenţi sub cei fericiţi ai lui Margot. Trădau o evidentă urmă de alarmă pentru că era fotografiată.

Şi, mai adînc, sub vigilenţa lor se afla vechea expresie goală, de tenacitate atît de obsedantă din fotografia de pe plajă. Ca murmurul îndepărtat al tunetului într-o după-amiază răcoroasă, o reprezenta pe adevărata Christine în toată gloria ei întunecată.

Toate astea Wally le observă cu o claritate născută din cunoaşterea lui Christine. Dar mai existau şi alte nuanţe în această fotografie. O mică umbră refractară opunîndu-se ochiului său atent...

Şi, indiferent ce ar fi fost, era convins că Alethea văzuse.

Scoase lupa din sertar şi studie mai bine fotografia.

În ochii lui Rhys, radiind de mîndrie părintească pentru Annie, exista o sclipire tainică adresată doar lui Margot. Şi, fără nici un dubiu, undeva, la hotarul dintre Christine şi Margot sclipirii aceleia i se răspundea. Invizibilă fotografului, lui Annie, tuturor, cu excepţia

celor doi, privirea intimă era prezentă.

Invizibilă pentru Alethea?

Wally îşi ţuguie buzele concentrîndu-se. Trecu lupa încet deasupra fotografiei.

Da, erau amanţi. Dar – subterfugiu uluitor pentru limbajul tăcut al fotografiei – Rhys nu părea să ştie cine era Christine. Credea în masca ei.

Ei bine, de ce nu? Era o maestră neîntrecută a imposturii. Îl sedusese ca Margot. Era singurul mod logic în care ar fi putut proceda.

Dar trebuia să mai fie şi altceva. Ceva ce o făcuse pe Alethea să vină grăbită, cu o armă atît de periculoasă, încît Christine fusese obligată să o asasineze ca să o oprească. Cu siguranţă nu doar simpla ameninţare a demascării lui Christine care, mereu stăpînă pe ea, ar fi ştiut cum să pareze această lovitură fără violenţă.

Dar era stăpînă pe ea? Era aceeaşi?

Brusc, Wally izbi cu palma în suprafaţa biroului. Fireşte! Propriile lui sentimente moarte îl orbiseră asupra faptului greu de presupus că Rhys găsise o cale de a trezi emoţiile lui Christine.

În fond, Rhys era, după cum se ştia, un bărbat extraordinar...

Da. Sclipirea era inconfundabilă. Nu erau doar amanţi, dar ea simţea într-adevăr ceva pentru el. Poate iubire. Acesta era secretul ascuns în privirea ei îndreptată spre el.

Dacă era adevărat, trebuie să fi fost o revoluţie pe care nimic din trecutul lui Christine nu o pregătise.

Şi în acest caz apariţia Aletheei ar fi fost cu adevărat o ameninţare...

Wally trebui să zîmbească. Ce schimbare pentru

Christine! Tîrfa desăvîrşită căzuse în cea mai veche capcană romantică prezentă dintotdeauna în romane. Seducînd un bărbat sub o falsă identitate şi îndrăgostindu-se de el, se temea acum de îngrozitoarea dezvăluire a adevăratei identităţi, o dezvăluire care l-ar determina să creadă că se folosise de el şi o va face să-i piardă iubirea.

Ideea părea incredibilă. Dar odată formulată în mintea lui Wally, strălucea limpede ca lumina zilei în fotografie. Christine se îndrăgostise.

Wally meditä la ironiile vieţii răsucindu-se în jurul celor mai prudente femei. În ciuda planurilor bine puse la punct şi a trecutului perfect, îşi coborîse garda, iar realitatea o ajunsese prompt cu ghearele ei mortale.

Îşi imaginä sosirea triumfätoare a Aletheei şi reacţia sălbaticä a fiicei ei. Crima fusese comisä în legitimä apărare, dacă luai în seamă toate circumstanţele. Dar era de asemenea o execuţie, o răzbunare pentru o viaţă întreagă.

Mama şi fiica luptîndu-se sub nasul lui Rhys.

Ei, n-ar fi putut fi mai perfect decît dacă Alethea ar fi fost şi ea amanta lui Rhys. Atunci triunghiul ar fi fost complet.

Gîndul acesta îl făcu pe Wally să-şi piardă respiraţia.

Se uită în jos la cartea de pe genunchi.

Nu era de mirare că rămase aici în tot acest timp, ca un fir legat în jurul degetului pentru a-i aminti ce se

afla ascuns dincolo de luciditatea lui.

Rhys a călătorit pentru a urmări punerile în scenă ale pieselor sale în faţa publicului din oraşe mici... Aceste călătorii l-au purtat la Syracuse, Rochester, *Universitatea Cornell* din Ithaca, Toronto şi Buffalo...

Teatrul *Dane*. Dumnezeule! Ştiuse doar că Alethea făcuse parte din Teatrul *Dane* cînd îl întîlnise pe Harry.

Wally îşi frecă ochii obosiţi. Crezuse că în sfîrşit ţinea în mînă toate firele. Motivul, şansa, necesitatea... dar întotdeauna păreau să mai fie şi altele.

Alethea geloasă pe propria fiică... Alethea alertată, probabil, de vizita lui Wally. Oare fără voia lui o înarmase într-un fel împotriva lui Christine?

Avuseseră amîndouă relaţii intime cu acelaşi bărbat. Fiica de curînd, mama cu mult timp în urmă, în vremuri demult uitate...

Mîna lui Wally forma un număr de telefon în timp ce recitea pasajul din cartea groasă.

Nu răspundea nimeni la casa din canion.

Cum să o găsească pe Christine? Dacă nu era acasă, unde putea fi?

Formă numărul de la biroul lui Rhys. Secretara îi spuse că Rhys nu putea veni la telefon, dar nu-i mai explică de ce. Îl informă că domnişoara Swift nu era în oraş, o boală neaşteptată în familie necesitînd plecarea ei bruscă.

Wally închise biografia şi privi ţintă la fotografia colorată a lui Rhys de pe copertă. Îşi trecu într-o doară lupa peste ea formînd un alt număr.

– Serviciul de mesaje al domnului Rhys. Doriţi să comunicaţi ceva?

– Da, mulţumesc. Am un mesaj destul de urgent pentru domnul Rhys şi nu răspunde nimeni la casa din Hollywood. Nu ştii unde l-aş putea găsi?

– Nu se află în oraş, domnule. Nu se va întoarce pînă mîine. Nu i se poate da telefon, dar va suna aici aşa că dacă doriţi, să ne transmiteţi mesajul...

Asta însemna că era la casa din deşert.

Wally studie cu lupa ochii albaştri, strălucitori, ai lui Rhys din fotografia de pe copertă. O intuiţie subită făcu ca gîndurile să i se învălmăşească în cap.

– Păi, poate mă puteţi ajuta, spuse el. E ceva destul de complicat şi foarte urgent. Mesajul este pentru domnişoara Swift, asistenta lui. E în legătură cu o boală în familia ei. Nu pot aştepta ca domnul Rhys să ia legătura cu acest serviciu de mesaje. Domnişoara Swift are imediat nevoie de această informaţie...

– Domnule, spuse vocea. Nu pot vorbi despre domnişoara Swift. E serviciul domnului Rhys...

– Este cu el în acest moment?

Lupa mărea enorm irişii strălucitori ai lui Rhys. Wally se aplecă peste fotografie, ascultînd.

– Domnule, nu pot...

– Să încercăm altfel. Să presupunem că aş avea un mesaj de o importanţă capitală pentru domnişoara Swift şi acesta nu mai poate aştepta. Crezi că ar fi o idee bună să pornesc în grabă spre casa din Mojave?

– Păi, da, domnule. Cred că ar fi calea cea mai rapidă. Sau o telegramă...

– Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

– Dacă sună cineva să-i spun că...

Wally închise. Gîndurile îi zburau în o mie de direc-

ţii. Ceva îi spunea că răspunsul la ultima întrebare era la îndemînă, dar dacă nu îl va înţelege imediat îi va scăpa pentru totdeauna.

Să zicem că Alethea nu venise doar pentru a-i deschide ochii lui Rhys, ci să-i spună *ceva* lui Christine. Să zicem că dorise să împuşte doi iepuri dintr-odată...

Faţa lui Wally era aproape lipită de suprafaţa biroului. Ochii lui Rhys se măreau tot mai mult, mai întîi unul, apoi celălalt.

Dar memoria îi arăta ochii lui Christine, cînd privirea ei o întîlnise pe a lui în motelul din Miami. De mult timp îşi făcuse un obicei din a-şi imprima în memorie ochii întîlniţi.

Erau mai deschişi la culoare ca ai lui Rhys, un turcoaz faţă de nuanţa albastru-verzui pe care o aveau ai lui. Şi erau mai calmi, ca de gheaţă, cinici, în timp ce ai lui Rhys scînteiau de o intensitate nervoasă.

Dar aveau ceva în comun. Wally nu observase pînă nu încetase să se mai gîndească la felul în care ochii privesc lumea, şi se limită la suprafaţa fizică. Secretul era acolo, în adîncurile schimbătoare ca oceanul ale irişilor.

Îl fixa în această clipă pe Wally de sub lupă în timp ce se apropia din memoria lui, în ochii frumoasei tinere ale cărei buze le atingeau pe ale lui, al cărui trup gol se contura în lumina amurgului.

În inima acelui albastru...

Micul semicerc portocaliu.

Capitolul cincizeci şi şapte

Annie îşi termină de împachetat cîteva lucruri într-o geantă şi porni prin căldura înăbuşitoare a după-amiezei spre maşina ei.

Nu mai putea suporta nici o secundă iadul care de ieri pusese stăpînire pe ea.

Telefonistele din Iowa nu găsiseră numărul dat de Margot şi nu-i putuseră face legătura nici cu familia ei. După cum vorbeau, s-ar fi zis că nici nu exista.

O acută imposibilitate de a comunica îi învăluia pe Damon şi pe Margot. Annie nu putea lua legătura cu ei.

Nervii întinşi la maximum şi singurătatea au determinat-o să treacă la acţiune. Călătoria lungă pînă în Arizona va dura pînă seara tîrziu. Dar nu-i păsa. O va ajuta să nu se mai gîndească la ceremonia decernării

Oscar-urilor.

Spera să nu deranjeze pe nimeni.

Dar pe cine ar deranja? Oamenii care îi erau cei mai apropiaţi se aflau împreună în deşert. Voia să fie cu ei.

Capitolul cincizeci şi opt

Frank întoarse maşina pe Benedict Canyon Drive spre strada abruptă aşteptîndu-se ca Damon să fie acasă.

Trebuia să vorbească cu Rhys. Nu mai putea aştepta. După ce-şi petrecuse toată seara în biroul lui Martin Farrow, citind dosarul Kurth, şi restul nopţii acasă gîndindu-se la ce văzuse, simţea că doar Rhys îi putea explica purtarea lui Annie faţă de ceea ce citise. Dar un număr mare de clienţi îi ocupaseră întreaga dimineaţă şi reuşise să scape abia acum.

Dosarul din biroul lui Farrow aruncase o nouă lumină asupra a tot ce se întîmplase. Asupra lui Kurth, a lui Frank şi mai ales asupra lui Annie.

Existau zeci de documente în dosar, arătînd persecuţiile la care le supunea Kurth pe tinerele actriţe, şi

alte victime nevinovate implicate în lumea filmului.

Zeci de plăţi, zeci de fapte condamnabile...

Tehnica lui Kurth constase în viol şi atacuri violente, urmate imediat de plată, şantaj, intimidare şi uneori chiar acuzaţie de prostituţie. Se folosise de Martin Farrow şi de colegii lui ca de nişte ucigaşi plătiţi făcîndu-i părtaşi la crimele lui timp de cel puţin cincisprezece ani.

Imaculata lui reputaţie ascundea una dintre cele mai degenerate existenţe din istoria Hollywood-ului. Gîndul la suferinţa victimelor sale îi provoca greaţă lui Frank.

Şi Annie era una dintre ele!

Fusese violată, bătută şi acuzată de prostituţie pentru a fi obligată să retragă acuzaţiile aduse împotriva lui Kurth. I se făcuse o ofertă de zece mii de dolari pe care – în mod previzibil după cum o cunoştea Frank acum – o refuzase.

Frank îşi petrecuse noaptea nedormită într-o furie neputincioasă şi răzbunătoare dorind să-l poată readuce la viaţă pe Kurth pentru a-l strînge de gît cu propriile lui mîini.

Palid de mînie se gîndise la chinul pe care Annie fusese obligată să-l îndure, şi la umilirea ei. Era o suferinţă intimă pe care probabil că nu o mărturisise nimănui – şi trecuse prin ea cînd abia ieşise din adolescenţă, o inocentă nou venită la Hollywood şi în viaţa adultă.

Se gîndi la reîntoarcerea ei la New York după ceea ce-i făcuse Kurth. Se gîndi la hotărîrea ei neînduplecată, la munca strălucitoare alături de Roy Deran, la cariera scenică, la reclamele comerciale şi în final la reîntoarcerea la Hollywood pentru a fi distri-

buită de Damon în *A Midnight Hour,* un eveniment care după toate probabilităţile stîrnise valuri enorme în interiorul studioului *International.*

Avînd avantajul înţelegerii ulterioare Frank îşi dădu seama de ce trebuise să fie Rhys. Era cineastul cel mai deosebit, cel mai greu de controlat şi din întîmplare cel mai puternic din Hollywood, un talent ale cărui relaţii cu *International* fuseseră cu siguranţă întotdeauna încordate...

Frank sesiza furia tacită a lui Annie, răzbunarea ei plănuită. Îşi găsise drumul spre Rhys printr-o simplă şansă sau şi-l fixase ca ţintă de la început? Îşi imagina vehemenţa cu care luptase şi cîştigase rolul Liane.

După ce refuzase dispreţuitoarea ofertă a lui Kurth probabil că trecuse pe lista lui neagră. Nu i-ar mai fi permis să lucreze la Hollywood dacă ar fi ştiut ce punea la cale.

Dar ea fusese mai deşteaptă ca el. Rhys, inadaptabilul, o distribuise totuşi.

Mîndria pentru Annie se alătură furiei lui Frank cînd reflectă la ascensiunea ei fermă şi la victoria pe care o repurtase asupra lui Kurth în ciuda puterii lui.

Îşi aminti apoi de scandaloasa campanie publicitară care pătase viaţa personală a lui Annie făcînd în acelaşi timp o reclamă zgomotoasă filmului chiar înainte de premieră. Chiar şi atunci i se păruse artificială, ciudată, mai ales după ce-i văzuse interpretarea, care era subtilă şi inteligentă. Şi chiar mai mult, după ce o cunoscuse mai bine – în lunile petrecute în spital.

Gîndurile lui Frank erau dureroase. Vălul îi era tras de pe ochi, dar prea încet. Bănuia că trebuia să fi existat un motiv pentru care Kurth îl chemase ultima oară sub un pretext atît de neînsemnat. Un motiv

pentru întîlnire şi pentru momentul ales.

Dar care motiv?

Şi de ce se sinucisese Kurth?

În orice caz dacă Kurth intenţionase să distrugă relaţia dintre Frank şi Annie reuşise pe deplin. Armele lui îi supravieţuiseră morţii, influenţînd gîndurile şi acţiunile lui Frank.

Clătină din cap uluit. Se putea oare ca o fiinţă omenească să fie atît de vicleană? Atît de perfidă?

Trebuia să stea de vorbă cu Damon Rhys.

Îşi parcă maşina pe alee. Îşi dădu seama că ar fi trebuit să dea un telefon mai întîi pentru a vedea dacă Rhys era acasă. Presupuse pur şi simplu că era aici, aşteptînd ziua decernării premiilor. Însă se putea la fel de bine să fie la biroul lui de la *International* răspunzîndu-le la telefon celor care îl felicitau pentru nominalizare.

Ei, nu-i nimic, îşi zise Frank. Poate am noroc.

Paşii îi încetiniră cînd se gîndi că Annie era înăuntru cu Damon.

Dar ridică din umeri şi îşi continuă drumul. Era prea tîrziu ca să mai despice firul în patru.

Uşa îi fu deschisă de Conchata, menajera care îl servise de cîteva ori cu cafea cînd o vizitase pe Annie cu mult timp în urmă.

În mod inexplicabil îl întîmpină plină de îngrijorare.

– Domnul Rhys este acasă? întrebă el.

– Eu... Nu, domnule, nu este acasă. Păru să privească afară cu teamă din interiorul întunecat al casei.

– E la birou? întrebă Frank. Aş vrea să vorbesc cu el. Poate ar fi trebuit să sun mai întîi.

Ea clătină din cap.

– Nu e la birou. Eu... Ezită neliniştită.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Frank.

Ea oftă.

– Domnule McKenna, spuse ea, nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun. Dar nu ştiu cui altcuiva să mă adresez. Am sunat-o deja pe secretara domnului Rhys... Poftiţi înăuntru.

Frank intră în antreu şi privi spre sufragerie. De mult timp nu mai fusese pe aici. Totul arăta exact la fel. Aceleaşi canapele uzate acoperite cu eşarfe mexicane, aceleaşi obiecte de artă bizare pe măsuţa rotundă alături de cărţile şi caietele lui Rhys, aceleaşi pete de la sutele de pahare de whisky.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el din nou.

– Nici nu ştiu prea bine, spuse ea. Casa – casa e schimbată. Am venit aici acum o oră... daţi-mi voie să vă arăt. Sînteţi avocat – poate îmi spuneţi ce ar trebui să fac.

O urmă prin hol spre camera lui Margot. Arătă spre măsuţă. Pe ea se afla un ziar împăturit. Lîngă el un caiet.

Frank se uită o clipă la ziar şi ridică din umeri. Apoi deschise caietul. Cîteva hîrtii căzură din el, printre care o reţetă şi o fotografie veche a unei femei cu o fetiţă pe plajă.

Răsfoi paginile caietului. Erau acoperite cu un scris ordonat. Însemnările erau personale şi foarte inteligente. Era de la sine înţeles: îi aparţineau lui Margot.

Frank ajunse la ultima pagină. Văzu o listă de nume care îl nedumeri, apoi o scrisoare.

Dragă Annie,

Ştiu că niciodată nu o vei citi. Îmi iau rămas bun de la tine în modul cel mai potrivit pe care îl cunosc, aici, în singurătate, unde cuvintele mele nu te vor ajunge...

Citi scrisoarea cu mare atenţie. Apoi studie mai bine caietul şi hîrtiile, înainte de a i se adresa menajerei.

– Damon a văzut toate astea? întrebă el.

– Nu ştiu.

Tremura cînd se uită la Frank.

– Am sunat la serviciul de mesaje al domnului Rhys, spuse ea. Nu exista nici un mesaj pentru mine. Dar mi-au spus că a plecat la casa din deşert şi că i-a cerut domnişoarei Swift să-l întîlnească acolo. Credeam că e la rudele ei din Iowa... Nu mai înţeleg nimic. Dar mai trebuie să vă spun ceva, domnule McKenna.

Frank îşi ridică o sprînceană. Femeia arăta foarte necăjită.

– Vă spun asta în mod confidenţial, pentru că nu am cui altcuiva să mă adresez. Este vorba despre ceva ce probabil nici eu nu ar trebui să ştiu. Aţi auzit despre zvonurile privind planul domnului Rhys de... de... Dacă se hotărăşte să nu mai vrea să trăiască...

– Da.

Frank auzise aceste poveşti, dar niciodată nu prea crezuse în ele, mai ales după ce-l cunoscuse

personal pe Damon. Sinuciderea lentă prin intermediul alcoolului părea să fie metoda aleasă de Damon pentru a părăsi această lume. Nu era genul care să se sinucidă într-adevăr cu o armă mortală.

– E adevărat, domnule McKenna, spuse Conchata. Lucram pentru domnul Rhys cînd s-a construit casa din deşert. În camera din spate a casei sînt canistre... cu gaz. Foarte periculos... Nu ştiu cum se numeşte. Sînt păstrate într-un dulap special, legat de sistemul de încălzire al casei. Dar există o cheie pentru a deschide acel dulap şi a întoarce robinetul. Cheia e aici în Hollywood – ca o măsură de prevedere împotriva unei acţiuni negîndite a domnului Rhys cît timp se află în casa din deşert, spre exemplu, după ce ar fi băut prea mult.

Frank dădu din cap. Părea o hotărîre logică din partea unui alcoolic înrăit care nu ştia niciodată ce impuls l-ar putea copleşi în diferite stadii ale beţiilor sale.

– Ei bine, oftă ea, cheia lipseşte. Cînd am venit astăzi aici, casa mi s-a părut parcă altfel. Anumite lucruri nu mai erau la locul lor şi am văzut hîrtiile pe care vi le-am arătat. Am început să mă îngrijorez şi am controlat dacă cheia e la locul ei, dar lipsea. Tocmai am vorbit cu secretara domnului Rhys. Nu ştie nimic. Aşa că acum nu ştiu ce să fac. Poate ar fi mai bine să sun la poliţie...

Frank se gîndi repede.

– La ce oră ai venit aici? întrebă el.

– La unu. Poate puţin după.

Rhys nu se scula din pat înainte de nouă sau zece. Mai era timp suficient. Sau nu mai era?

Un lucru era sigur. Rhys văzuse hîrtiile din camera

lui Margot. De aceea plecase. Iar acum era probabil la jumătatea drumului spre Arizona.

– În regulă, Conchata, spuse Frank. Mă bucur că mi-ai spus toate astea. Încă ceva: unde e Annie?

Ea înălţă din umeri.

– Acasă, în apartamentul ei, aşa cred. Nu ştiu.

Frank se duse la telefon şi formă un număr.

– Bună, auzi vocea lui Annie. Acum nu pot veni la telefon, dar dacă vreţi să lăsaţi un mesaj...

Frank închise ochii încercînd să-şi amintească numele proprietarei. Renunţă.

Cînd îi deschise din nou, o văzu pe Conchata stînd îngrijorată în faţa lui, aşteptînd o reacţie din partea lui.

– Bine, spuse el. Rămîi aici. Stai lîngă telefon. Dacă sună cineva, anunţă serviciul de mesaje şi spune-le să-mi transmită mie mesajul atunci cînd voi suna acolo.

– Unde mergeţi? întrebă ea.

– La casa dn deşert.

– Ce se va întîmpla?

Frank clătină scurt din cap şi porni spre uşă.

Nu cunoştea răspunsul.

Capitolul cincizeci şi nouă

Datorită orelor de vîrf de pe autostradă Wally pierduse zborul de cinci şi jumătate spre Las Vegas.

Stătea ca pe ghimpi în sala aeroportului urmărind cum minutele se tîrăsc.

Dacă măcar Rhys ar avea un telefon în afurisita aceea de cașă! Atunci acest pas nu ar mai fi fost necesar. După cum stăteau lucrurile, Wally habar nu avea ce-i va spune lui Christine atunci cînd o va vedea. Dacă nu se întîmpla nimic, prezenţa lui ar fi fost nepotrivită şi penibilă.

Dar ciudata senzaţie din el nu-i dădea pace. Se temea că Christine şi poate Rhys se aflau în posesia unor informaţii care le putea periclita viaţa – depinzînd de ceea ce unul sau celălalt s-ar hotărî să facă în privinţa lor.

Wally se uită la fotografiile pe care le adusese în

servieta lui.

Se trezi întrebîndu-se care era ereditatea lui Annie. Se putea ca şi ea să fie legată de Rhys? În fond, se născuse doar la opt luni după căsătoria lui Harry... 22 aprilie 1946.

Dar nu: trebuia să fie a lui Harry. Fotografiile nu minţeau. Fruntea, bărbia, părul negru... trăsături ale familiei Havilland. Bineînţeles, ochii erau ai ei.

Nu exista nici o îndoială. Ea şi Christine erau doar pe jumătate surori, Alethea fiind factorul comun. Două mari actriţe ale unei mame actriţe. Două sex-simboluri ale unui prodigios talent sexual. O împărţire a genelor în direcţii ale binelui şi răului...

Mult timp grupele de sînge îl zăpăciseră. AB pentru Annie, O pentru Christine, A pentru Harry, B pentru Alice. Crezuse că fetele erau surori cu acelaşi tată şi aceeaşi mamă.

Nu avea cînd să verifice acum, dar era convins că grupa de sînge a lui Rhys era O.

Memoria lui înregistrase din biografia citită data naşterii lui Rhys: 19 martie 1915. Şi a lui Harry: 5 iunie 1920. Pe certificatul de căsătorie Alethea îşi trecuse ziua de naştere ca fiind 20 octombrie 1925. O minciună. Poate.

Dar ce importanţă mai avea acum? Christine era fiica lui Rhys. Wally o ştia, şi Alethea o ştiuse.

Iar teoria care îi dominase întreaga investigaţie se dusese de rîpă. Nu din ură pentru Harry Havilland îşi bătuse şi îşi chinuise Alethea cel de-al doilea copil – ci din cauza lui Rhys.

De ce? Ce îi făcuse Rhys?

Poate o alungase brutal în tinereţea lui furtunoasă. Poate o desconsiderase într-un fel...

Poate că nu-i făcuse nimic. Wally ridică din umeri. Se putea la fel de bine ca legile guvernînd actele

criminale ale Aletheei să fie tot atît de greu de înţeles ca acelea ale zeilor capricioşi evocaţi de greci în tragediile lor perverse. Poate că problema era nu să înţelegi astfel de oameni ci să fugi de ei cît de repede te duc picioarele, şi să te rogi să nu-i mai întîlneşti niciodată.

Dar soarta era rareori atît de maleabilă. Şansa îşi avea felul său de a provoca surpriza.

19 martie, 20 octombrie, 22 aprilie, 5 iunie... Studiile sceptice de astrologie îi reveniră în memorie batjocorindu-l cu ecuaţiile lor stranii.

Peşti, Balanţă, Taur şi Gemeni. Însă mult mai importantă fără îndoială, o căsătorie care avuse loc în Buffalo la 24 august, 1945, prima zi din zodia Fecioarei.

Fecioara era dominată de Mercur, imprevizibilul. Unde fusese Mercur în acea zi de august?

Era prea tîrziu ca să-şi mai pună întrebări. Un lucru era sigur. Cînd Alethea pornise spre casa lui Damon intenţionase să despartă o familie. Şi despre asta era vorba în toată această poveste: o familie, firele ei luptîndu-se să se împletească după mulţi ani de separare, cărările încrucişîndu-se din nou şi din nou cu încăpăţînare, pînă cînd în sfîrşit îşi schimbă una alteia direcţia pentru totdeauna...

Poate că într-adevăr doar braţele ocultului pot întîmpina cu bucurie astfel de întîmplări. Pragmatismul umil al intelectului unui detectiv nu era nici pe departe pe măsura lor.

Iar astăzi... astăzi era 1 aprilie 1974.

Ziua proştilor.

Wally îşi blestemă ghinionul. Dacă ar fi reuşit să prindă cursa de cinci şi jumătate!

Capitolul şaizeci

Damon se mişcă metodic, fără grabă.

Ştia că Margot va sosi în această seară. Dar zborul spre Las Vegas şi drumul pe şoseaua 93 o vor face să întîrzie cu mult după ce el va fi pregătit pentru ea.

Se va grăbi, firește. Cînd îi va primi mesajul va crede că el are nevoie de ea.

Da, avea într-adevăr nevoie de ea.

Deschise cu cheia dulapul din camera din spate şi verifică de două ori canistrele. Totul era pregătit.

Apoi luă ultima hotărîre. Potrivi mecanismul care dădea drumul gazului, dar nu-l porni. Va aştepta sosirea lui Margot.

De îndată ce mecanismul va fi pornit, vor trece patruzeci sau patruzeci şi cinci de minute pînă cînd

casa se va umple de gaz şi instalaţia de încălzire va porni.

Nu va mai rămîne nimic.

De ce să ne găsească zăcînd aici ca nişte bucăţi de carne în congelator? se întrebă el turnîndu-şi de băut. *Şi apoi, nu voi mai avea nevoie de casă.*

Cînd totul se află la locul lui, porni casetofonul cu înregistrarea partitei de Bach şi se aşeză cu paharul de whisky în mînă aşteptînd-o pe Margot.

Capitolul şaizeci şi unu

Annie respiră uşurată.

Nefiind obişnuită cu autostăzile, se chinuise să străbată traficul aglomerat pentru a ajunge la şoseaua 15 şi de acolo la 40 care ducea spre deşert.

Dar acum autostrada era goală şi singura ei companie erau arbuştii de preerie conturîndu-se maiestuos în amurgul muribund.

Într-o oră şi jumătate va ajunge la *Needles*, oraş al cărui nume îl amuzase atît de mult pe Damon. Apoi traversînd Colorado va porni spre Kingman şi spre ţinutul pustiu care înconjura casa singuratică.

Era un mediu îngrozitor, înăbuşitor ziua, îngheţat în timpul nopţii. Deloc prietenos omului.

Dar în noaptea aceasta acolo vor fi oameni.

Oameni care o vor primi cu bucurie.

Capitolul şaizeci şi doi

Frank aştepta nerăbdător ascultînd apelurile de la celălalt capăt al telefonului. În sfîrşit îl ridică.

– Hangarul doisprezece. Jerry la telefon.

– Sînt Frank McKenna de la firma *Farrow, Farrow & Pierce.* Am nevoie de un avion care să mă ducă imediat în Arizona. Este vorba de o urgenţă.

– Nu mai avem avioane disponibile, domnule McKenna. Datorită Convenţiei avioanele sînt rezervate pentru toată săptămîna. Dacă doriţi un avion mai mic.

Frank îşi încleştă pumnul.

– Ce altceva mai aveţi?

– Vreo două *Piper* – şi *Cessna*. E puţin mai rapid. Vă pot duce eu dacă e important.

– Cît de repede?

– Unde anume în Arizona?

– La nord de Kingman.

– Cam două ore şi jumătate, depinde de vînt.

Frank se uită la ceasul lui.

Vizita grăbită făcută la apartamentul lui Annie nu-i oferise rezultate liniştitoare. Proprietara îi permisese cu greu să intre în apartament cînd Annie nu răspunsese la sonerie. Nu se vedea nici o dovadă a locului spre care plecase Annie. S-ar putea să fie la cumpărături sau în vizită la cineva.

Dar ultimul telefon dat la serviciul de mesaje al lui Rhys îi dezvăluise faptul că vorbiseră cu Annie şi o informaseră despre intenţia lui Damon de a o întîlni pe Margot la casa din deşert.

Asta era suficient pentru Frank.

– Pregăteşte *Cessna,* spuse el în receptor. Voi fi acolo în cincisprezece minute.

Închise clătinînd din cap. Două ore şi jumătate s-ar putea să fie prea mult.

Capitolul şaizeci şi trei

– Doamnelor şi domnilor, regretăm întîrzierea, dar va mai trebui să aşteptăm cîteva minute înainte de decolare.

Vocea căpitanului se auzea prin megafon ca un cîrîit neputincios înăbuşit de sistemul de ventilaţie.

– Adevărul este, explică el, că aşteptăm să fie livrate bucătăriei cele şaptezeci de mese de seară. Nu-mi place că lucrurile merg atît de încet, dar din moment ce este un zbor de seară n-aş vrea să muriţi de foame înainte de a petrece un weekend plăcut în Las Vegas. Cu puţin noroc vom putea decola peste douăzeci de minute.

Mai repede, îşi zise Wally calculînd furios timpul necesar pentru a închiria o maşină de la o agenţie din Las Vegas şi apoi drumul pe şoseaua 93 pînă în

deşert.

Va ajunge tîrziu. Poate prea tîrziu.

Mai repede.

Capitolul şaizeci şi patru

Casa era luminată strălucitor. Cînd parcă maşina, lui Christine i se păru ca o oază festivă la capătul unui lung drum. Cactuşii şi arbuştii se conturau sinistru în răcoarea serii.

Îşi luă geanta, ieşi din maşină şi se apropie de uşa din faţă.

Bătu, apoi o deschise cu cheia ei.

Cu un ultim efort al voinţei se sili să zîmbească. Bănuia ce se va întîmpla, dar voia ca în această seară să intre în casă ca Margot Swift, tînăra iubită a lui Damon, mama copilului lui.

Damon era în picioare în sufragerie, întinzînd braţele. Ea îşi lăsă jos geanta şi porni spre el.

– Frumoasa mea, murmură el, îmbrăţişînd-o. Bine ai venit acasă.

Ea îşi îngropă faţa în gîtul lui, mirosind aroma lui deosebită. Braţele din jurul ei erau calde şi puternice.

– Vrei să te aranjezi puţin? o întrebă el.

Ea clătină din cap şi îi luă mîna. Era pregătită să se lase condusă de el.

– Hai să stăm jos, spuse el, arătînd spre canapeaua uriaşă. Vrei să bei ceva?

– Ce bei şi tu.

El trecu prin celelalte camere stingînd lumina în drumul său. Lipsi destul de mult timp. Christine nu-l putu vedea sau auzi intrînd în camera din spate.

În sfîrşit clinchetul cuburilor de gheaţă din pahar îi ajunse la urechi şi el se întoarse.

Aşeză paharele pe masă, întinse mîna spre buzunarul cămăşii şi puse mica fotografie făcută sub arcadă pe masă, în faţa ei.

Ea nu atinse fotografia. Se uită de la ea la Damon, în ochii ei citindu-se capitularea.

Zîmbetul lui nu purta nici o urmă de furie.

– Cum te numeşti? întrebă el.

Ezitarea ei fu scurtă.

– Christine.

– Christine. Dădu din cap patern. Un nume frumos. Predestinat. Potrivit unei fete frumoase.

Îşi lăsă jos paharul, o luă în braţe şi o sărută. Apoi se lăsă pe perne, braţul lui strîngîndu-i umerii.

Atinse genunchiul de deasupra piciorului rănit şi privi spre fotografia de pe masă.

– Bănuiesc că a trebuit să o faci, spuse el.

Ea dădu din cap cu faţa ei lipită de pieptul lui.

– N-am avut de ales, spuse ea. Avea de gînd să distrugă totul. De aceea a existat pe faţa pămîntului.

– Da, înţeleg, draga mea, spuse el trecîndu-i degetele prin păr. Înţeleg. Luă o înghiţitură şi oftă adînc.

– A avut destul timp să-ţi spună de ce anume a venit?

Christine dădu din cap.

Damon oftă din nou.

– Nu trebuie să te învinovăţeşti. Ştiu cine e răspunzător. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta cu mult timp în urmă. Dar, vezi tu, frumoasa mea, ne imaginăm în mod greşit că putem lăsa trecutul în urma noastră. Nu putem. Întotdeauna aşteaptă. O mare enigmă.

Ridică din umeri cu tristeţe.

– A însemnat atît de puţin pentru mine. Şi mi-am închipuit că a dispărut demult. Plecată pe căi pe care eu n-aş păşi niciodată. Acum, prea tîrziu, îmi dau seama de greşeala mea. Păcatele tatălui, iubito. Păcatele tatălui...

Îi luă faţa în mîini, ochii lui privind-o îndureraţi.

– Cînd mă gîndesc că a trebuit să creşti cu ea...

Ea clătină din cap.

– Nu-i nimic, spuse ea. Te-am găsit doar, nu-i aşa?

El înclină din cap, plin de îndoieli. Ochii ei se umplură de lacrimi. Păreau să o elibereze pentru că era prima oară cînd îşi amintea să fi plîns.

– Tăticule, te iubesc.

– Şi eu te iubesc. Îi ţinu ambele mîini într-ale lui.

Christine se simţea puţin ameţită. Hohotele de

plîns erau atît de noi pentru ea, încît zîmbi.

Apoi privirea ei deveni imploratoare.

– Nu crezi că am putea, întrebă ea, nu crezi că... într-un fel...

– Nu, scumpa mea. Trăsăturile lui erau resemnate şi calme, o ciudăţenie pe chipul lui încordat. Dacă vrei, poţi pleca. Fă-o acum, în această clipă. Înţelegi, nu?

Ea îşi trecu mîna prin părul lui răvăşit.

– Rămîn.

O strînse din nou în braţe. Ea îşi lăsă mîna recunoscătoare pe pieptul lui, simţindu-se şi mai ameţită. Terenul solid dispărea de sub ea şi Damon era tot ce-i rămăsese.

Încăperea părea să lucească de o luminozitate ireală. Se întrebă dacă vedea lumea pentru prima oară.

Poate, reflectă ea. Dar cu siguranţă era *ultima* oară.

Gîndul acesta o făcu să zîmbească. O ironie care l-ar fi interesat pe Damon.

– Atunci ne vom lua rămas bun împreună, da? Vocea lui gravă era liniştită. Doar tu şi cu mine.

– Da, se auzi şoapta ei. Doar noi doi.

Îi mîngîie capul dus pe gînduri.

– Ai fost singură cu ea? întrebă el. Cînd erai mică...

Christine dădu din cap.

– Am avut o soră, dar ea nu era cu noi. Eu n-am cunoscut-o niciodată.

Suspinul lui adînc fu o mîngîiere.

– E în regulă. Ştim atît de puţin despre oameni... chiar şi despre cei mai apropiaţi. E doar un mic

coridor. Doar cînd sînt importanţi pentru noi, aceea e partea care contează. Şi asta e suficient.

Îşi trecu mîna peste abdomenul ei.

– Deborah Anne Rhys, spuse el.

Ea dădu din cap, apoi îl sărută pe obraz.

– Ar fi fost o parte din tine. Era doar a ta.

– A noastră, draga mea. A noastră.

Christine încercă să se concentreze. Abia dacă mai vedea ceva. Totuşi, imaginile care se revărsau asupra ei erau deosebit de clare. Veneau dinăuntru şi pluteau prin pielea ei spre camera strălucitoare.

Următoarele cuvinte ale lui Damon fură rostite grav:

– Cînd a venit, spuse el, a avut ceva, nu-i aşa? Ceva care să-ţi dovedească faptul că ştia. Ce era?

Drept răspuns ea îşi ridică ochii spre el. O străbătu un mic fior dîndu-şi seama că uitase să-şi pună ieri dimineaţă lentilele verzi ale lui Margot. Erau încă în baia de la casa din canion. După ce se întîmplase, probabil că înţelesese că nu îi mai erau necesare.

Aşa că se uită la el cu ochii ei albaştri, cu privirea ei care era plină de iubire şi tandreţe, şi văzu în lucirile îngheţate şi stălucitoare ale irişilor lui semnul viitorului ei.

El simţi ceea ce ea văzu şi o strînse mai tare în braţe. O clipă îi studie ochii, cu o combinaţie de curiozitate şi renunţare, de inteligenţă satisfăcută în timp ce speranţele mureau.

Apoi, cu blîndeţe, o trase mai aproape şi îi sărută pleoapele, închizîndu-i-le.

– Sînt atît de mîndru de tine, spuse el. Ştiu că a fost o cale lungă şi chinuitoare. Dar pînă la urmă ai

reuşit.

O sărută pe frunte o dată, apoi încă o dată.

– Am spus atît de des că niciodată n-am avut o fiică. Mă bucur că eşti tu, iubito.

Ea îi apucă mîna.

– Şi eu mă bucur că ai fost tu, tăticule.

– Atunci ne putem lua rămas bun fără să mai privim în urmă.

Vocea lui era departe. Faţa dispărea. Simţi un junghi gîndindu-se la viaţa din ea şi la durerea pierderii ei. Ştia ce trebuie să fi simţit Annie după accident.

Damon îi văzu disperarea şi o strînse în braţe.

– Împreună, frumoasa mea, spuse el, intuiţia lui liniştind-o. Rămîi cu mine.

Se agăţă fără puteri de această voce alunecînd uşor din strînsoarea mîinii. Damon era tot mai departe. Camera strălucea de zăpada iernii şi de ţurţurii luminaţi de razele de soare. Mîna lui era ancora care o ţinea fixată de pămînt cînd zidurile casei începură să plutească îndepărtîndu-se.

Lumea se cufunda în starea ei, demult pierdută, a unei pustietăţi perfecte fără zgomote şi calmă, fără voci sau atingeri umane.

Agonia lui Christine atinse punctul culminant în acel gol, apoi se retrase. Casa venea înapoi. Dar era casa din visul ei, înălţîndu-se frumoasă şi albă în jurul ei, grandioasa ei unitate alungînd recea disperare a lumii.

Ferestrele uriaşe erau larg deschise. Cerul era la fel de alb ca şi pereţii. Perdelele unduiau, diafane, ca o adiere de vînt.

Copiii se mişcau încet pe podele, tîrîndu-se ca

nişte maşini văzute din avion. Absorbiţi de vraja încîntătoare se jucau în perfectă siguranţă. Nici unul din ei nu era în pericol, nici unul nu era îngrijorat.

Acum Damon era foarte departe de ea. Pînă şi mîna care o ţinea pe a ei se dizolva. Nu mai putea respira. Dar se părea că acum nu mai era nevoie să respire.

Rămăseseră doar copiii. Christine se simţi răspîndindu-se pentru a umple încăperile albe, întruchipînd vîntul şi perdelele tremurînd uşor. Copiii nu trebuiau să privească în sus şi să se întrebe dacă mai continua să-i supravegheze pentru că era ochii lor, jocurile lor.

Era peste tot în acelaşi timp, albă, tandră, plutind.

Era lumea.

Şi aşa se putu pierde în acel exterior calm care excludea orice interior, reprezentînd totul.

Damon dispăruse. Dar nu-i lipsea prezenţa lui. Acolo unde se afla ea, nu putea fi singură.

Albul imaculat se extinse, înflori, iar Christine i se dărui.

Capitolul şaizeci şi cinci

Annie era obosită.

Îşi dădu seama că nu dormise suficient în ultimele zile. Şoseaua infinită a deşertului o ademenea spre o somnolenţă periculoasă. Se simţea mai singură ca niciodată, farurile maşinii luminînd peisajul dezolant.

Zîmbi însă, ştiind că se întreaptă spre Damon şi Margot. Los Angeles-ul, un oraş străin şi rece, se afla în urma ei. Familia în faţă.

Încercă să se gîndească la surpriza pe care le-o va face şi la ce va spune cînd Damon va deschide uşa:

– Aţi comandat o pizza, domnule?

Gîndul acesta o înveseli.

Se uită la ceas. Zece şi cincisprezece.

Va ajunge peste o jumătate de oră.

Capitolul şaizeci şi şase

95, 98, 100, 98...

Wally era mort de spaimă pe măsură ce pustietatea şoselei 93 zbura prin faţa farurilor maşinii. Niciodată nu fusese un şofer prea curajos, dar ştia că trebuie să se grăbească.

Nu mai acordă nici o atenţie limitei de viteză. Dacă va fi oprit, va convinge patrula de pe autostradă să-l însoţească. Se bucura de încredere din partea poliţiei din Arizona şi Nevada pentru că le făcuse multe servicii în trecut.

Dar simţea frica cuprinzîndu-l în ghearele ei. Christine era întunericul de dinaintea lui, şi sesiza pericolul în care se afla – pericol pe care ea nu-l putea anticipa, pentru că nu-l mai întîlnise niciodată în viaţa ei.

Se afla pe un teren pe care nu mai păşise înainte. Şi acesta reprezenta primejdia.

Şi, într-un sens ciudat, acelaşi lucru era valabil şi pentru Wally.

Drumul era luminos şi drept. Putea vedea departe în faţa lui. Dar se înfuria gîndindu-se că spaţiul şi geometria avînd legile lor, linia dreaptă trebuia să separe două puncte pe care el nu le putea uni destul de repede.

– La naiba, strigă el în singurătatea lui, apăsînd pe accelerator. La naiba!

Capitolul şaizeci şi şapte

– Acolo e Colorado, spuse pilotul arătînd forma întunecată şi largă a rîului de sub razele de lună.

– Cît mai avem? întrebă Frank privindu-şi ceasul.

– Douăzeci de minute pînă la aeroport. Pilotul căscă, sorbind apoi din cafea. Apoi veţi putea lua o maşină...

Frank îi atinse braţul.

– Nu mergem la aeroport.

Pilotul îl privi alarmat.

– Ascultă, domnule McKenna. Există nişte legi. Am un permis pe care trebuie să mi-l protejez. Doar nu crezi...

– Nu avem timp, spuse Frank. Fă ce-ţi spun. Voi avea grijă să te recompensez.

– Isuse... Pilotul privi nervos pe fereastră la rîul care rămînea în urmă.

Capitolul şaizeci şi opt

Annie văzu casa de pe şosea.

Aproape toate luminile erau stinse. O singură lucire în sufragerie făcea casa să arate ca o planetă îndepărtată.

Opri maşina pe aleea pietruită în spatele altei maşini care presupuse că era a lui Margot. Ieşi luîndu-şi geanta cu ea.

Încercă să deschidă uşa din faţă cu cheia, dar lanţul din interior o opri.

Surprinsă, bătu şi sună. Nu se întîmplă nimic.

Înconjură casa pînă la uşa din spate, păşind atentă pe cărare pentru a evita cactuşii şi creaturile nopţii.

Uşa din spate avea şi ea lanţul pus.

Nedumerită, Annie privi prin ferestre.

Cînd ajunse la cea din sufragerie trebui să sară pentru a vedea înăuntru. Draperiile erau trase, dar prin crăpătura dintre ele se vedea canapeaua.

Damon şi Margot erau prăbuşiţi pe canapea unul lîngă altul. Poziţiile lor nu păreau firești.

Annie simţi o disperare bruscă. Luă un pietroi de lîngă alee şi îşi lăsă geanta jos.

Îl aruncă în fereastra de lîngă uşa din faţă, întinse mîna şi desfăcu lanţul.

Alergă imediat în sufragerie.

Casa părea ciudată. Începu să se simtă ameţită. Se apropie de canapea.

Atinse umărul lui Damon, apoi faţa. Era rece. Îl scutură puternic, dar el se înclină şi mai tare pe canapea, mîna lui scăpînd-o pe a lui Margot.

O atinse pe Margot. Era la fel de rece şi de nemişcată ca Damon.

Pe masă erau două pahare şi o fotografie mică. Annie încercă să o privească, dar părea pierdută în atmosfera lucioasă, înnourată care pusese stăpînire pe încăpere.

Totul strălucea de o ironie de neînţeles care o tulbura. Simţi un hohot de rîs ridicîndu-se în ea, un hohot sinistru, inuman, lipsit de umor, care voia să ţîşnească afară din ea ca un spirit al răului. Abia mai putea respira.

Intrînd în panică se întoarse spre Damon. Îl scutură cu toată forţa, degetele ei trăgîndu-l de cămaşă. Dar el nu se mişcă.

Se întoarse spre Margot, cea mai uşoară dintre cele două corpuri inerte. Aplecîndu-se peste ea, o apucă de braţe şi începu să o tragă de pe canapea. Dar rîsul îngrozitor, batjocoritor dinăuntrul ei se

extindea cu fiecare clipă, slăbindu-i puterile, frîngîndu-i voinţa. Margot părea incredibil de grea.

Respiraţia o părăsi. Lacrimile îi inundară faţa. Aerul o înconjură, minunat şi mortal, pe măsură ce obiectele din cameră se îndepărtau tot mai mult.

Căzu pe covor cu trupul greu al lui Margot în braţe. Privi la fotografia de pe masă. O veche fotografie făcută sub o arcadă. Se îndreptă spre canapea. Siluetele erau de nerecunoscut.

Degetul ei amorţit atinse părul şi obrajii lui Margot. Ştia că se întîmpla ceva cumplit, dar nu-şi găsea nici spaima, cu atît mai puţin voinţa.

Auzi un bubuit îndepărtat undeva în urechile ei, distinct şi totuşi ireal. Reuşi cumva să pună capul lui Margot pe covor. Apoi se prăbuşi lîngă ea, incapabilă să se mai mişte.

Indiferenţa puse stăpînire pe ea. Privi la faţa lui Margot. Îi luă mîinile într-ale ei, încercînd pentru ultimă oară să o trezească.

Bubuitul se accentuă, făcînd-o să închidă ochii. Se sili să-i deschidă cu un ultim efort al voinţei şi văzu mîinile lui Margot într-ale ei.

Şi vechiul vis reveni. Văzu focul ţîşnind din ochii fetiţei, mistuind-o, şi simţi mîinile reci trăgîndu-i seva vieţii prin degetele ei.

Începu să dispară.

Cît de falsă era lumea, reflectă ea, groaza retrăgîndu-se în leşin. Pămîntul de sub ea aluneca, golul de dedesubt revărsîndu-se prin ea, lăsînd-o fără nimic, lăsîndu-i pe toţi în pustiu, ca monstrul care înghiţise lumea, apoi pe el însuşi.

Pentru o ultimă clipă văzu ochii fetiţei deschizîndu-se. De data asta nu erau plini de flăcări, ci de o

apă albastră, rece, apă în care se scufundase fericită în copilărie, întrebîndu-se dacă o va absorbi pentru totdeauna şi nu-i va mai permite să iasă la suprafaţă.

Căzu cu o exaltare febrilă, albastrul cristalin trăgînd-o în jos.

Capitolul şaizeci şi nouă

Frank văzu în depărtare Grand Canyon, despărţind pămîntul ca o trecătoare monstuoasă. Muntele Tipton se profila la orizont. Şoseaua de jos era vizibilă mulţumită razelor lunii.

– Aterizează, spuse el.

– Unde? Eşti nebun? Pilotul era înfricoşat.

– Aterizează pe şosea. Fă cum îţi spun.

– Omule, vom muri. Lasă-mă să te duc la Berry. Vei ajunge la timp. Şi vei fi în viaţă, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ştiu unde sîntem, spuse Frank. Lumina mică de acolo este casa. Aterizează sau îţi sparg capul şi aterizez singur.

Scoţînd un mare oftat de consternare, pilotul coborî avionul. Au aterizat în mijlocul şoselei pustii. La

mare depărtare se vedeau farurile unei maşini, dar mai era timp suficient.

– Haide, îi porunci Frank printre dinţii încleştaţi. Du-mă pînă la alee.

Pilotul rulă nervos micul aparat pînă în faţa casei. Frank îşi desfăcu centura de siguranţă, deschise brusc uşa şi porni spre casă alergînd.

Văzu două maşini. O geantă zăcea în mijlocul aleii. Privi la fereastra spartă de lîngă uşa din faţă. Se năpusti înăuntru.

Damon zăcea pe canapea. Cele două fete erau întinse pe podea, una în faţa celeilalte, mîinile lor strîngîndu-se uşor.

Le atinse pielea. Damon şi Margot erau reci, Annie mai puţin.

Într-o clipă Frank îşi dădu seama că în casă era plin de gaz. Îşi aminti de canistrele lui Damon, dar ştia că acum nu avea timp să se ocupe de ele.

Deschise larg uşa sufrageriei, se grăbi înăuntru, îngenunche lîngă Annie şi îi luă în braţe trupul moale ca al unei păpuşi de cîrpă.

Se simţea deja ameţit. Trebuia să o ducă afară.

Porni grăbit spre uşă. Aerul nopţii i se păru ca o băutură fermecată după interiorul otrăvit al casei.

O aşeză jos pe Annie la cîţiva paşi de verandă, privi la avionul care stătea absurd pe şosea, văzu o maşină apropiindu-se şi se pregăti să intre pentru a-i scoate pe Damon şi pe Margot.

Apoi îşi aminti de dispozitivul din camera din spate.

O luă în braţe pe Annie şi porni în fugă spre avion.

Brusc cerul nopţii fu străbătut de o explozie puternică. Frank văzu saltul flăcărilor reflectat în ochii

pilotului.

Cînd se întoarse casa erupse spre lumina lunii cu un spasm gigantic, apoi se năruí peste ea însăşi scoţînd un bubuit infernal.

Rămase nemişcat, cu nervii zdruncinaţi, realizînd că doar cîteva secunde despărţiseră femeia vie din braţele lui de completa uitare.

Văzu un bărbat scund şi îndesat, îmbrăcat într-o jachetă sport venind spre el din maşina care se oprise lîngă avion.

Frank era prea absorbit de pulsul slab de la gîtul lui Annie pentru a fi surprins de primele cuvinte rostite de el.

– Rhys şi fata?

Frank clătină din cap.

– Prea tîrziu.

Epilog

Annie stătea lîngă Frank în sala mare de la *Dorothy Chandler Pavilion* ascultîndu-l pe David Niven prezentîndu-i pe Charlton Heston şi pe Susan Hayward care urmau să deschidă plicul conţinînd numele celei mai bune actriţe pentru 1973.

Nu le auzi cuvintele şi nici glumele cam afectate menite să risipească atmosfera încordată.

Ceremonia începuse la timp în ciuda veştii îngrozitoare privindu-i pe Damon Rhys şi pe asistenta lui. Înmormîntarea va avea loc doar poimîine.

Cu cincisprezece minute în urmă, lui Damon i se acordase post-mortem *Oscar*-ul pentru cel mai bun scenariu. Cîteva secvenţe din filmele sale devenite legendare fuseseră prezentate la începutul serii, împreună cu un montaj fotografic despre viaţa şi ca-

riera lui.

Mark Salinger acceptase *Oscar*-ul cu lacrimi în ochi, aproape incapabil să rostească cîteva cuvinte de mulţumire în numele prietenului său mort.

Acum Annie îi strîngea mîna lui Frank.

Lumea ei părea să se fi terminat fără Damon şi Margot. Pierderea lor era cu atît mai dureroasă, cu cît nu îşi dădea seama de motivul ei.

Doar ieri dimineaţă aşteptase cu nerăbdare prînzul cu Damon, sperînd să afle veşti bune de la Margot plecată în Iowa. Un eveniment îngrozitor îi copleşise pe toţi şi aproape că pusese capăt vieţii ei. Ce se întîmplase?

Damon nu păruse abătut atunci cînd vorbise cu el ultima oară la telefon. Dar ziarele făceau presupuneri referindu-se la deprimarea provocată de post-producţie combinată cu circumstanţele necunoscute care îl determinaseră să-şi pună în aplicare vechiul plan de sinucidere. Se bănuia că Margot nimerise în această situaţie printr-o tragică neînţelegere.

Dar Annie ştia că Damon îi ceruse lui Margot să vină la casa din deşert. Să fi sperat într-o amînare de ultim moment din partea demonilor lui?

Annie nu va şti niciodată.

Ştia doar că ei dispăruseră.

Iar ea rămăsese aici.

Lîngă ea Frank stătea nemişcat ca o stîncă, ştiind că puterea lui era hotărîtoare pentru ea în acele clipe.

Wally Dugas îi povestise totul în timp ce aştepta-

seră în faţa sălii de urgenţă de la spitalul din Kingman, nesiguri încă dacă Annie îşi va reveni din asfixierea cu acel gaz mortal.

Detectivul păruse să deţină o cunoaştere amplă a evenimentelor din viaţa lui Annie a căror existenţă Frank nu o bănuise. Îi confirmă nu doar viziunea de coşmar a vieţii secrete a lui Harmon Kurth cuprinsă în dosarul lui Martin Farrow, ci şi bănuiala lui Frank în privinţa campaniei publicitare care prezentase o imagine scandaloasă a lui Annie în perioada imediat următoare lansării filmului.

– Au inventat totul, spuse el. Nu l-a cunoscut personal pe Eric Shain decît după terminarea filmului. Şi, în afară de el, n-au mai existat alţi bărbaţi în viaţa ei, domnule McKenna. Îi zîmbi. Cu excepţia ta.

Detectivul păru să se fi resemnat cu rolul său în viaţa plină de minciuni a lui Kurth, un rol asupra căruia nu insistă prea mult. Frank îşi dădu seama că durerea provocată de moartea lui Margot era singura emoţie profundă din el.

În ce o privea pe Annie, Dugas nici măcar nu o întîlnise, însă făcu dovada unei înţelegeri extraordinar de pătrunzătoare a personalităţii ei.

Cei doi bărbaţi au fost de acord că ea nu trebuia să afle adevărul despre explozia care se petrecuse la cîteva secunde după salvarea ei. Povestea era prea monstruoasă pentru a-i fi relatată.

– E o supravieţuitoare, spuse Wally. Nu e nevoie să cunoască toate aceste lucruri. Va putea trăi şi fără ele.

Clătină din cap.

– Pentru Christine a fost altfel. Ea ştia totul. Trebuia să ştie. Simţea deznodămîntul apropiindu-se

şi nu se temea de consecinţe. Se săturase de viaţa ei cu mult timp în urmă, domnule McKenna. Iar Rhys, nu voi şti niciodată ce anume a simţit la sfîrşit.

Frank îl privi pe detectiv în ochi.

– Mîndrie, bănuiesc, spuse el.

Şi poate, îşi zise Frank, acea mîndrie l-a ajutat pînă la capăt, avînd-o pe Christine lîngă el. O prea mare parte a existenţei lui s-a desfăşurat într-o deplină singurătate, băutura fiindu-i singura companie. Poate, în acea minte ciudată a lui, existase căldură în această ultimă încrucişare de drumuri, în această ultimă înlănţuire a fiinţelor disperate.

Frank nu va şti niciodată.

Dar ştia că Annie era în viaţă.

În sala de urgenţe îi ţinuse mîna mult timp fără să scoată nici un cuvînt, apoi îi spuse despre sentimentele lui şi îşi ceru iertare pentru lunga despărţire pe care permisese unor circumstanţe să o creeze între ei. Va înţelege, îi spuse el, dacă acum nu-i va mai putea oferi încrederea pe care el însuşi nu i-o acordase.

– Te iubesc, spuse el. Şi vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu trebuie să-mi răspunzi acum, dar voiam să ştii ce simt şi că voi aştepta dacă încă mă mai doreşti.

Drept răspuns, ea îl îmbrăţişă strîns un moment nesfîrşit, refuzînd să-i dea drumul pînă cînd epuizarea o obligă să se întindă pe patul de spital.

Dar Frank nu ştia ce înseamnă acea îmbrăţişare.

– Pentru cea mai bună actriţă au fost nominalizate Joanne Woodward în rolul din *Summer Wishes, Winter Dreams...*[1]

Numele actriţelor fură prezentate unul cîte unul şi au fost arătate scurte secvenţe din filmele lor. Annie o văzu pe Daisy apărînd în faţa ei, luminată de aparatul de filmat al lui Mark Salinger, creată de ochiul lui Damon.

Şi, în sfîrşit, veni momentul mult aşteptat. O tăcere gigantică se lăsă asupra publicului din sală. Telespectatori din sute de ţări o urmăreau pe Susan Hayward deschizînd plicul.

Lacrimi se împletiră cu bucuria din ochii ei.

– Cîştigătoare e Annie...

Izbucniră aplauze furtunoase, acoperind restul cuvintelor. Spectatorii se ridicară în picioare. Aparatele se îndreptară asupra feţei lui Annie.

Ea se întoarse spre Frank şi îl sărută pe obraz. El o ajută să se ridice, ochii spunîndu-i că o va conduce pînă la podium dacă dorea. Ea clătină din cap şi porni prin ovaţii spre scenă.

Susan o îmbrăţişă, şoptindu-i:

– Îmi pare atît de rău, Annie. Fii curajoasă. Damon e mîndru de tine, oriunde ar fi el acum.

Apoi Annie rămase cu statueta în mînă, zîmbind cît mai cuceritor posibil în timp ce aparatele o prezentau

1. Dorinţe de vară, vise de iarnă

în prim-planuri. Aplauzele izbucneau tot mai puternice.

O bruscă seninătate îi eclipsă suferinţa privind mulţimea de oameni din faţa ei. Bătînd din palme de parcă seara nu s-ar fi încheiat niciodată, la fel de trecători şi ei ca frunzele care cad, cetăţenii acestui loc al visurilor îşi revărsau asupra ei afecţiunea lor într-un ecou ce se va stinge curînd în aerul serii, zîmbind spre o scenă ce peste puţin timp va rămîne goală. Totuşi fragilitatea lor îi făcea cu atît mai frumoşi, ca şi povestirile pe care le depănau pe celuloid, indispensabile omenirii.

Gîndul acesta parcă i-ar fi aparţinut lui Damon cu toate că se ivi în creierul ei obosit. Şi se simţi mai puţin singură.

El nu mai exista acum. Şi el, mai mult decît oricine altcineva, înţelesese că totul şi fiecare trebuie să dispară, strecurîndu-se printre degetele noastre chiar în timp ce pămîntul nesigur se oferă ochilor şi atingerii drept ceva etern.

Asta însemna viaţa pentru Damon. Şi acum era la fel pentru Annie, mai dureros de asemănătoare pentru că el şi Margot o părăsiseră atît de curînd, atît de nedrept de curînd.

Cînd aplauzele încetară în cele din urmă, se pregăti să vorbească.

– Vă mulţumesc pentru bunătate, spuse ea. Şi pentru apreciere, care înseamnă mai mult pentru mine decît aş putea vreodată să redau în cuvinte.

Emoţia o făcu să-şi piardă răsuflarea.

– Toţi oamenii minunaţi şi dăruiţi meseriei lor care au lucrat la *The Fertile Crescent,* spuse ea, ştiau de la început că Daisy şi povestea ei nu ar fi existat

niciodată, şi cu atît mai puţin pe ecran, dacă nu ar fi fost geniul şi spiritul neobosit al lui Damon Rhys. Ceea ce puţini oameni îşi dau seama e că Margot Swift, asistenta şi prietena lui Damon, a jucat un rol extrem de important în crearea scenariului ale cărui replici le rostim în film. Margot l-a întîlnit pe Damon cînd se afla la începutul carierei ei, iar Damon la apogeul creaţiei sale artistice. Au însemnat foarte mult unul pentru altul şi prin acceptarea acestui premiu vreau să-mi declar recunoştinţa pentru dragostea care i-a legat unul de celălalt, şi de mine.

Privi prin ochii strălucind de lacrimi la publicul tăcut.

– În seara asta, spuse ea, simt că am pierdut o familie. Damon Rhys a fost un tată pentru mine în cel mai superb şi mai adînc înţeles al cuvîntului. Mi-a oferit mîndria şi curajul de a mă ajuta singură cînd credeam că mă aflam dincolo de orice posibilitate de ajutor. L-am iubit atît de mult...

Durerea o copleşi. Cîteva clipe nu reuşi să rostească nici un cuvînt.

– Şi Margot, spuse ea, a fost pentru mine sora pe care nu am avut-o niciodată. M-a sprijinit cu toate puterile ei şi m-a înţeles mai bine decît mă voi înţelege eu vreodată. Mă voi gîndi întotdeauna cu inima zdrobită la viitorul care i-a fost luat, dar cu recunoştinţă pentru acea parte din ea pe care am ajuns să o cunosc.

Se opri, un zîmbet tandru apărîndu-i pe buze.

– Ca şi voi, spuse ea, mă simt îngrozitor în această seară pentru că i-am pierdut pe Damon şi pe Margot. Dar nu mă simt singură. Sînteţi toţi aici cu mine. Şi vreau ca voi să fiţi familia mea. Afecţiunea şi încurajarea voastră înseamnă enorm de mult pentru

mine. Şi oferindu-mi-le, vă promit că nu vă voi dezamăgi niciodată. Voi dărui tot ce e mai bun în mine şi nu voi uita această seară sau această clipă cît timp voi trăi.

Se îndepărtă de scenă, aplauzele ridicîndu-se şi rostogolindu-se în valuri uriaşe.

Pornind spre locul ei, văzu sute de feţe înlăcrimate zîmbindu-i radioase şi mii de mîini aplaudînd.

Şi îl văzu pe Frank aşteptînd.

Grupul de ziarişti, înţelegînd starea emoţională a lui Annie o scutiră de interviurile obligatorii care urmau ceremoniei.

O jumătate de oră mai tîrziu, seara luă sfîrşit. După ce primise îmbrăţişări şi strîngeri de mînă de la zeci de admiratori în încăperea verde, rămase singură cu Frank, îndreptîndu-se încet prin noapte, spre maşina lui.

Vara plutea deja în aer. Briza oceanului îndepărtat se amesteca cu mirosul eucalipţilor, iasomiei, ierbii tăiate, cu agitaţia oamenilor şi a maşinilor în noaptea înstelată din Hollywood. Annie îşi aminti de un moment similar cînd se plimbase cu Beth Holland pe Fountain Avenue, predestinată fără să ştie întîlnirii întîmplătoare cu un străin numit Damon Rhys.

Asta se petrecuse cu cinci ani în urmă. I se părea că trecuseră o sută. Dar era acelaşi aer, acelaşi oraş. Şi chiar şi atunci se întrebase minunîndu-se şi alarmată dacă soarta ei va hotărî ca aceste străzi să devină căminul ei.

Frank îi ducea statueta într-o mînă. Cealaltă îi înconjura umerii.

Cînd au ajuns la maşină, se întoarse spre ea.

– Încotro? întrebă el.

– Ştii bine.

Se aplecă şi o sărută pe obraz. Ştiau amîndoi că încăperile tăcute din apartamentul lui îi aşteptau. Nimic nu o mai despărţea acum de ele sau de Frank.

O cuprinse pe după umeri, urmărind-o legănîndu-se cu ochii pe jumătate închişi, o nimfă obosită şi fragilă în umbra enormei lui puteri.

– Şi după această noapte? întrebă el.

Durerea se împleti cu dorinţa în ochii ei.

– Mă vrei într-adevăr? întrebă ea. Eu nu mai ştiu cine sînt, Frank. Nu cred că am ştiut vreodată de unde vin şi încotro mă îndrept. Poţi înţelege?

– Eu ştiu cine eşti.

Se uită la el cu o nedumerire plină de tandreţe. Poate că avea dreptate. Poate că toată viaţa ei încercase să facă singură ceva ce nu putea fi realizat atunci cînd o fiinţă umană este singură. Poate că singurul mod în care se putea regăsi era să i se dăruiască acestui bărbat. Poate că singura Annie Havilland care merita să fie cunoscută era aceea care se reflecta în ochii lui.

Cînd îşi îngropă faţa la pieptul lui, aşteptarea din ea păru să se risipească în sfîrşit. Unde să te grăbeşti? De ce să fugi? Viitorul se întindea în faţa ei, de nepătruns ca întotdeauna, dar nu fără aura distinctă a bunăvoinţei.

Peste o clipă se aflau în maşină, cu statueta pe bancheta din spatele lor. Se mişcau încet prin traficul nocturn.

Mîna lui Frank o acoperi pe a lui Annie, iar ea închise ochii mulţumită să-i poată odihni în sfîrşit. Prea multe lupte, în imaginea luminoasă şi prea multe lacrimi îi obosiseră.

Drumul se derula sub ea precum suspinul unui ocean, unduirile lui legănînd-o spre un somn adînc. Ochii lui Frank vor vedea pentru ea în această noapte, iar mîna pe care o ţinea era singura ancoră de care avea nevoie.

O strînse uşor. Ca răspuns el o cuprinse mai puternic.

Şi au rămas aşa pînă acasă.

SFÎRŞIT